

နန္ဒာသီရိ ကြာ

BURMESE
CLASSIC

ကြာ

BURMESE
CLASSIC

နန္ဒာသိန်းလုံ

လှိုင်းသစ်စာပေ

စာမူ ၃၈၊ ဘိုကလေးစော့လမ်း၊

ရန်ကင်းမြို့

ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း	ဧပြီလ၊ ၁၉၉၂
အုပ်စု	၂၀၀၀
မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ	ပေါ်ဦးသက်
ရောင်းစျေး	၈၀၀ ကျပ်
စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ်	၄၁၄/၉၁ (၁၀)
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမှတ်	၁၁၀/၉၁ (၁၁)

ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ဟန်တင် (၀၁၈၄၆) လှိုင်းသစ်စာပေ၊ ၃၈/၈၊ ဘိုကလေးဈေးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ	ဒေါ်ခင်စန်းစန်း (၁၃၅၈၀) အောင်ကျော်ဖြိုး ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉/၂ ပန်းလှိုင်လမ်း၊ ပန်းလှိုင်ရပ်ကွက် ကြည့်မြင်တိုင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
အဖုံးပုံနှိပ်သူ	ဦးကျော်စိန် ကျောက်စိမ်း ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပြန်ဆိုရာ ဌာန	လှိုင်းသစ်စာပေ အမှတ် ၃၈၊ ဘိုကလေးဈေးလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

နံနက်စောစောတွင် ပွင့်သော အနံ့ကောင်းသော အနံ့ မပြယ်သော ဧကကနားမည်သော ပဒုမ္မာ ကြာပန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်၌ အမြိတ် မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်လျက် ထွန်းလင်းတောက်ပသော နေမင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တင့်တယ်တော်မူသော ကိုယ်တော်မှ ထွက်သော ရောင်ခြည်ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ပါလော့။

ပဉ္စရာသေ့တံ - ကောသလသံလုတ်

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ

ကြာတို့သည် ညွှန်ပျောင်း၌ ပေါက်ဖွား၍ ရေထုကို
ဖြတ်ကာ လေတွင် ပွင့်ကြကုန်၏။ ပညာရှိသူတော်
ကောင်းတို့သည်လည်း ကိလေသာ ညွှန်ပျောင်း၌ ပေါက်
ဖွားကြစေကာမူ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြင့် အဝိဇ္ဇာမှောင်ထုကို
ဖြတ်ကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုကြကုန်၏
အထက်ပါ သဘောကို အမှီပြု၍ မျက်နှာဖုံးကို
ရေးဆွဲလိုက်ပါသည်။

ပေါ်ဦးသက်
၃၀-၆-၉၁

BURMESE CLASSIC

စာမှာ

ဤစာအုပ်၌ စုစည်းထားသော နန္ဒာသိန်းလံ၏ ကြာနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ များတွင် နိဒါန်းပိုင်းနှင့် အပိုင်း (၁)၊ အပိုင်း (၂) တို့သည် ရေးသားသော အချိန်ကာလအားဖြင့် ခြားနားကြသော်လည်း အကြောင်းအရာအားဖြင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည် ဟု ယူဆနိုင်ပါသည်။ ယင်းတို့ကို ယခုကဲ့သို့ စုစည်း ရိုက်နှိပ်ခွင့်ပေးသော ဆရာ နန္ဒာသိန်းလံနှင့် စာအုပ် မျက်နှာဖုံး ဒီဇိုင်း ရေးဆွဲပေးသော ပန်းချီ အနုပညာရှင် ဆရာ ပေါ်ဦးသက်တို့အား ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ထုတ်ဝေသူ

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်

စာမျက်နှာ

၁။

နိဒါန်း

(က) ရေကိုတန်ဆာဆင်သော ကြာ
လူ့လောက ကို တင့်တယ်
စေသော ပညာရှိ... ၁

(ခ) ဘေးရန်ဟူသမျှသည် လူ့စိုက်
ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာ
ရှိကြောင့် မဖြစ်ကုန်... ၂

(င) ပညာ ရှိခြင်း ၏ အထိမ်း
အမှတ်... ၃

(ဃ) အကျင့်သီလ စင်ကြယ်ခြင်း၏
အထိမ်းအမှတ်... ၃

မာတိကာ

- (င) မကောင်းသော ဝန်းကျင်၌ ကောင်းသောသူ အဖြစ် နေ နိုင်ခြင်း၏ သင်္ကေတ ၄
- (စ) မေတ္တာ၏ သင်္ကေတ ၅
- (ဆ) အားမာန်၏ အထိမ်းအမှတ် ၅
- (ဇ) ကြာ ငါးမျိုး ၆
- (ဈ) အာရိယန် ယဉ်ကျေးမှု နှင့် ကြာ ၁၀
- (ည) မင်္ဂလာဇာတိဇာတ် ပညာ၏ သင်္ကေတ ၁၃
- (ဋ) အသောက ကျောက်တိုင် ထိပ်၌ ဖွဲ့ စည်း နေ သော သင်္ကေတများ ၁၅
- (ဌ) ဆန် ချီ ထူပါ တုနိုက် များ ရှိ သင်္ကေတ များ ၁၉
- (ဍ) ရုပ်တု ရုပ်ပွားတော်များနှင့် ကြာ ၂၁
- (ဎ) မင်းတို့အတွက် အကျင့်သီလ စင် ကြယ် ခြင်း ၏ အထိမ်း အမှတ် ၃၄
- (ဏ) အန္တော လိုက်ဂူမှကြာများ ၃၅

မာတိကာ

- (တ) အပယ်ရတာနာလိုက်ဂူမှ ကြာ များ ၄၁
- (ထ) အထိမ်း အမှတ် အသစ်၊ အဓိပ္ပာယ် အသစ်ကို ဆောင် လာသော ကြာ ၄၈
- (ဒ) အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက် ခြင်း ၏ နိမိတ် ၅၁

၂။ အပိုင်း (ဝ)

မှားယွင်းသော အတွေးအမြင်တို့နှင့် မရောယှက်ခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော သင်္ကေတ

- (က) ပွင့်ဖတ် ရှစ်ခု ရှိသော အဝန်း အပိုင်းပုံ ၅၅
- (ခ) ပခုမ္မာ ကြာသည် ရေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ညွှန် ဖြင့် လည်း ကောင်း မလိမ်း ကျ သကဲ့သို့ ၅၈
- (ဂ) ခြောက် ဆယ့် နှစ်ပါး သော အယူဝါဒတို့မှ လွန်နေသော ဝါဒ ၅၈

မာတိကာ

(က)	ဇိနိဇိနိဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော အကြောင်းကိုသာ လက်ခံသူ	၅၉
(ခ)	အတိတ်ကံကိုသာ ယုံသော ဝါဒ ကို ချေပ ခြင်း.....	၆၀
(ဂ)	ပစ္စုပ္ပန် ဆန္ဒ ဉာဏ်၊ ဝီရိယနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေများ	၆၃
(ဆ)	ဣဿရန်ဗ္ဗာန ဝါဒ.....	၆၃
(ဇ)	ကြမ္မာဝါဒ နှင့် ကွေလိ ဂေါသာလ၏ အမြင်	၆၇
(ဈ)	ညီညွတ်မှု ကြိုတင် ပြင်ဆင်အခြေခံ သဘောတရား.....	၆၈
(ည)	လိက်နစ်နစ် ၏ မိနစ်များ.....	၆၉
(ဋ)	ကမ္ဘာလောကကြီး၌ အဘယ်ကြောင့် မကောင်းမှုအနိဋ္ဌာရုံများ ရှိနေရသနည်း	၇၂
(ဌ)	အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု ခံယူသောဝါဒ	၇၅
(ဍ)	မိမိ ကိုယ်ကို မြဲမြံ တည်တံ့အောင် ဆောက်တည်ခြင်း	၈၀
(ဎ)	ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် ကြာ	၈၃

မာတိကာ

၃။

အပိုင်း (၂)

ငြိမ်းစေးပြေလွင်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်

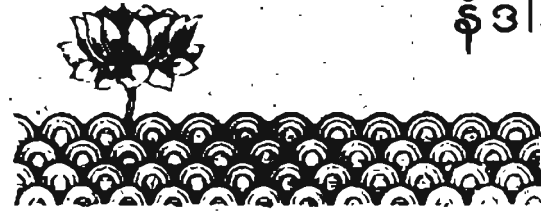
(က)	အဖြစ်အပျက်တိုင်းအမှုအရာတိုင်းနှင့် တစ်ပြောင့်တည်း၊ တစ်ညီတည်း မနေနိုင်မှု.....	၈၄
(ခ)	သတိပဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်များ.....	၈၅
(ဂ)	စိတ်နှင့် ရုပ်တို့ ၏ သဘာဝအမှန်ကို သိမြင်ပုံ	၈၇
(ဃ)	နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒ ဉာဏ်နှင့် အခြား ဉာဏ် အဆင့်များ.....	၈၇
(င)	သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၏ ဂုဏ် (၆) မျိုး.....	၉၅
(စ)	ကြာနှင့် ခိုင်းနှိုင်းချက်များ	၉၉
(ဆ)	တင့်တယ်စွာဖြင့် နေနိုင်သူ	၁၀၀

ယှဉ်တွဲလေ့လာရန်ကောက်နှုတ်ချက်များ

ကိုးကားကျမ်းများ

အက္ခရာစဉ် အညွှန်း

နိဒါန်း

ကြာသည် ရေကို
တန်ဆာဆင်ခြင်းငှာ ဖြစ်၏။

ရေပြင်ကို ကြာက လှပသွားစေတတ်သည်။ သင်းယုံ
ယုံ ပန်းရနံ့ဖြင့် ရေပေါ်ဖြန့်ပိုးရင်း တင့်တင့်တယ်တယ်ပွင့်
နေသော ကြာက ရေကန်ကို ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးဖွယ်
ဖြစ်အောင် ဖန်တီးနေတတ်သည်။ လွလွဖိတ်ဖိတ် ကြာ၏
အရောင်အသွေးကြောင့်လည်း ရေကန်က ပို၍ နှစ်လို
မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

လူ့လောက၌ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိသော သူသည်
သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများကို ငြိမ်းအေး ချမ်းမြေ့စေ
တတ်၏။ အကျည်းတန်အရပ်ဆိုးသည့် လူမှုအနိဋ္ဌာရုံတို့
ကို ဖယ်ရှား၍ ကုဋ္ဌာရုံတို့ဖြင့် လှပ တင့်တယ်စေတတ်၏။
ထိုသို့ မိမိဝန်းကျင်ကို ငြိမ်းအေး ချမ်းမြေ့အောင် လှပ
တင့်တယ်အောင် ဖန်တီးတတ်သော ပညာရှိသူကို ကြာ
နှင့် ခိုင်းနှိုင်းတတ်ကြသည်။

“ဘေးရန် ဟူသမျှတို့သည် လူ့မိုက်ကြောင့်
ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရှိ ကြောင့် မဖြစ်ကုန်၊ ဖြစ်

လှိုင်းသစ်စာပေ

ပေါ်လာသော မငြိမ်းအေးခြင်း မှန်သမျှတို့သည် လူမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရှိကြောင့် မဖြစ်ကုန်။ ပူဆွေးရမှု မှန်သမျှသည် ပညာရှိကြောင့် မဖြစ်ကုန်၊ ဥပမာအားဖြင့် ကျွမ်းအိမ်မှလည်းကောင်း၊ မြက်မိုး အိမ်မှ လည်းကောင်း လွင့်သောမီးသည် လေလုံကုန်သော အတွင်းအပြင် အင်္ဂါတေ-လိမ်းကျအပ်ကုန်သော စေ့စပ်အပ်သော တံခါးဘောင်၊ တံခါးရွက်ရွှံ့ကုန်သော၊ လုံသော လေသာပြတင်း ရှိကုန်သော အထွတ်တပ်အပ်ကုန်သော အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတို့ကိုလည်း လောင်ကျွမ်းသကဲ့သို့ ဤအတူသာ လျှင် ဘေးရန် ဟူသမျှတို့သည် လူမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရှိကြောင့် မဖြစ်ကုန်။ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှသော မငြိမ်းအေး မငြိမ်သက်မှု အားလုံးတို့သည် လူမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ပညာရှိကြောင့် မဖြစ်ကုန်။ ပူဆွေးရမှု၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု အားလုံးတို့သည် လူမိုက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ပညာရှိကြောင့် မဖြစ်ပေါ်ကုန်”

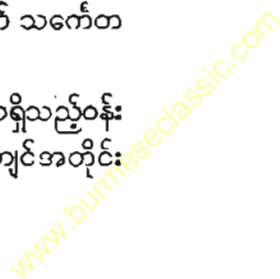
ကြာသည် ၎င်း၏ ရှိနေ ဖြစ်နေမှု ကြောင့် ဝန်းကျင်ကို မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာများဖြင့် ထိခိုက်စေခြင်း မရှိ။ ပညာရှိသော သူသည်လည်း ၎င်း၏ ရှိနေ ဖြစ်နေမှုကြောင့်

* ဗဟုဓာတုကသုတ် - ၂ အနုပဒဝဂ်၊ ဥပရပတ္တာသ

၎င်း၏ လူမှုဝန်းကျင်ကို မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ များဖြင့် ထိခိုက်စေခြင်း မရှိ။ ဤသို့ ခိုင်းနှိုင်းရာမှ ကြာသည် ပညာရှိသောသူ (ဝါ) ပညာရှိခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကြာသည် နန်းညွန့်၌ အခြေခံ၍ ရေ၌ ဖြစ်သော်လည်း နန်းညွန့်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရေဖြင့်လည်းကောင်း မလိမ်းကျ မကပ်ငြိဘဲ နေရောင်၌ စင်ကြယ်စွာ ပွင့်သကဲ့သို့ သူတော်ကောင်းသည်လည်း ဤ မကောင်းမှု အညစ်အကြေးတို့ရှိရာ လူ့လောက၌ ဖြစ်လာသော်လည်း ဆန္ဒာ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟာ ဟူသော အညစ်အကြေးများ၊ မဟုတ်မမှန် ကျင့်ကြံ ပြောဆိုခြင်း အစရှိသော အညစ်အကြေးများနှင့် လိမ်းကျ ကပ်ညီခြင်း မရှိသူ ဖြစ်သည်။ ရေပေါ်၌ စင်ကြယ်စွာ ပွင့်လာသော ကြာသည် ၎င်း၏ ဝန်းကျင်ကို လှပတင့်တယ်စေခြင်းဖြင့် အကျိုးပြုသကဲ့သို့ သူတော်ကောင်း (ဝါ) အကျင့်သီလ စင်ကြယ်သူသည်လည်း သူ၏ လူမျိုး၊ သူ၏ ဝန်းကျင်ရှိ လူအများကို ကောင်းကျိုးစီးပွားတို့ဖြင့် အကျိုးပြုလိမ့်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ခိုင်းနှိုင်း ပြောဆိုရာမှ ကြာသည် ပြောမတ် မှန်ကန်သော အကျင့်သီလ ရှိသူ (ဝါ) အကျင့်သီလ စင်ကြယ်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကြာသည် ညစ်ထေးသော နန်းညွန့် အစရှိသည့်ဝန်းကျင်၌ တျရောက်သော်လည်း ထိုပတ်ဝန်းကျင်အတိုင်း

လိုက်ပါပြောင်းလဲ ညစ်ထေးခြင်းမရှိဘဲ စင်စင်ကြယ်
 ကြယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ပွင့်တတ်သည့် သဘောအတိုင်း
 သာ စင်စင်ကြယ်ကြယ် ပွင့်သကဲ့သို့ မျိုးရိုးဗီဇကောင်း၊
 အကျင့်ကောင်း ရှိသောသူသည် မကောင်းသော ဝန်း
 ကျင့်၌ ကျရောက်သော်လည်း ထိုဗီဇကောင်း အကျင့်
 ကောင်းတို့ကို စွန့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်အတိုင်း လိုက်ပါ ညစ်
 ထေးနိမ့်ကျသွားခြင်း မရှိဘဲ စင်စင်ကြယ်ကြယ် တင့်တင့်
 တယ်တယ် နေထိုင်ပြုမူ ကျင့်ကြံတတ်သူဖြစ်သည်။ ဤသို့
 ခိုင်းနှိုင်းရာမှ ကြာသည် ဗီဇကောင်း အကျင့်ကောင်း
 ခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော သင်္ကေတလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နန်းညွန့်တွင် အခြေခံ၍ ရေ၌ ဖြစ်သော်လည်း နန်း
 ညွန့်နှင့် ရေတို့ကို ကျော်လွှားကာ နေရောင်၌ ပွင့်သော
 ကြာသည် နန်းညွန့်နှင့်လည်းကောင်း၊ ရေနှင့်လည်း
 ကောင်း မလိမ်းကျ မကပ်ငြိ၊ မညစ်ထေး သကဲ့သို့ လူ
 တို့၏ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းများသည် တပ်
 မက် မွတ်သိပ်မှု တဏှာ ရာဂ အပေါ် အခြေခံသော်
 လည်း ယင်းတို့မှ အသိ၊ သတိတို့ဖြင့် လေ့ကျင့် ကျော်
 လွှားနိုင်သူသည် ထိုသို့ ကျော်လွှားနိုင်မှုကြောင့် တပ်မက်
 မွတ်သိပ်မှု အစရှိသည့် အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် မလိမ်း
 ကျ မကပ်ငြိသည့် မေတ္တာဖြင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း
 တို့ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ခိုင်းနှိုင်း ပြောဆိုရာမှ ကြာသည်
 မေတ္တာ၏ သင်္ကေတ အဖြစ်သို့လည်း ရောက်လာခဲ့သည်။

မသာယာမနှစ်သက်ဖွယ်သော နန်းညွန့်တွင်အခြေ

ခံ၍ ရေ၌ ဖြစ်လာသော်လည်း နန်းညွန့်မှ လည်းကောင်း၊
 ရေမှလည်းကောင်း လွန်မြောက်နိုင်မှုကြောင့် နေရောင်
 တွင် ကြာသည် တင့်တင့်တယ်တယ် ပွင့်နိုင်သကဲ့သို့ မလို
 လားဖွယ်သော၊ မနှစ်သက်ဖွယ်သော ဒုက္ခတို့၌ အခြေ
 ခံ၍ မကျေနပ် မကြည်သာခြင်းတို့ကြားတွင် လူဖြစ်
 လာသော်လည်း ကြိုးစားရုန်းကန်နိုင်မှုကြောင့် လူ့လော
 ကတွင် အောင်အောင်မြင်မြင် ပြေပြေလွင်လွင်နှင့် တင့်
 တယ်စွာ နေနိုင်သူ ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ ခိုင်းနှိုင်းရာမှ
 ကြာသည် အောင်မြင်ခြင်း၏ သင်္ကေတ၊ အခက်အခဲတို့
 ကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်း၏ သင်္ကေတလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“... အစွယ်အတက်၊ အနိုးအရွက်ဖြင့်
 ထိုးထွက်ပေါ်လွင်၊ ကြာတစ်ပင်သည်
 ဝန်းကျင်ဘယ်မျှ၊ နှောင့်ယှက်ကြစေ
 ဘဝမစွန့် နောက်မတွန့်ဘဲ
 ဖွံ့သည်အဆင်း၊ သင်းသည် ရနံ့
 ခန့်သည့် မျက်နှာ၊ ထပ်တစ်ရာဖြင့်
 ချပ်လွှာ ကော့ပုံ၊ ပွင့်လိုက်ဟန်သည်
 အားမာန်အပြည့် ရဲဝံ့ဘိ” *

အထက်ပါကဲ့သို့ ကြာသည် အားမာန်၏ အထိမ်း
 အမှတ် အစွမ်းသတ္တိ၏ အထိမ်းအမှတ်လည်း ဖြစ်လာခဲ့
 သည်။ ဤသို့လျှင်.....

* မိုးမြတ်ဆွေ ၊ ရွှေအိုင်ထဲမှ ကြာပင်ငယ်၊ အမှတ် ၁၁၀၊ ငွေတာရီ

မြန်မာတို့၏ စာပေ၊ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အနုပညာ လက်ရာတို့၌ အဓိပ္ပာယ် အသစ်အသစ်တို့ကို ညွှန်းဆိုနေ သော သင်္ကေတ အဖြစ် ကြာ သည် ပုသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ၊ အရောင်အသွေးမျိုးစုံဖြင့် ပူးပွင့်လျက် ရှိနေလိမ့်မည် သာဖြစ်သည်။

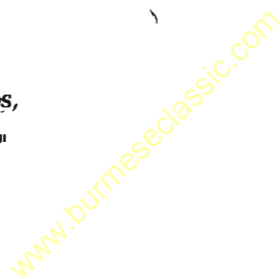
“ပျံ့မွမ်း နံ့သာ၊ ငါးမည် ကြာတံ့
ငုံအာစွင့်စွင့်၊ ရေထက်မြင့်၍
လှတင့်ပွပွ၊ ကုမုဒဟု
လွလွဖိတ်ဖိတ်၊ ပုဏ္ဏရိတ်နှင့်
ကောင်းစိတ်ရွှင်စွာ၊ ပဒုမ္မာတို့
သန္တာနှင်းပန်း၊ စွေးစွေးစွန်းသား
ရောင်ထွန်းရွှေဝါ၊ နီသည့်ကြာမူ
များစွာ ချပ်ဆင့်၊ လှိုင်ထွေပွင့်၏။
မြနှင့်ယိုးဆိုး၊ ပန်းကြာညိုလည်း
နေကို မင့်၊ ပွင့်လင်းအံ့ဟု
ပျံ့ပျံ့နံ့မျိုး၊ ရေပေါ်သိုး၍” * * *

အထက်ပါ ကြာပန်းအွဲ့၌ (၁) ကုမုဒ (ကုမုဒ) ကြာ

* အချို့ပညာရှင်တို့က ကုမုဒ (ကုမုဒ) ကြာတို့ ပဒုမ္မာ (ပဒုမ) ကြာမင် ဟု ခေါ်ကြောင်း၊ ပွင့်ချပ် တစ်ရာ ပြည့်သော ကြာကို ပဒုမ္မာဟု ခေါ်၍ ပွင့်ချပ် တစ်ရာမပြည့်သော ကြာကို ပုဏ္ဏရိတ် ကြာဟု ခေါ်ကြောင်း ဖော်ပြကြ၏။
* * ရှင်အုန်းညို၊ ဂါထာ ခြောက်ဆယ်ဖျို့။

(၂) ပုဏ္ဏရိတ်ကြာ၊ (၃) ပုဏ္ဏရိတ်ကြာ၊ (၄) ကြာနီ နှင့် (၅) ကြာညို ဟူသော ကြာငါးမျိုးသည် ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်ကို မှီငြမ်း၍ ဖော်ပြသောကြာများ ဖြစ် သည်ဟု ဆိုသည်။ သီလက္ခန္ဓဝဂ္ဂ အဋ္ဌကထာ၌ (၁) ဥပုလ ကြာ၊ (၂) ပဒုမ ကြာ၊ (၃) ကုမုဒ ကြာ၊ (၄) ကလမ ကြာ ဟူ၍ ဖော်ပြထားသည်များလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုကြာတို့၏ အရွယ်အစား ပုံသဏ္ဍာန် အရောင် အသွေးတို့နှင့် ပတ်သက်၍မူ အတိအကျ ဖော်ပြ ထား သည်ကိုမူ မတွေ့ရချေ။ လန်ဒန် ပါဠိစာပေ အသင်းမှ ထုတ်သော ပါဠိ အဘိဓာန်ကျမ်း၌မူ အရောင်အသွေးကို ပါ ဖော်ပြ၍ ကြာနီ၊ ကြာဖြူ၊ ကြာညိုနှင့် ကြာပန်းရောင် ဟု ကြာလေးမျိုးတို့ ဖော်ပြထားသည်။ H.G. Hundley ၏ မြန်မာပြည် ရှိ အပင်များအကြောင်း ဖော်ပြထားသော စာအုပ်၌ ကြာ အမျိုးအစားတို့ကို အရပ်သုံးအနေဖြင့် (၁) ကြာဖြူ၊ (၂) ပဒုမ္မာကြာ၊ (၃) ကြာပြာ၊ (၄) ကြာနီ၊ (၅) ကြာညို၊ (၆) ကြာခေါင်းလောင်း၊ (၇) တောကြာ ဟူ၍ ၇ မျိုးဖော်ပြထားသည်။ *

* H.G. Hundley, B.Sc, (For.) Rgn. and U Chit Ko Ko, "List of Trees, Shurbs, Herbs and Principal Climbers Etc" P. 12.

အာယုဗ္ဗကျမ်းတစ်ချို့၌ ကြာကို အောက်ပါကဲ့သို့ ဖော်ပြထားခြင်းများလည်း ရှိသည်။

၁။ ပဒုမ္မာကြာ - ၎င်းကြာသည် အနည်းငယ် ဖြူနေရောင်ဖြင့် ပွင့်သည်။

၂။ ဥပ္ပလာကြာ - ၎င်း ကြာ ၏ အရောင် မှာ အနည်းငယ် ညိုသည်။

၃။ နိလနကြာ - ၎င်း ကြာ ၏ အရောင်မှာ အနည်းငယ်နီသည်။

၄။ ကုမုဒြာကြာ - ၎င်းကြာသည်လရောင်ဖြင့် ပွင့်သည် (တချို့က ဤကြာ ၏အရောင်မှာ အဝါရောင် ရှိသည်ဟု ဆိုကြသည်။)

၅။ သောဂန္ဓိကကြာ - ၎င်းကြာသည် လရောင် ဖြင့်ပင် ပွင့်ပြီး အလွန်မွှေး ကြိုင်သောရနံ့ရှိ၍ အရောင် မှာ အပြာရောင် ဖြစ်သည်။

၆။ ကုဝလယကြာ - ၎င်းကြာသည် အနီရောင် ရှိသောကြာ ဖြစ်သည်။

၇။ ပုဏ္ဏရိတ်ကြာ - ၎င်းကြာသည် အလွန်ဖြူ သော ကြာဖြစ်သည်။

“ဗြိတိသျှကျွန်းစုတွင် ကြာအဝါများရှိ၍ အချို့ဒေသ များတွင် ကြာအပြာများလည်း ရှိသည် ဟု သိရသည်။

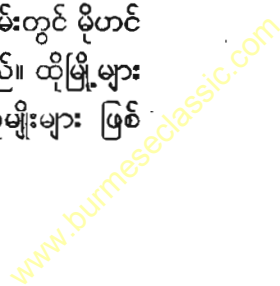
တောင်အမေရိကတိုက် အမေဇုံ မြစ်ကမ်းစပ်တွင် ဗစ်တိုး နီးဂိုးယားဟု ခေါ်သော ကြာ အကြီးစားမျိုး ရှိကြောင်း၊ ၎င်းကြာ၏ အရွက်မှာ ၆ ပေမှ ၇ ပေအထိရှိပြီး ထို ကြာရွက်ပေါ်၌ လူတစ်ဦးရပ်နေနိုင်ကြောင်း၊ အပွင့်မှာ အချင်း ၈လက်မမှ ၁၆ လက်မအထိရှိကြောင်း သိရ၏”*

မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း၌ “ရေကန်၊ အင်းအိုင်များတွင် အတွေ့ရများသော ကြာတို့မှာ ... ကြာဖြူ၊ ကြာနီ နှင့် ကြာညိုများ ဖြစ်သည်။ ကြာဖြူကို ရုက္ခဗေဒ အမည် အားဖြင့် ‘နင်ဖီအာအယ်လ်ဗာ’ ဟုခေါ်သည်” ဟု ဖော် ပြထားသည်။

လူသမိုင်း စောစောပိုင်း ကတည်းက ကြာကို သက် ဆိုင်ရာ အနက် အဓိပ္ပာယ် တမျိုးမျိုးကို ညွှန်းဆိုလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သင်္ကေတပြု၍ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ အီဂျစ်၌လည်း ရှေးအခါက ကြာကို အနက် အဓိပ္ပာယ် အမျိုးမျိုး ဖြင့် သင်္ကေတပြုခဲ့ကြသည့် အထောက်အထားများကို တွေ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀၀၀ ခန့် (ဘီစီ-၃၀၀၀ ခန့်) က ယခု ပါကစ္စတန်နိုင်ငံရှိ အိန္ဒြာမြစ်ဝှမ်းတွင် မိုဟင်ဂျီဒါရိုမြို့၊ ဟာရပပျမြို့များ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ထိုမြို့များ တွင် နေထိုင်သူများမှာ ခြာဗီးဒီးယန်း လူမျိုးများ ဖြစ်

* မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ (၂)

ကြသည်။ ထိုမြို့တို့ကို တူးဖော်ရာ၌ ထိုမြို့တို့တွင် နေထိုင်သူများသည် ကြာကို အမြတ်တနိုး မန်ဆင် အသုံးပြုခဲ့ကြသည် ဟု ယူဆရသော အထောက်အထားများကို တွေ့ရသည်။ ဦးခေါင်းတွင် ကြာပန်းကို ပန်ထားသော အမျိုးသမီးရုပ်တုများ၊ ကြာပွင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော ရုပ်ပုံပါရှိသည့် တံဆိပ်ဝိုင်းများကို တွေ့ရှိရသည်။ ကြာပွင့်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသောပုံမှာ “ပဒုမ္မာသန” ထိုင်ပုံထိုင်နည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို ထိုင်ပုံထိုင်နည်းကို ထောက်၍ ထိုခေတ်က ဒြာဗီးဒီးယန်း လူမျိုးတို့တွင် ယောဂကျင့်စဉ် သည် အာရိယန်လူမျိုးတို့ အိန္ဒိယ သို့ မဝင်ရောက်မီကပင် ရှိနေနှင့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း သုတေသီများက ကောက်ချက်ချကြသည်။

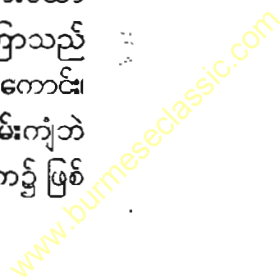
ကြာနှင့်ပတ်သက်သော အခြားအထောက်အထားများကို အိန္ဒိယသို့ ဝင်ရောက်လာသော အာရိယန်တို့၏ နောက်ဆက်တွဲ ဝေဒကျမ်းများ၌လည်း တွေ့ရကြောင်း သုတေသီများက ဖော်ပြကြသည်။ ထိုကျမ်းတို့ အလိုအရ ဤကမ္ဘာလောကကြီး၏ မူလအစသည် ပွင့်ချပ် တစ်ထောင်ရှိသော ကြာပန်း ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်ကိုမို့၍ ထိုကြာသည် ပွင့်လာသည်။ ထိုကြာမှ ဗြဟ္မာန် (ပရမတ္ထမ) ထိုဗြဟ္မာန်မှ ကမ္ဘာကို အစိုးရသော ဗြဟ္မာနှင့် ၎င်း၏ ကြင်ယာဇော် သူရဿတီနတ်သမီးသည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုဗြဟ္မာနှင့် ကြင်ဖက်တို့မှ အခြားသက်ရှိ သက်

မဲ့များ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ ၎င်း ဗြဟ္မာ၏ ကြင်ဖက်သူရဿတီ နတ်သမီးကို ရှေးခေတ် အာရိယန်တို့က သီရိနတ်သမီးဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၍ ထိုနတ်သမီးအား ကျွဲ နွားလယ်ယာ အစရှိသည့် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ပေးဆောင်သူ အနေဖြင့် ကိုးကွယ်ကြသည်။

ထိုနတ်သမီးသည် ကျွန်းမာခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်းတို့ကို တေးနိုင်သူ၊ သားသမီး ကျေးကျွန် စည်းစိမ် ချမ်းသာတို့ကို ဝေးဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟူသော ဂုဏ်ထူးဝိသေသ အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြာပန်းပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်အနေအထားဖြင့် ထုလုပ်ထားတတ်ကြသည်။ ထိုအကြောင်းအရာတို့ အပေါ်တွင် အမှီပြု၍ ကြသည်အသတ်ရှည်ခြင်း၊ ဥစ္စာတိုးတက်ခြင်း၊ သားသမီး အစရှိသည်တို့ တိုးပွားခြင်း၊ ကျောစောထင်ရှားခြင်း၊ မင်္ဂလာရှိခြင်းတို့၏ သင်္ကေတ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဂေါတမ ဗုဒ္ဓ ပွင့်ထွန်းလာသည့် နောက်၌ ကြာသည် မြင့်မြတ် စင်ကြယ်ခြင်းတို့နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဖော်ပြမှုကို ခံရသောကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့ အမြတ်နိုးဆုံးသော ပန်းဖြစ်လာခဲ့ဟန်တူသည်။

“ရေ၌ ပေါက်သော ရေ၌ ကြီးပွားသော ဥပ္ပလကြာသည်လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာသည်လည်းကောင်း၊ ပုဏ္ဏရိတ်ကြာသည်လည်းကောင်း၊ ရေမှ အထက်သို့ တက်၍ ရေဖြင့် မလိမ်းကျံဘဲ တည်သကဲ့သို့ ထိုအတူသာလျှင် လောက၌ ဖြစ်

သော လောက၌ ကြီးပွားသော ငါသည် လောကကို လွှမ်းမိုး၍ (သင်္ခါရလောက) နှင့်လိမ်းကျံ ကပ်ငြိခြင်း မရှိဘဲ နေ၏” *

အထက်ပါ ဗုဒ္ဓ၏ ခိုင်းနှိုင်း တင်စားချက်စကားကို အမှီပြု၍ ကြာ သည် ကိလေသာ စင်ကြယ်သူ (ဝါ) ကိလေသာ စင်ကြယ်ခြင်း၏ သင်္ကေတ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

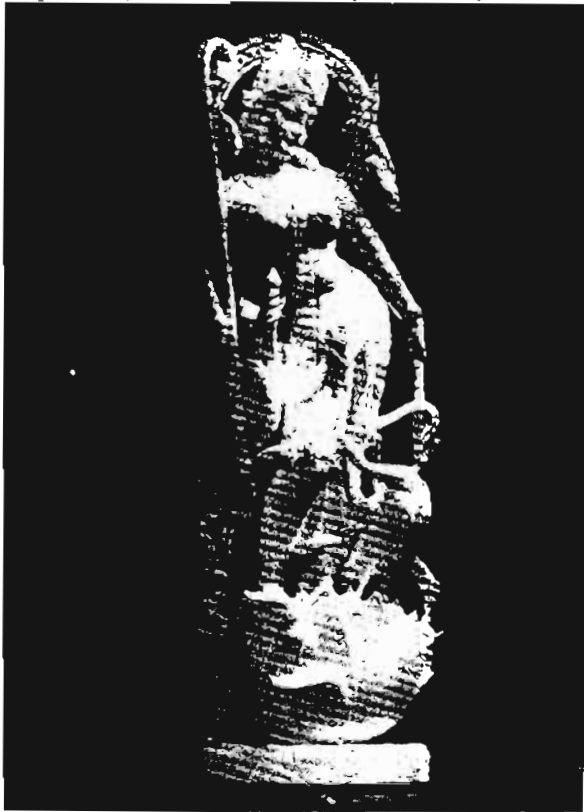
ကြာတို့သည် ရွံ့ညွှန်၌ အခြေခံသော်လည်း ရေထုကို ဖောက်ကာ လေပြင်တွင် ပွင့်ကြကုန်၏။ ဗုဒ္ဓသည်လည်း အဝိဇ္ဇာကိုဖောက်၍ ဝိဇ္ဇာဉာဏ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုတော်မူနိုင်သည်ဟူသော သဘောအနက် အဓိပ္ပာယ်ကို မှီ၍ ကြာကို မဂ်ဖိုလ်ဉာဏ်ပညာ၏ သင်္ကေတအဖြစ်ဖြင့် လည်း အမြတ်တနိုး အသုံးပြုလာခဲ့ကြသည်။

ကြာကို ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပေါ်ခဲ့သောပန်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ခြင်းများလည်း ရှိသည်။

“အကြင် ကမ္ဘာ၌ ဘုရား ဖြစ်အံ့။ ကြာပွင့် သည်လည်းဖြစ်၏။ တစ်ဆူဖြစ်တော်မူလျှင် ကြာ တစ်ပွင့် သင်္ကန်းတစ်စုံပါသည်” * ဟုဆိုသည်။

“ငါးဆူရွှေကြာ၊ နိမိတ်လာ၍၊ ငါးဖြာပွင့်လျက်၊ တစ်ပင်နက်ဝယ်၊ ငါးဆက်ဖူးငုံ၊ ပေါ်လတ်တုံက” ဟူသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အရေးအဖွဲ့အရ ကကုသန်၊

* ဒေါနသုတ်၊ စတုဝဂ်၊ စတုတ္ထနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်။
* * ဇော်ကျီ၊ ကြာဖူး၊ ကြာပွင့် အပြောက်အပွမ်း၊ ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၃ ခု။

သူရဿတီ (ခေတ်သစ်လတ်ရာ ဆင်စွယ် ပန်းပု)

ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမအရိမေတ္တယျ ဟူသော ဘုရားငါးဆူပွင့်မည် ပုဗ္ဗနိမိတ်အနေဖြင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဖြစ်တည်လာသောအခါက သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင် နှင့်တကွ ကြာငါးပွင့် ပါလာသည်ဟု ဆိုသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ “နိုင်ငံတော် သံယာ့ မဟာနာယက အဖွဲ့” ၏ ရုံးတံဆိပ်၌ ကြာပွင့် လေးပွင့် နှင့် ကြာငှဲဖူး တစ်ခုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ကြာလေးပွင့်သည် ဤ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ပွင့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည့် ကကုသန်၊ ကောဏဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားတို့ကို ညွှန်းဆိုခြင်း ဖြစ်၍ ကြာငှဲဖူးမှာ နောင် ပွင့်မည့် အရိမေတ္တယျ မြတ်စွာ ဘုရားကို ညွှန်းသော သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။

စောစောပိုင်း ဗုဒ္ဓဘာသာယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာ လက်ရာများ၌လည်း ကြာ ကို မကြာ ခဏတွေ့ရသည်။ ဤနေရာ၌ စောစောပိုင်း ဗုဒ္ဓ ယဉ် ကျေးမှု ဆိုင်ရာ အနုပညာလက်ရာများ၏ ထူးခြားချက် တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

သုတေသီများ အလိုအရ အေဒီ - ၁ ရာစုခန့်အထိ ဗုဒ္ဓကိုယ်စား ရုပ်တု ရုပ်ပွားများ ထုလုပ်ရေးဆွဲခြင်း မရှိဟု ဆိုသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို ဖော်ပြရာ၌ ရုပ်တု ရုပ်ပွားများကို အသုံးမပြုဘဲ သင်္ကေတများဖြင့်သာ ဖော်ပြတတ်ကြသည်။

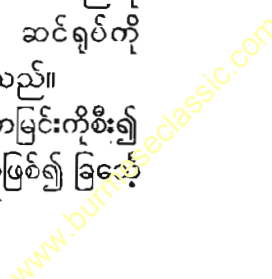
ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ခန့်က သီရိမော သောကမင်းကြီး (ဘီစီ - ၂၇၂-၂၃၂) လှူဒါန်း

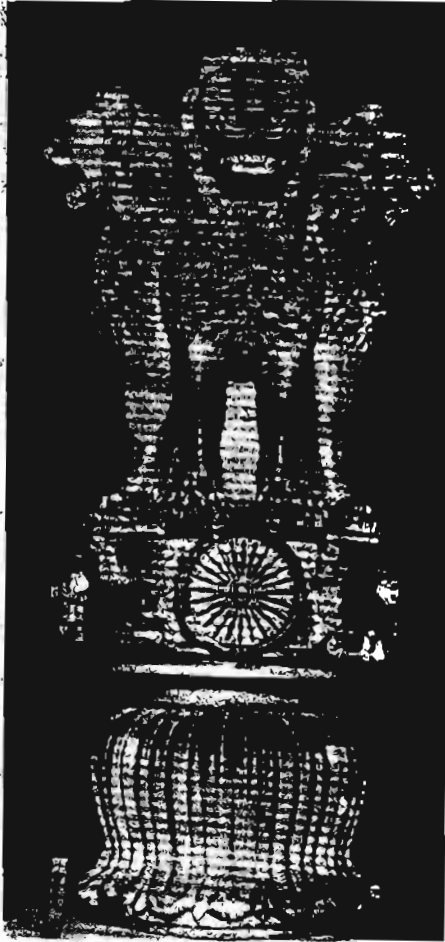
ခဲ့သည့် ထူပါရုံ စေတီများ၊ ကျောက်တိုင်များရှိ အနု ပညာလက်ရာများ၌ ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တု ရုပ်ပွားများကို မတွေ့ ရချေ။ အမရဝတီ (Amaravati) အရပ်တွင် တွေ့ရသော (အေဒီ-၁ ရာစု ဝန်းကျင်ခန့်က ဟု ယူဆရသည့်) ဗုဒ္ဓ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အမရဝတီ အနုပညာ လက်ရာ အချို့ ၌လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တု ရုပ်ပွားများကို မတွေ့ရချေ။

ဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်မူများကို သင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြ သော လက်ရာများအနက် အသောက ကျောက်တိုင် များသည် အထူးပင် ထင်ရှားသည်။ ဆနာရသ် (မိဂဒါ ဝုန်) ရှိ အသောက ကျောက်တိုင် ထိပ်ဖျား၌ ဖွဲ့စည်းနေ သော သင်္ကေတများကိုကြည့်ပါက အထက်ဆုံးတွင် ခြင်္သေ့ ရုပ်(၄) ရုပ်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုခြင်္သေ့ရုပ်များနှင့် ကြာမောက်ကြားတွင် ဓမ္မစကြာပုံ (၄)ခု၊ ထိုဓမ္မစကြာ တို့အကြားတွင် ဆင်ရုပ် တစ်ခု၊ မြင်းရုပ်တစ်ခု၊ ခြင်္သေ့ရုပ် တစ်ခု၊ နွားရုပ် တစ်ခု ပါသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

ဆင်ရုပ်သည် ဘုရားအလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေ နေ ခြင်းကို ရည်ညွှန်းထားသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ (မယ် တော်မာယာ အိမ်စက်နေခိုက် ဆင်ဖြူတော်တစ်စီး မယ်တော်မာယာ၏ လက်ယာနံတောင်းမှ ဝင်သည်ဟု အိမ်မက်မက်သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဆင်ရုပ်ကို ထုလုပ်၍ အမှတ်သင်္ကေတ ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းရုပ်သည် ဖွားဘက်တော် ကဏ္ဍိကမြင်းကိုစီး၍ တောထွက်ခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော သင်္ကေတဖြစ်၍ ခြင်္သေ့

ဆနာရသ် (ပိဝဒါဝုန်) အသောတ ကျောက်ထိုင် ထိပ်ပိုင်း

လှိုင်းသစ်စာပေ

ရုပ်မှာမူ ဘေဓိပင်၌ ဘုရားအဖြစ်ကို ရတော်မူခြင်းကို ရည်ညွှန်းသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ ဤခြင်္သေ့ရုပ်သည် ကျောက်တိုင်များထိပ်ဖျားက ခြင်္သေ့ရုပ်များနှင့် သဘော ချင်းတူသည်ဟုလည်း ယူဆနိုင်သည်။ ဧကရာဇ်တိုင် ထိပ်ဖျားက ခြင်္သေ့ရုပ် ၄ - ရုပ်သည် တိလေသာ ခြင်္သေ့ရုပ် ဟူသမျှကို အောင်နိုင်တော်မူ၍ ပရိသတ်တို့၏ ချီးမြှင့် တည်ကြည်စွာ ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်းဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ် တော်ကို ရည်ညွှန်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြခြင်းများလည်း ရှိသည်။ စကြာပုံများမှာမူ မိဂဒါပုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ အား တရားဟောခြင်းကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ နွား ရုပ်သည် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်းကို ညွှန်းဆို သော သင်္ကေတ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓသည် ကဆုန်လပြည့် နေ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသည်။ ကဆုန်လကို ပြိဿရာသီ ဟု ခေါ်၍ ပြိဿဟူသည်မှာ နွားလားဥဿဘဟု ဆိုလို သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်း၏ သင်္ကေတအဖြစ် နွားရုပ်ဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဆန်ချိုထူပါနှင့် အချို့သော အမရဝတီ အနုပညာ လက်ရာများ၌လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်စဉ်များကို သင်္ကေတ များဖြင့်သာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဆန်ချိုထူပါမုခ်ဝ တုရိုက်တိုင်များရှိ အနုပညာလက်ရာ များကို ကြည့်ပါက ဘုရားအလောင်းတော် မွေးဖွားခြင်း ကို ရည်ညွှန်းသော ကြာပုံ၊ ဘုရားအဖြစ် ရောက်တော် မူခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော ဘေဓိပင်ပုံ၊ တရားဦး

လှိုင်းသစ်စာပေ

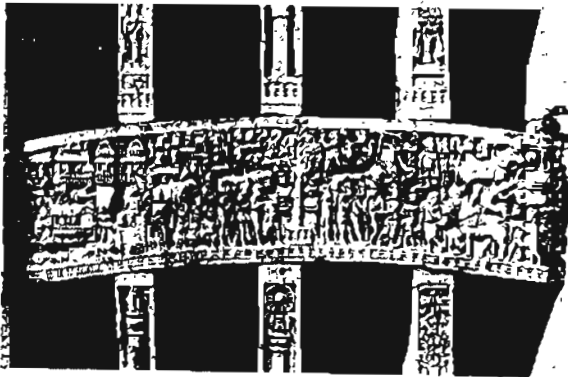
www.burmeseclassic.com

ဟောခြင်းကို ရည်ညွှန်းသော ဓမ္မစကြာပုံ၊ ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်
 စံခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော ထူပါရုံစေတီပုံတို့ကိုသာ တွေ့
 ရမည် ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ၏ ဆင်းတု ရုပ်တုများကို မတွေ့ရချေ။
 ဘုရားအလောင်း တောထွက်ခန်း၌လည်း ကဏ္ဍိက မြင်း
 ပုံကိုသာ ဖော်ပြထားသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်၏
 ပုံကိုမူ ထုလုပ်မထားချေ။ ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်ကို အောင်
 တော်မူခန်း၌လည်း ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်၏ ပုံကို မတွေ့ရဘဲ
 ဗောဓိပင်ပုံ၊ ပလ္လင်ပုံ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေး
 ပါး ၏ပုံတို့ကိုသာ တွေ့ရသည်။ တရားဦး ဓမ္မစကြာကို
 ဟောရာ၌လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုကို မတွေ့ရဘဲ စကြာပုံနှင့်
 ပလ္လင်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

အမရဝတီအရပ်တွင် တွေ့ရသော စောစောပိုင်း ဗုဒ္ဓ
 ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ လက်ရာ အချို့တွင် ဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်စဉ်
 များကို ဖော်ပြရာ၌ ပို၍ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသော
 သင်္ကေတများကိုသာ အသုံးပြုထားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
 ဘုရားရှင်အား ပူဇော်မှုပြုရာ အခန်း၌လည်း ဘုရားရှင်၏
 ရုပ်တု ဆင်းတုကိုမဖော်ပြဘဲ ဘုရားရှင် ထိုင်သောနေရာ
 အခင်းအကျင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခြေတော်ရာကို လည်း
 ကောင်း ဖော်ပြခြင်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ တာဝတိံသာ
 နတ်ပြည်မှ ဘုရားရှင် ဆင်းကြွလာသော အခန်းတွင်
 စောင်းတန်းသုံးသွယ်ကို ဖော်ပြသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘုရား
 ရှင်၏ ပုံကို မဖော်ပြချေ။ ရာဟုလာ အဓမ္မတောင်းခန်း
 တွင် ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုဆင်းတုကို မတွေ့ရဘဲ ထိုင်ခုံကိုသာ

ဆန်ချီထူပါ

တောထွက်ခန်း (ဆန်ချိုတုရိုက်)

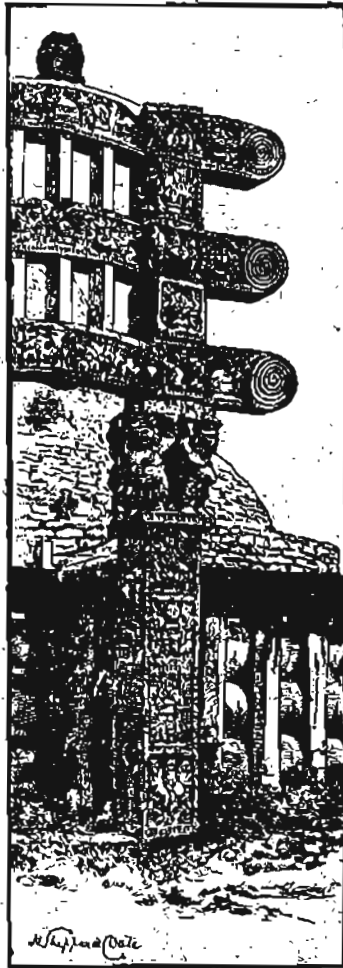

ဟေဓိပင်အား သတ္တဝါတို့ ဖူးမြော်ခြင်း (ဆန်ချို)

တွေ့ရ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခန်းတွင်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ပုံကို ထုလုပ်ထားဘဲ နွားဦးချိုပုံကိုသာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်း၏ သင်္ကေတအဖြစ် ထုလုပ်ထား၏။ (နွားလားဥဿဘပုံသည် ပြိဿရာသီ ကဆုန်လ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုခြင်းကို အသောက ကျောက်တိုင်ထိပ်ပိုင်း၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤအမရဝတီ လက်ရာ၌ နွားပုံကို အပြည့်အဝ မဖော်ပြတော့ဘဲ ပို၍ ကျစ်လျစ်သော သင်္ကေတအဖြစ် နွားချိုကိုသာ ဖော်ပြထားသည်ကို သတိပြုရပေမည်။)

အထက်ပါကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို သင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြခြင်းကို နှစ်သက်သူများ ရှိသကဲ့သို့ မနှစ်သက်သူများလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သမိုင်းအထောက်အထားများအရ အသောကမင်း၏ နောက်တစ်ခေတ်၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဂိုဏ်း ၁၈ ဂိုဏ်းမျှ ကွဲပြားသွားသည်ဟု ဆို၏။ ထိုဂိုဏ်းတို့အနက် ဗုဒ္ဓ ရုပ်တု ထုလုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းကို မလိုလား မနှစ်သက်သော ဂိုဏ်းများရှိခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ မြန်မာပြည် ဝိဿနိုးဒေသတွင်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တု ဆင်းတုများ ထုလုပ်ထားခြင်း အထောက်အထားကို မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဝိဿနိုး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ အထက်ပါ ရုပ်တုကိုးကွယ်ခြင်းကို မလိုလားသော ဂိုဏ်းများ၏ အယူအဆများ လွှမ်းမိုးမှု ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်။ ရုပ်တုများ ထုလုပ်ကိုးကွယ်လာသည့် သရေခေတ္တရာ၌ပင် ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို သင်္ကေတဖြင့် ဖော်ပြခြင်းများ ရှိနေသေးသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်။ အဘယ်ကြောင့်

လှိုင်းသစ်စာပေ

ဆန်ချိုထူဝါ၏ အရှေ့ဘက် တုရိုက်တိုင်

ဆိုသော် ယခု အမျိုးသားပြတိုက်၌ရှိသော သရေခေတ္တရာ မှော်ဇာ ညောင်ပင်နီကုန်းမှ ရရှိသော အင်္ဂတေချပ်တွင် ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုနှင့်တွဲ၍ တရားဦးဟောခြင်း၏ သင်္ကေတအဖြစ် သမင်နှစ်ကောင်နှင့် ထိုသမင်နှစ်ကောင်တို့၏ ကြားတွင် ဓမ္မစကြာပုံ ထုလုပ်ထားသည်ကို တွေ့နေရသေးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုရုပ်ပွားကို မဖော်ပြဘဲ သင်္ကေတတို့ဖြင့်သာ ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်ကို ဖော်ပြခြင်းဖြင့် အောက်ပါ အယူအဆ ပေါ်လွင်လာသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဇောဓိပင်၊ ပလ္လင်စသည် သင်္ကေတများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကို ညွှန်ပြနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ကိုကား မမြင်မတွေ့ရ။ ထိုသို့ မမြင်မတွေ့ရသောကြောင့် ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင် မရှိဟု ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

သင်္ကေတများ၊ ပညတ်များသည် အမှန်တရားကို ညွှန်ပြကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသင်္ကေတများ၊ ပညတ်များသည် အမှန်တရားတော့ မဟုတ်ချေ။ သင်္ကေတများ၊ ပညတ်များကို မြင်တွေ့နိုင်၊ အာရုံဖြင့် ထိတွေ့နိုင်သော်လည်း အမှန်တရားကိုကား မတွေ့ရ။ ထိုသို့ မတွေ့ရသောကြောင့် အမှန်တရားကို မရှိ...ဟုကား ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ အမှန်တရားသည် သင်္ကေတ၊ ပညတ်ချက်များမှ လွန်နေသော သဘာဝ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင်....

ဗုဒ္ဓ သည် ဤလောက၌ ဖြစ်လာ၍ ဤလောက၌ ပင်တည်နေသော်လည်း ဤလောကမှ လွန်မြောက်နေသူ

ဖြစ်သည်။ ဤလောကရှိ သင်္ကေတများ၊ ပညတ်မှုများ မှ ဗုဒ္ဓသည် လွန်မြောက်နေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မ၊ ဗုဒ္ဓ တွေ့ရှိခဲ့သည့် အမှန်တရားတို့သည်လည်း သင်္ကေတ၊ ပညတ်ချက်များမှ လွန်မြောက်နေသည်။ ကြာသည် နန်းညွှန်မှလည်းကောင်း၊ ရေမှလည်းကောင်း လွန်မြောက်နေသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓသည်လည်းကောင်း၊ ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မ (ဝါ) အမှန်တရားသည်လည်းကောင်း လောက၏ သင်္ကေတများ၊ ဝေါဟာရ ပညတ်များမှ လွန်မြောက်နေသည်။

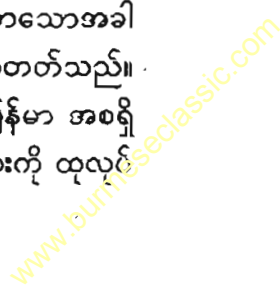
အထက်ပါကဲ့သို့ ရှုမြင်ခံစားနိုင်ခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓ၏ ဖြစ်တော်စဉ်များကို သင်္ကေတများဖြင့် ဖော်ပြသည်ကို နှစ်သက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အသရေတော် ရူပကာယသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အနတ္တထိုက်သော ရတနာနှင့်တူသည်။ ရတနာ တစ်ခုကို ဤရွှေ ဤမျှ ထိုက်တန်သည်ဟု တန်ဖိုးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုရတနာသည် အကန့်သတ်ခံရသော ရတနာ ဖြစ်သွားသည်။ အဖိုးဖြတ်နိုင်သော ရတနာအဖြစ်သို့ ကျရောက်သွားသည်။ ထို့အတူ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ပုံကို ရုပ်တု ရုပ်ပွားများ ထုလုပ်ရေးဆွဲလိုက်ပါက ထို ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုရုပ်ပွားသည် အကန့်သတ်ခံလိုက်ရသော ရုပ်တုရုပ်ပွားများအဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ အတုမရှိသော၊ အကန့်အသတ်မရှိသော၊ တင့်တယ် သပ္ပာယ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် မဟုတ်တော့သော အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုဆင်းတုများကိုထုလုပ်ခြင်း မပြုသင့်ဟုယူဆသောဂိုဏ်းသားများ (အပရမဟာဝိနသေလိယ ဂိုဏ်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ) က ယူဆခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ဗုဒ္ဓ ပဋိနိဗ္ဗာန် စံပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်မျှ ကြာအောင် ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုရုပ်ပွားများကို မထုလုပ်ကြခြင်းသည် အထက်ပါကဲ့သို့ သင်္ကေတဖြင့် ဖော်ပြခြင်းကို နှစ်သက်သူများကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ဘုန်းတော်ဉာဏ်တော် ကံတော်တို့ အတိုင်းမသိ ကြီးမားတော်မူ၍ လက္ခဏာကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် အတိုင်းမသိ တင့်တယ် သပ္ပာယ်သော ဗုဒ္ဓ၏ ပုံတော်ကို မထုလုပ်ပုံသောကြောင့် ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များကို သင်္ကေတများဖြင့်သာ ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆလို ကလည်း ယူဆနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အေဒီ - ၂ ရာစုလောက်က ဗုဒ္ဓ၏ရုပ်တုရုပ်ပွားများကို ဂန္ဓာရနှင့် မထုရာတို့တွင် စတင်ထုလုပ်လာကြသည်။ ဤသို့ ထုလုပ်လာကြခြင်းသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မူလယဉ်ကျေးမှုဖြစ်သည့် ဟိန္ဒူယဉ်ကျေးမှုရှိ ရုပ်တု ထုလုပ်ခြင်း အစဉ်အလာ၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုရုပ်ပွားများကို ထုလုပ်လာသောအခါ၌ ထိုရုပ်တုရုပ်ပွားများ၌ ကြာသည်ပါလာတတ်သည်။ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)၊ မြန်မာ အစရှိသော အာရှနိုင်ငံများ၌ ဘုရားဆင်းတု များကို ထုလုပ်

သော အခါ ကြာပလ္လင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ပုံ ဖြစ်စေ၊
 ကြာပွင့်ပေါ် ရပ်လျက်ပုံ ဖြစ်စေ၊ ကြာတို့ဝန်းရံလျက်ရှိ
 သော ပုံဖြစ်စေ ထုလုပ်တတ်ကြသည်။ ဤသို့ ဗုဒ္ဓ၏
 ဆင်းတု ရုပ်တုများ၌ ကြာပါနေခြင်းသည် “ဤဘဒ္ဒ ကမ္ဘာ
 ၌ ဘုရားငါးဆူ ပွင့်မည့် နိမိတ်အဖြစ် ကမ္ဘာတည်စ
 အခါက စ၍ ကြာ ငါးပွင့် ပါလာသည်” ဟူသော အစဉ်
 အလာ စကားကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ “ကြာသည်
 ရေကို တန်ဆာဆင်၍ တင့်တယ်စေ သကဲ့သို့ မြတ်စွာ
 ဘုရားရှင်သည် လောကသုံးပါးကို တန်ဆာဆင်၍ တင့်
 တယ်စေသည်” ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုယူ၍ ထည့်
 သွင်း ထုလုပ်ကြခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရှေ့
 တစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကိလေသာတို့ဖြင့်
 မရောယှက်ခြင်းစသည့် အနက်အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ရည်ညွှန်း
 လို၍ ကြာ ကို ဆင်းတု ရုပ်တုများ၌ ထည့်သွင်း ထုလုပ်
 ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထို့ပြင် ကြာ သည် ဂေါတမနှင့် သူ၏ သာဝက
 ဖြစ်လာမည့်သူများ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အများအပြား၌ ပါ
 ဝင် ပတ်သက်ခဲ့ဖူး၏။

ဗုဒ္ဓ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် (ဗုဒ္ဓဝင်) ၌လာသည့် အောက်ပါ
 အဖြစ်အပျက်တွင် ကြာကို မြတ်နိုးဖွယ်ရာ တွေ့နိုင်သည်။

“သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ ဘုရားဖြစ်ရန် စိတ်တော်ကြံ
 စည်နေခိုက်တွင် သုမိတ္တာ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားမ

(ပုဏ္ဏားပျိုမလေး) သည် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား
 ထံ၌ စည်းဝေးကြသော လူထု အစည်းအဝေးကြီးသို့
 ကပ် ရောက်လာ၏။ ထိုသုမိတ္တာ၏လက်၌ မြတ်စွာ
 ဘုရား ကို ပူဇော်ရန် ကြာရှစ်လက်တို့ကို ယူဆောင်
 ၍လာရာ ပရိသတ် အလယ်သို့ရောက်၍ သုမေဓာ
 ရှင်ရသေ့အပေါ်၌ မေတ္ထပေမဓာတ်များစွာပင်
 ဝင်လတ်သဖြင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ကို လှူဒါန်း ချင်
 လှပါသော်လည်း ကြာ ရှစ်လက်မှတစ်ပါး အခြား
 လှူဖွယ် မပါရကား

“အရှင်ရသေ့ မြတ်စွာဘုရားအား အရှင်ရသေ့
 အလိုရှိသလို လှူဒါန်းရန် ငါးလက်သော ကြာတို့ကို
 အရှင်အား ဖေးအပ်ပါ၏။ ကျန်သော ကြာသုံးလက်
 ကိုမူကား အကျွန်ုပ်လှူဒါန်းရန် အတွက် ဖြစ်ပါစေ”
 ဟု ပြောဆို လှူဒါန်းပြီးလျှင် “အရှင် ရသေ့ သည်
 ဘုရားဖြစ်ဖို့ရန် ဖြည့်ကျင့်နေသမျှ အတောအတွင်း
 အကျွန်ုပ်သည် အရှင်နှင့် အတူတကွ ညီမျှသော
 သူတို့ဖြစ်ကြရပါစေကုန်သတည်း” ဟု ဆုပန် ခဲ့လေ
 သည်။

သုမေဓာ ရှင်ရသေ့လည်း သုမိတ္တာ ပုဏ္ဏားပျိုမ
 ဖေးအပ်သော ကြာငါးလက်တို့ကို ခံယူ၍ မျက်
 မှောက် တူရူ တြာလာတော်မူသော ဒီပင်္ကရာ
 မြတ်စွာဘုရားကို ပရိသတ်တို့ အလယ်၌ပင် “သမ္မာ

သမ္မောဓိဉာဏ်” အထိ ဆုပန် ကြည်ဖြူ ပူဇော်လေသည်” *

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ထောက်၍ မြတ်သော ဆုကို ပန်ဆင်ကြခြင်း၌ ကြာသည် အလောင်းတော်နှင့် သူ၏ ပါရမီဖြည့်ဖက်တို့ လက်ဝယ် တင့်တင့်တယ်တယ် ရှိနေခဲ့ဖူးသည်။ ကြာရှစ်လက် ကြာရှစ်ခိုင်ကို အမှီပြု၍ နံပါတ် (၈) သည် ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ အရေးကြီးသော ဂဏန်းလည်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မဂ္ဂင် (၈)ပါး၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ် (၈) ယောက်၊ အံ့ဖွယ် (၈) ဖြာ သာသနာ အစရှိသည့် ဗုဒ္ဓဝါဒရှိ အရေးကြီးသော အချက်များကို ဖော်ပြနေသော ဂဏန်း အမှတ်အသားသည် (၈) ဂဏန်း များဖြစ်သည်။

“ကြာတောသို့ဝင်သော ငါသည် ပဒုမ္မာကြာတို့ ကိုချိုးစဉ် ထိုကြာတော၌ ၃၂ ပါးသော ယောက်ျား မြတ်တို့၏ လက္ခဏာရှိတော်မူသော ဖုဿ မြတ်စွာ ဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၏။

ငါသည် ပဒုမ္မာကြာပန်းကိုယူ၍ ကောင်းကင်၌ မြောက်ချီ ပူဇော် လှူဒါန်းခဲ့၏။ မကောင်းမှုကို အောက်မေ့၍ အိမ်၏ စီးပွားမဲ့ဖြစ်သော သာသနာ့ ဘောင်၌ ရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

* မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ပ - တွဲ၊ ပ - ပိုင်း၊ စာ - ၆၂

ရဟန်းပြုပြီးသော် စောင့်စည်းအပ်ပြီးသော ကိုယ် နှုတ်ဖြင့် ဝစီ ဒုစရိုက်ကို စွန့်လျက် အာဇီဝ ပါရိ သုဒ္ဓိသီလကို စင်ကြယ်စေခဲ့၏။

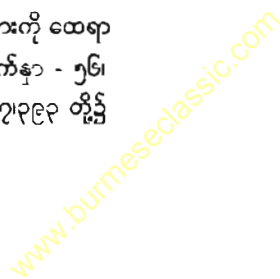
ဤဘဒ္ဒ ကမ္ဘာမှ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ ကြာ ပန်း တင်လှူခဲ့ရသောအခါမှစ၍ အပါယ်လေးပါး လားရသည်ကို မသိစဖူးချေ။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ဘုရားကို ပူဇော်ခြင်း အကျိုးပေတည်း။

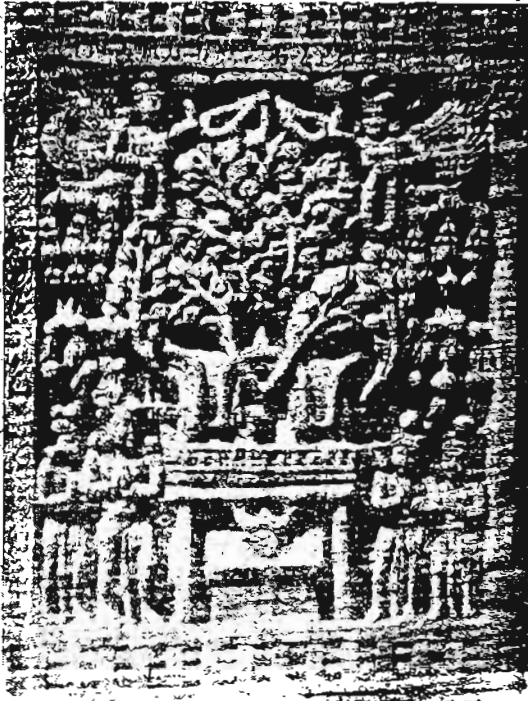
တစ်ဆယ့်ရှစ် ကမ္ဘာတို့၌ ပဒုမာဘာသ မည်ကုန် သော စကြဝတေးမင်းတို့သည် တစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင်လည်းကောင်း၊ လေးဆယ့်ရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လည်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးကုန်၏။

လေးပါးသော ပဋိသန္ဓိဒါ တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရှစ်ပါးသော ဝိမောက္ခတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခြောက် ပါးသော ဝိမောက္ခတို့ကို လည်းကောင်း၊ မျက် မှောက်ပြုအပ်ပါကုန်ပြီ။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမတော်ကို လိုက်နာ ကျင့်သုံး ပြီးပါပြီ။

ဤသို့လျှင် အရှင် ပဒုမပုပ္ဖိယ မထေရ်သည် ဤဂါထာကို မိန့်ဆိုတော်မူ၏။ ” *

* ကြာကို လှူဒါန်းခြင်း နှင့် ရရှိခဲ့ကြသော အကျိုးများကို ထေရာ အပါဒါန၊ ပထမအုပ် (ဆဋ္ဌမူ မြန်မာပြန်) စာ မျက်နှာ - ၅၆၊ ၁၁၁၊ ၁၃၂၊ ၁၄၁၊ ၁၄၂၊ ၁၄၈၊ ၁၅၁၊ ၂၁၉၊ ၃၃၇၊ ၃၉၃ တို့၌ ကြည့်နိုင်ပါသည်။

ဟေဓိပင်နှင့် ပလ္လင်(ဆန်ခါ)

အထက်ပါ စကားတို့ကိုထောက်၍ ကြာ သည် ဗုဒ္ဓ၏ သာဝတများ ဖြစ်လာသည့်သူများ၏ နှစ်ဘဝ အလှူဒါနတို့တွင်လည်း အရေးပါသည့် လှူဒါန်းဖွယ် ပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍

“ရွှေငုံယှဉ်ဘက်၊ စုံနှစ်ဖက်နှင့်

ထိပ်ထက်စုပေါင်း၊ ပြည့်ဆူတောင်းသည်

ဆယ်ချောင်းရှိကြာ၊ လက်လှည့်သော်” * ဟု

ဆုပန်ဆင်ခြင်းတို့၌ ကြာသည် ဆုပန်ဆင်သူတို့ ဦးထိပ်ထက်တွင် အမွန်အမြတ်ရောက်နေတတ်၍ နေတတ်သော ပန်းဖြစ်၍ နေပေလိမ့်မည်။

ဗုဒ္ဓ သာသာနှင့် ထင်ရှားလှသောဥပ္ပလဝဏ် ထေရီသည် တစ်ခုသော ဘဝ၌ ပြုခဲ့သော အလှူ၌ ကြာ ပါနေသောကြောင့် ထူးဆန်းသည့် အကျိုးပေးတို့နှင့် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။ ဤသည်ကို ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီက အောက်ပါကဲ့သို့ ပြန်၍ ပြောခဲ့သည်။

“... ထိုအခါ၌ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအရှင်ကိုမြင်၍

ကြာပဒုမာ ဖူးလွမ်းလျက် ငါးရာသော ပေါက်ပေါက်

တို့ကို ငါသည် လှူ၍ ငါးရာသော သားယောက်ျား

တို့ကို ငါသည် ဆုတောင်းဖူး၏။

ထိုသားငါးရာရ ဆုတောင်းသော ကိုယ်အဖြစ်

မှစုတေခဲ့သောငါသည်။ တော၌ ကြာပဒုမာအငုံ၌

* နဝဒေး ၊ ပြည်ရွှေဆံ့ဆော် ဘုရားတိုင်ရတု

ဖြစ်လေ၏။ ငါသည် ကာသိမင်းမြတ်၏ မိဘုရား မြတ်ဖြစ်၍ ငါးရာသော သားတို့ကို ငါဖွား၏။

... ထို ငါ့သားတို့သည် ကြီးပြင်းသောအရွယ် သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ရေကစားခြင်းကို ကစားကုန်လျက် ပွင့်ချပ်ဝတ်ဆံ့ကြေကုန်သော ပဒုမာကြာပွင့်တို့ကို ကမ္ပဋာန်းအာရုံရှု၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဘုရားတို့ ဖြစ်ကုန်၏။ *

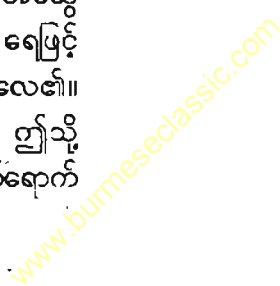
ဗုဒ္ဓ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တို့အနက် လူသိများသည့် ဆဒ္ဒန် ဆင်မင်းဇာတ် (ဝေဒ္ဒန္တဇာတ်)၌ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းအပေါ် ထားရှိသည့် စူဠသုဘဒ္ဓါ၏ ဒုတိယရန်ငြိုးသည် ကြာနှင့် ပတ်သက်နေလေသည်။ စူဠသုဘဒ္ဓါ၏ ရန်ငြိုးကြောင့် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းသည် အသက်ကို စွန့်၍ အစွယ်တို့ကို လျှ ရသည့် ဒါနပါရမီ၊ ရန်တုံ့မယူဘဲ သည်းခံသည့် ခန္တီပါရမီ စသည်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဘက်သော ရှုထောင့်မှ ကြည့်ပါက အထက်ပါကဲ့သို့ ပါရမီဖြည့်ဖို့ ရန် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းများအနက် ကြာသည်လည်း တစ်နည်း မဟုတ်တစ်နည်း ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ တတ်၏။ ထို့ပြင် ကြာသည် မိထိလာမြို့တော်ကို မဟော သမကယ်တင်ရာ၌ အရေးပါသော ကဏ္ဍမှ ပါဝင် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည်။

* ရှင်မဟာသီလဝံအ၊ ဝါရာယန ဝတ္ထု၊ စာ ၁၆၈ - ၁၆၉။

ဝိဒေဟရာဇ်မင်းကြီး၏ မိထိလာ နေပြည်တော်ကို ဝိုင်းရံ လှုပ်ကြံသော ရန်သူတို့သည် မြို့နေလူတို့ သောက်သုံးရန် ရေမရှိအောင် ရေဖြတ်ထားခြင်းဖြင့် အညံ့ခံလာ အောင် စီစဉ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မဟော သမသည် ရှည်လျားသော နိုးတံရှိသော ကြာတို့ကို ရန်သူ တို့အတွင်းရောက်စေ၍ မြို့တွင်း၌ အလွန်နက်ရှိုင်း သော ရေကန် ရှိနေသောကြောင့် မြို့တော်သူ မြို့တော်သားတို့ ရေမဝတ်နိုင်ကြောင်း၊ ရေငတ်အောင် ပိတ်ဆို့နေခြင်း သည် အချည်းနှီး ဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝိုင်းဝန်းလှုပ်ကြံနေသော ရန်သူတို့ စိတ် ဓာတ်ပျက်ပြား သွားကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကြာ သည် မိထိလာမြို့ တော်ကို မဟောသမကယ်တင်ရာ၌ အရေးကြီးသော ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြကြသည်။

ဇာတကတစ်နေရာ၌ ...

... ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဘုရားလောင်း တို့သည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ လှည့်လည်ကြရာ ရေကန် နားသို့ ရောက်ကြလေ၏။ မင်းကြီးသည် ငရဲကန် တွင်း၌ ပဒုမာကြာပန်းကို မြင်သောအခါ “အဆွေ ဤ ပဒုမာကြာပန်းသည် ရေ၌ဖြစ်လျက် ရေဖြင့် မလိမ်းတံ့ဘဲ ထည်နေ၏” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။ ထို အခါ ဘုရားလောင်းသည် မင်းအား ဤသို့ လျှောက်လေ၏။ “မင်းကြီး... ရေကန်၌ ပေါက်ရောက်

သော နေရောင်ဖြင့်ပွင့်သည့် ပဒုမ္မာကြာသည် ရွံ့ညွန် လည်းမလိမ်းကျ၊ မြူညွန်လည်း မကပ်ငြိ၊ ရေလည်း မလိမ်းကျချေ။... ထို့အတူပင် တရား စောင့်သော ၊ ထားအပ်သော တရား၌ စင်ကြယ်မှုရှိသော၊ မကောင်းမှုမှကင်းသော မင်းမည်သည် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်း အစရှိသည့် ကမ္မကိလေသာတို့သည် မလိမ်းကျနိုင်”

မင်းသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြား၍ ထိုအခါမှစ၍ မင်းကျင့်တရား ၁၀ပါးနှင့် အညီ မင်းပြုလျက် ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်သဖြင့် စုတေသော အခါ နတ်ပြည်သို့လား၏”*

အထက်ပါ အနက်အဓိပ္ပာယ်မျိုးတို့ဖြင့် ဇာတ်တော်များ၌ ဖော်ပြသည်ကို အမှီပြု၍ ကြာသည် မင်းတို့အတွက် အကျင့်သီလ စင်ကြယ်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့်လည်း ရှိနေခဲ့ဟန်တူသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ တရားဓမ္မတို့၌ ကြာကို ဥပမာအဖြစ် ခိုင်းနှိုင်း အသုံးပြုခြင်းများကို နေရာ အတော်များများတွင် တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင် ပန်းတိမ်သည် သားဘဝမှ ဗုဒ္ဓ သာသနာသို့ ဝင်ရောက်လာသော ရဟန်း

* ကုတ္တုဇာတ်၊ အမှတ် ၃၉၆၊ ငါးရာဇာဓိပတိ ဇာတ်က။

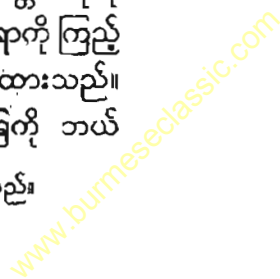
တစ်ပါးအတွက် ကြာ သည် အမွေငွန်းအာရုံအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

အထက်ပါဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓ၏ သားတို့က များ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်တို့၌ ကြာသည် ပါဝင် ပတ်သက် ဆက်စပ်နေတတ်ခြင်းကြောင့် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပန်းချီ၊ ပန်းပု၊ အနုပညာလက်ရာများကို ရေးဆွဲ ထုလုပ်ကြရာ၌ ကြာကို အဆင် တန်ဆာအဖြစ် ထည့်သွင်းကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ဂုတ္တခေတ်နှင့် မရှေးမနှောင်း ပေါ်ထွန်းလာသော အန္တောလိုဏ်ဂူ ပန်းချီများ၌လည်း ကြာကို တလှတပ တခမ်းတနား ထည့်သွင်း ရေးဆွဲထားခြင်းများရှိသည်။ သုတေသီများက ထိုအန္တောလိုဏ်ဂူ ပန်းချီများ၌ တွေ့ရသော ကြာတို့သည် ပြောလိုသော အကြောင်းအရာတို့ကို ဝက်ဂုတ္တိ သဘောဖြင့် ညွှန်းဆိုထားသော သင်္ကေတများ ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆကြသည်။

ကြာနှင့်ပတ်သက်သောအခါ သုတေသီများသည် အထက်ပါ အန္တောလိုဏ်ဂူ နံရံ ပန်းချီမှ ပဒုမပါဏီ ကြာပန်းကို ကိုင်ထားသော ဘုရားလောင်းဗောဓိသတ္တ၏ ပုံကို ညွှန်ပြလေ့ရှိသည်။ ထိုဗောဓိသတ္တ၏ အမူအရာကို ကြည့်လျှင် ဦးခေါင်းနှင့် လည်တိုင် ဘယ်သို့ လှည့်ထားသည်။ ကိုယ်ကို ညာဘက်သို့ လှည့်၍ ခါးနှင့် ခြေကို ဘယ်

* ဤအကြောင်းအရာကို ဓမ္မပဒ၌ လေ့လာနိုင်ပါသည်။

အလွှာမှ ကြာ (အလွှာ)

သို့လှည့်သောကြောင့် “ချင်းအင်္ဂါ” အမူအရာ
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဗေဒဗိသတ္တ၏ အနီးဝန်းကျင်၌
သစ်ပင်ပန်းမာလ်များ၊ တူရိယာများ (တေးဂီတများ)၊
မိန်းမများတည်းဟူသော ကာမဂုဏ် အာရုံများ ရှိနေ
သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်ဘက်သို့ ဦးခေါင်း လှည့်၍
လက်၌ ကြာပန်းကိုင်ထားသော ဗေဒဗိသတ္တ၏ အမူ
အရာသည် ထိုနှစ်သက် ပျော်ဖြူးဖွယ် ကာမဂုဏ် အာရုံ
တို့ကိုမကြည့်ရှု မသာယာတော့ဘဲ (နန်းညွှန်တို့ဖြင့် မလိမ်း
ကျံဘဲ ပွင့်နေသောကြာကဲ့သို့) ကာမဂုဏ် အညစ်အကြေး
တို့ကို ထားချန် စွန့်ပစ်တော့မည်ဟူသော အမူအရာမျိုး
ကို ဆောင်လျက် ရှိသည်ဟု အထက်ပါ ပဒုမပါဏီ ဗေဒဗိ
သတ္တ၏ပုံကို ခံစားတင်ပြသူများလည်း ရှိသည်။

အိန္ဒိယမြောက်ပိုင်း ဂုတ္တခေတ် (Gupta)၊
ပါလခေတ်(Pala)၊ သေနခေတ်(Sena)၊ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်း
အန္ဒရခေတ်(Andhra) တို့မှ အရှေ့တိုင်းဒေသ၊ အရှေ့
တောင် အာရှဒေသများသို့ ပျံ့နှံ့လာခဲ့သော ဗုဒ္ဓ ရုပ်တု
ရုပ်ပွား ထုလုပ်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ပန်းချီ ပန်းပု
ရေးဆွဲခြင်းတို့၌လည်း ကြာသည် အဆင်တန်ဆာအနေ
ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ရာသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို
ညွှန်းဆိုလိုသော သဘောဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုး
မျိုးဖြင့် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

“မြန်မာတို့၏ ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ အလှူ
မဏ္ဍပ် စသည်တို့တွင် ကြာဖူး၊ ကြာပွင့်၊ ခြင်္သေ့၊ နဂါး၊

လှိုင်းသစ်စာပေ

ကြာ ဝန်းတို့ တိုင်ထားသော ဖောဓိသတ္တ
(အန္တောလိုက်ဂူ နံရံ ဝန်းချိ)

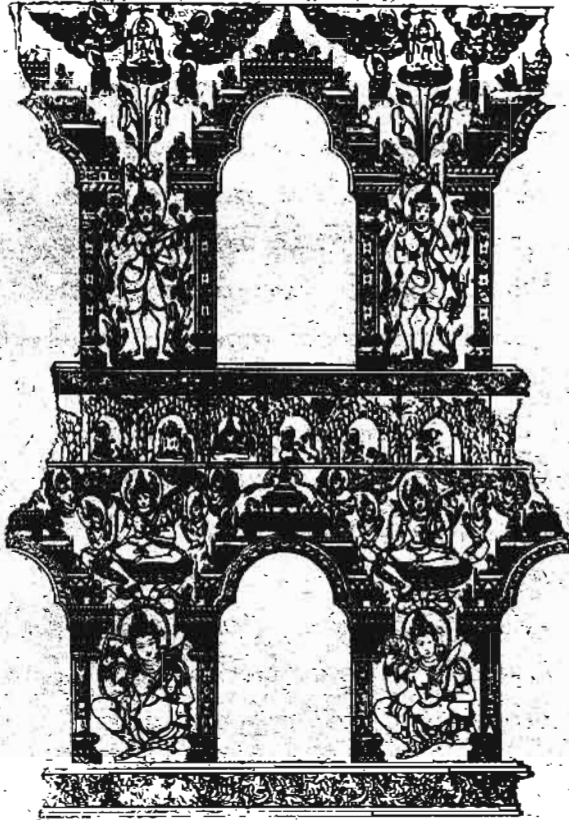
သင်္ဃာတို့၊ မုဒရက် ပန်းနွယ်၊ စိန်ပွင့်စိန်တုံး၊ ခြူးပန်းခြူး
နွယ်အစရှိသော အနုပညာအပြောက်အမွမ်းတို့ကို ထည့်
တတ်ကြသည်။ ထိုအပြောက်အမွမ်းများကို အထူးသဖြင့်
ပုဂံခေတ် ကူဘုရား၊ စေတီဘုရားများ၌ ယခုတိုင်အောင်
အထင်အရှား တွေ့မြင်နိုင်သေးသည်ဖြစ်ရာ ရှေးပုဂံ
ခေတ်တွင် အလွန်အသုံးများခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။”

“အပယ်ရတနာဘုရားမှ နံရံဆေးရေးမှာ ခေတ်ဦး
လက်ရာတွင် အကောင်းဆုံး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ပန်း
အခွေအလိပ်များနှင့် ကြာနှင့် ဆင်တူသော အခွေများ၊
မြတ်လေးနှင့် ဆင်ဆင်တူသော အခွေများပါသည်။” * *

ပုဂံ အပယ်ရတနာလိုက်ဂူဘုရား တောင်ဘက်စကြို
အပြင်ဘက်နှင့် နံရံအတွင်းဘက်ရှိ ဆေးရေးရုပ်ပုံများ
တွင် ကြာကို ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးဖြင့် တန်ဆာဆင် ရေး
ခြယ်ထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြိမ်းစား ကျောက်စာဝန်
သိရီယုံချိ ဦးမြက သူ၏ “အပယ်ရတနာ လိုက်ဂူဘုရား”
စာအုပ်၌ အောက်ပါကဲ့သို့ ဖော်ပြထားသည်။

“ဤနေရာ၌ နှစ်ပိုင်းခွဲ၍ တင်ပြထားပါသည်။
ပထမပိုင်းမှာ လိုက်ဂူအတွင်းစကြိုပတ်လည် အပြင်
ဘက် နံရံ အတွင်းဘက်တွင် နံရံ၏ အောက်ခြေ

* လော်တီ၊ ညွှန်းပြီး
** ဂေါက်တာသန်းထွန်း၊ ခေတ်ဟောင်း မြန်မာရာဇဝင်၊ စာ-၂၆၀။

အပယ်ရတနာ လိုက်ဂူဆုရား တောင်ဘက် စင်္ကြံ အပြင်ဘက် နံရံ အတွင်းဘက် နံရံဆေးရေး ပန်းချီများ

အထက် နှစ်ပေကိုးလက်မမှ အထက်သို့ အမြင့်များနှင့် ကြက်ကုန်းစပ်အထိပါရှိသော ပုံများ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓတိယပိုင်းမှာ ဂူအတွင်း ဂန္ဓကုဋီတိုက် နံရံများ အတွင်းဘက်နှင့် အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော ဆေးရေး များဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းတွင် ပါဝင်သည့် ပုံများကို စီစဉ် ထားပုံမှာ အထက်အောက် နှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ ပြထား သော (စာမျက်နှာ၄၀-တွင်တွေ့ရသည့်)ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပုံစံသည် တောင်ဘက်စင်္ကြံ နံရံအတွင်း ဘက်ရှိ ဆေးရေးရုပ်များ၏ အပိုင်းအစ တစ်ခုဖြစ် သည်။ ထိုပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဆေးရေးရုပ်များကို အောက်မှအထက်သို့ ငါးဆင့်ငါးမျိုးခွဲ၍၊ တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် အထက်သို့တက်သွားသည်။ အောက်ဆုံး အံဆင့်မှာ နံရံအောက်ခြေမှ အထက်အမြင့်ပေ နှစ်ပေကိုးလက်မလောက်တွင် အောက်အထက် ဖောင်းကြား အမြင့် ကိုးလက်မလောက်ရှိသော ယိုးဒယား ပန်းခက်နွယ် ဆေးရေး ရုပ်ပုံပါသော အနားကို အောက်ခံပြု၍ အလယ်လိုက်ဂူ တံကဲနှင့် မှီခိုပေါက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မင်းထိုင် ထိုင် လျက် လက်နက်များကို ကိုင်၍ အစောင့်နတ်သားပုံ တစ်ပုံစီကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုနတ်သားတို့မှာ ခြေ အိတ်များဝတ်ဆင်လျက် ထိုင်ခုံမပါဘဲ ရိုးရိုးကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေပုံရသည်။ ခေါင်းပိုင်းကို ဝိုက်

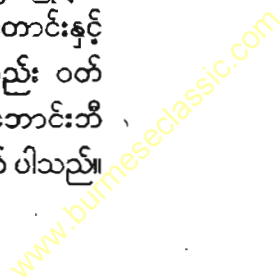
လှိုင်းဆစ်စာပေ

လျက် အဲဒုပုံသဏ္ဍာန် ရောင်ခြည်ပုံလည်းပါသည်။ ထိုရောင်ခြည်အထက်မှ ကြာဖက် ကြားဖူးများထဲမှ ကြာပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ကြာရိုး ကြာတံတို့တို့နှင့် အထက်သို့ တက်သွားသည်။ ထိုကြာပွင့်ကြီးပေါ်တွင် ဝဲဘက်ခြေထောက်ကို ကွေးတင်ပြီး ခြေတစ်ဖက်တင် တစ်ဖက်ချ မင်းထိုင်ထိုင်လျက် နတ်သားတစ်ပါး၏ပုံကို တွေ့မြင်ရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ပါသည်။ လက်ယာဘက်လက်က အောက်သို့တန်း၍ ချပြီးလျှင်(ဝရမုဒြ)ခေါ် လက်ကို ဖြန့်၍ ဆန့်ထားသော ပေါင်စွန်း ခူးပေါ်တွင် တင်လျက်ရှိသည်။ လက်ဝဲ ဘယ်လက်မှာ ကွေး၍ ရင်သို့အစိပြီးလျှင် အထက်သို့ တက်သွားသောကြာပွင့်ကြားဖူးတို့ကို ကြာရိုးကြာတံဖြင့် ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ နရတင်းနှင့် ကိုင်သရဖူဆောင်း၍ ပုတီးလက်ကောက်များ၊ လက်ကြပ်များဝတ်ဆင်ထားသည်။ ရောင်ခြည်တော်ပုံနှင့် နောက်ခံတံကပါသည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ခူးတုပ်၍ အလယ်ပုံကို ရှိခိုး၍ အခြားနတ်သားတစ်ပါးစီ ပါသေးသည်။ ၎င်းတို့အထက်၌လည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စေတီတော်ပုံကို တိမ်တိုက်အတွင်းမှထွက်၍ ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့နေဟန် နတ်ရုပ်ပုံ တစ်ပုံစီ ပါသည်။...

ယခုပြောဆိုရေးသားခဲ့သော အလယ်တွင် ကြာပွင့်ကြီးပေါ်တွင် မင်းထိုင်ထိုင်လျက်နေသောပုံ

သည် အခြားမဟုတ်၊ အဝလော့ကိတေသရခေါ် ရှေးပုဂံတွင် ထင်ရှားခဲ့သော လောကနာထ ဘုရားလောင်း၏ ပုံဖြစ်သည်။

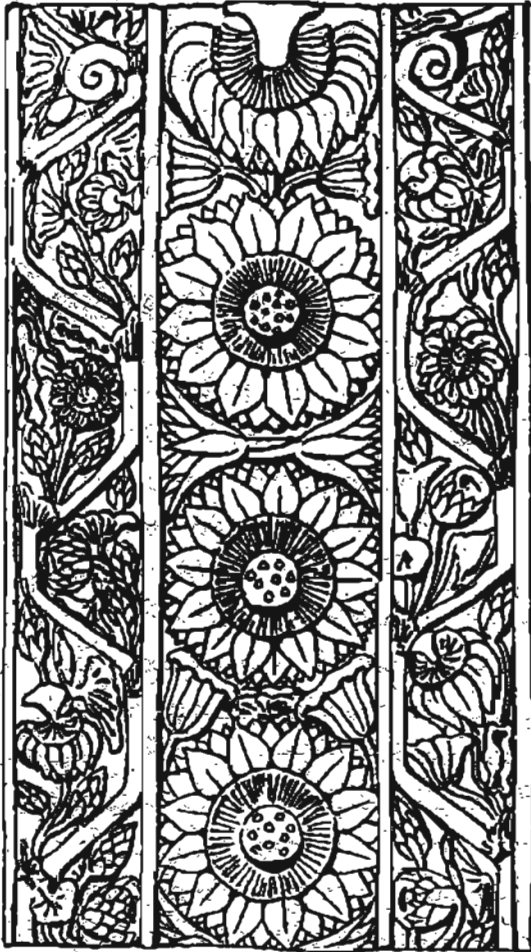
အောက်ထပ်၌ ရပ်လျက်ရှိသော နတ်သားပုံမှာ ဘုရားလောင်းတစ်ဆူ၏ ပုံဖြစ်သည်။ ကြာပွင့်ပေါ်တွင် ရပ်လျက်နေသည်။ ထိုအောက်ခံကြာပွင့်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ကြာရိုးကြာတံဖြင့် ကြာရွက်၊ ကြာဖူး၊ ကြာပန်းတို့သည် အထက်သို့ ထောင်၍ တက်လျက်နေ၏။ ထိုကြာရွက်၊ ကြာဖူး၊ ကြာဖက်၊ ကြာပန်းတို့ကို အစွဲပြု၍ ထိုရပ်လျက်နေသော နတ်သားကို ဘုရားလောင်း “ပဒ္ဒသဋ္ဌိတ”ဟူ၍ လည်းခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ရှိသည်။ လက်ယာဘက်ရှိမတ်ရပ်တော်၌ ၎င်း၏ လက်ယာဘက်လက်တွင် လှံတံကို စွဲကိုင်လျက်ရှိ၏။ လက်ဝဲဘက်လက်တွင် သံကွင်းကို စွဲကိုင်ထား၏။ တစ်ဘက်ရှိမတ်ရပ်ပုံမှာ ၎င်း၏ လက်ယာဘက်လက်တွင် သံကွင်းကို ကိုင်လျက်၊ လက်ဝဲဘက်တွင် သန်လျက်ကို ကိုင်လျက် နေသည်။ ထိုလက်နက်တို့သည် မာယာသဘောဖြင့် ဘေးဒဏ် ရန်မာန်ခပ်သိမ်းတို့ကို ဖောက်ထွင်းဖြိုဖျက်နိုင်သော နိမိတ်ကိုပြသည်။ ဗောင်း နားတောင်းနှင့် ပုတီး၊ လက်ကောက်၊ လက်ကြပ်များလည်း ဝတ်ဆင်လျက်ပါသည်။ စလွယ်၊ ခါးစည်း၊ ဘောင်းဘီသဏ္ဍာန် ခါးဝတ်ပုဆိုးလည်း ဝတ်ဆင်လျက် ပါသည်။

ရောင်ခြည်ဝန်းလည်း ခေါင်းကို ဝန်းရံလျက်ရှိသည်။

ထိုရောင်ခြည်ဝန်းထိပ်မှ မြင့်မားသော ကြာရိုး၊ ကြာတံဖြင့် အထက်သို့ တက်သွားသော ကြာပွင့် ကြီးပေါ်တွင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူလျက် တရားဟောနေဟန် ဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူပါသည်။ အလယ်ကြာရိုးကြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အောက်ခြေမှ စ၍တက်လာသော ကြာတံတို့ဖြင့် ကြာဖူးကြာရွက်တို့ပါသည်။ ဆင်းတုတော်၌ နောက်ခံတံကလည်း ပါသည်။ တံကအထက် ဖွင့်လျက် မိုးထားသော ထီးတစ်စင်းကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။

အထူးမှတ်သားဖွယ်ရာတစ်ခုမှာ ထိုနမူနာပုံစံတွင်ပါသော ဘုရားလောင်း နတ်သားနှင့် ဘုရားပုံတို့တွင် ထိုင်ခုံ၊ နင်းခုံများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့တွင် ပေါက်ထွက်နေကြသော ကြာပန်း၊ ကြာရိုး၊ ကြာတံ၊ ကြာခွက်၊ ကြာပင်၊ ကြာဖူး၊ ကြာရွက်တို့ကို သာမန် အနေနှင့် အလှ၊ အပါ အတင့်၊ အတယ် ဖြစ်အောင် စိတ်သဘောဖြင့် ကြံစည် ရေးခြယ် ဆင်မြန်းထားသည် ဟု မယူဆသင့်ပေ။ ၎င်းတို့သည် ဟိန္ဒူကျမ်း မဟာယဉ်ကျမ်းတို့ အလိုအားဖြင့်

ဆန်ချို အရှေ့ဘက်ရပ် တူရိတ်တိုင်မှ ကြာများ

အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် အထိမ်းအမှတ် အနေအရ ရေး ခြယ် ဆင်မြန်းထားသော ပုံများ ဖြစ်ကြသည်။”

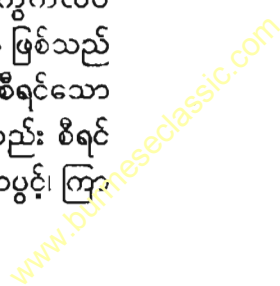
အိန္ဒိယ၊ တရုတ် အစရှိသည့် ယဉ်ကျေးမှုများသည် မြန်မာတို့ အပေါ် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သက် ရောက်လွှမ်းမိုးမှု များ ရှိခဲ့မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြန်မာ တို့သည် တစ်ထစ်ချ တရားသေ သဘောမျိုးဖြင့် မည်သည့် ယဉ်ကျေးမှုကိုမျှ လက်ခံတတ်သည့် လူမျိုး မဟုတ်ချေ။ ဝေဖန်ဆန်းစစ်ခြင်း၊ မိမိလူမျိုးနှင့် ဆီလျော် စပ်ဟပ်အောင် ပြုပြင်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ လက်ခံတတ်ကြသော လူမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယအတွေး အခေါ် ယဉ်ကျေးမှုနှင့်အတူ ကြာနှင့်ပတ်သက်သောနေ ခြယ်ထုလုပ်ခြင်းဆိုင်ရာအနုပညာယဉ်ကျေးမှုသည်မြန်မာ ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသော်လည်း မြန်မာတို့သည် အိန္ဒိယအနုပညာရှင်တို့၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အစဉ် တစိုက် မလိုက်ခဲ့ကြချေ။ မြန်မာတို့၏ ဘဝနှင့် ဆီလျော် စပ်ဟပ်သော အနက်အဓိပ္ပာယ်များ၊ မြန်မာဆန် သော တီထွင် ရေးခြယ် ထုလုပ်မှုများကို ပြုလုပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ကမ္ဘာသုံးနှစ် (ခရစ်သက္ကရာဇ်) ၁၃၀၀ လောက်တွင် ပုဂံခေတ်ကုန်လေသည် ထိုအခါ ရှေး ခေတ် အိန္ဒိယ နှင့်လည်း ရင်းနှီး ဆက်ဆံခြင်း နည်း

* အငြိမ်းစား ကျောက်စာဝန် သိရိပုံချိ ဦးမြ၊ အပယ်ရတနာ လိုက်ဂူဘုရား၊ စာ - ၆၀

ပါးလာသည်ဖြစ်၍ ကာလများသော် အချို့သော အပြောက်အမွမ်းများသည် အိန္ဒိယဇာတိအတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာပုံရလေ သည်။ အချို့တို့သည် အဖွဲ့အနွဲ့ အရာတွင် အမူအရာ သစ်၊ ဟန်သစ်များကို ဆင်မြန်းလာကြပေသည်။ အချို့လည်း ရည်ရွယ်ချက်သစ်၊ အဓိပ္ပာယ်သစ်ဖြင့် ထင်ရှားလာကြသည်။ အချို့လည်း အသုံးတစ်မျိုး ဖြင့် ထင်ရှားလာကြသည်။ ထိုသို့ တစ်မျိုး တစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာသော မြန်မာ့ အပြောက်အမွမ်းများ အနက် ကြာဖူး၊ ကြာပွင့်သည် တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ကြာဖူး၊ ကြာပွင့် အပြောက်အမွမ်းများကို ဘုရား၊ တန်ဆောင်း၊ ကျောင်း၊ မဏ္ဍပ် စသည်တို့၏ မျက်နှာ စာ၊ မျက်နှာကျက်၊ မုခ်ဝ စသည်တို့၌လည်းကောင်း၊ မြန်မာမင်းများ၏ ပလ္လင်တော် သလွန်တော်များ၌ လည်းကောင်း မြင်နိုင်လေသည်။ ထို အပြောက် အမွမ်း များကို ထည့်ကြသော သဘောသည် ယေ ဘူယျအားဖြင့် ကြာမန်း ကပ်လျှူထားခြင်း သဘော ဖြစ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ နေရာ ကွက်လပ် မထားလိုသဖြင့် အဖြည့်အစွက်သဘော ဖြစ်သည် ဟုလည်းကောင်း ယူဆအပ်လေသည်။ စီရင်သော အခါ ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်နေဟန်ကိုလည်း စီရင် တတ်ကြ သည်။ ကြာဖူး၊ ကြာမိုး၊ ကြာပွင့်၊ ကြာ

ရွက်တို့၊ ခွေဟန်၊ လိပ်ဟန်၊ ဖြန့်ဟန်၊ ကားဟန်၊ ယိမ်းဟန်၊ လှိုင်ဟန်၊ တက်ဟန်၊ ဆင်းဟန် စသည်တို့ကိုလည်း စီရင်တတ်ကြသည်။ ဘောင်များတွင် ကြာပွင့်ချပ် သို့မဟုတ် ကြာဖတ်များ စီထားဟန်ကိုလည်း စီရင်တတ်ကြလေသည်။

“... မြန်မာ့ကြာဖူး၊ ကြာပွင့်၊ အပြောက်အမွှမ်းကို လေ့လာကြည့်သောအခါ ရှေးခေတ် အိန္ဒိယမူနှင့် မတူ ကွဲလွဲခြားနားသော မူနှစ်ခုကို တွေ့လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထိုမူနှစ်ခုကို မြန်မာ့အစဉ်အလာ မူဟူ၍ ပင်ဆိုချင်လှသည်။ မူတစ်ခုမှာ မြန်မာဘုရားစေတီတည်ရာတွင် ကြာဖူး၊ ကြာပွင့်၊ အပြောက်အမွှမ်းကို မပါမပြီးသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ အထိမ်းအမှတ်အသစ်၊ အဓိပ္ပာယ်သစ် တစ်ခု ထပ်ထည့်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြန်မာတို့ တည်နေကျ ဘုရား၊ စေတီတို့တွင် ဖောင်းရစ် အထက်၌ ကြာမှောက်၊ ကြာလန် ထည့်ကြသည်မှာ အထင်အရှား ဖြစ်လေသည်။ အခြားနိုင်ငံများရှိ စေတီများတွင် မြန်မာတို့ ထည့်သကဲ့သို့ ကြာမှောက်၊ ကြာလန် ထည့်သည်ကို ယနေ့အထိ မတွေ့မိသေးချေ။ မြန်မာစေတီများ၌သာ တွေ့ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာစေတီ အဆောက်အအုံ၌ ကြာမှောက်၊ ကြာလန် ထည့်လာခြင်းသည် မြန်မာ

တို့၏ ကြည်ညိုလိုသော ဆန္ဒ၊ မြန်မာတို့၏ နှစ်သက်လိုသော ဆန္ဒတို့မှ အလိုအလျောက် ပေါက်ဖွားလာသည်ဟု ယူဆဖွယ် ဖြစ်လေသည်။ စေတီဆိုင်ရာ မြန်မာ့ပိသုကာ အယူအဆ၌ ထူးခြားသည်ဟုလည်း ယူဆဖွယ် ဖြစ်လေသည်။” *

မြန်မာပြည်စေတီ ဖွဲ့စည်းပုံ၌ ကြာသည် မပါလျှင် မပြီးသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို အောက်ပါ အရေးအဖွဲ့များကို ထောက်၍ သိသာသည်။

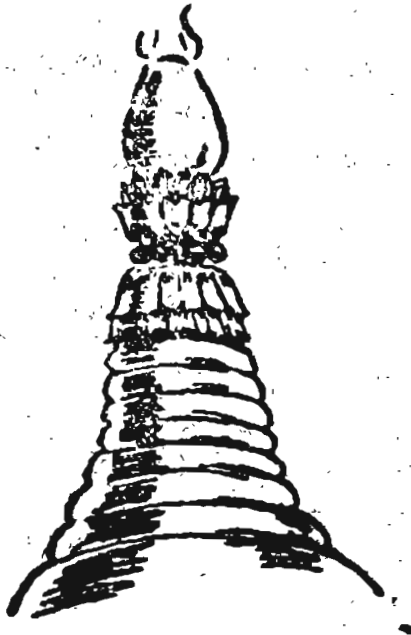
“... ကြာဘီလူးဆွဲ၊ ထူးကဲရင်စည်း၊ နည်းအစိတ်စိတ်၊ သပိတ်သစ်သစ်၊ ဖောင်းရစ်တန်တန်၊ ကြာလန်ခရားသီး၊ ရွှေထီးလူလူ...” **

“... ကြေညာလှုပ်လှုပ်၊ ပတ်ကုံးစပ်၍၊ ကြပ်ကြပ်လည်းကောင်း၊ ကြာပတ်ခေါင်းနှင့်၊ မောင်းမောင်းညှိုးညှိုး၊ ချရားသီးထက်” ***

“သက္ကရာဇ် ၈၁၃ ခုနှစ်တွင် ဗညားကျမ်းတောမင်းကြီးသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပစ္စယာငါးဆင့်က ခေါင်းလောင်း၊ သံပိတ်၊ ဖောင်းမ၊ ဖောင်းလုံး၊ ကြာနု၊

* ဇော်ကျော် ညွှန်းပြီး
** တျည်းကန်ရှင်ကြီး (နန္ဒဝေ) ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားရှိခိုး
*** ရှင်ထွေးညို၊ ပြည်စုံဖော်ကွန်း၊ ၇၂

စေတီ၏ မြင့်မြတ်သော နေရာသို့ ရောက်နေသော
ကြာမှောက်၊ ကြာလန်

BURMESE CLASSIC

ကြာပုံ၊ ချောင်းသီး၊ ငှက်ပျောဖူးတိုင်အောင် လုပ်ဆောင်တော်မူ၍ ရွှေထီးတင်လျှောက်မူသည်။” *

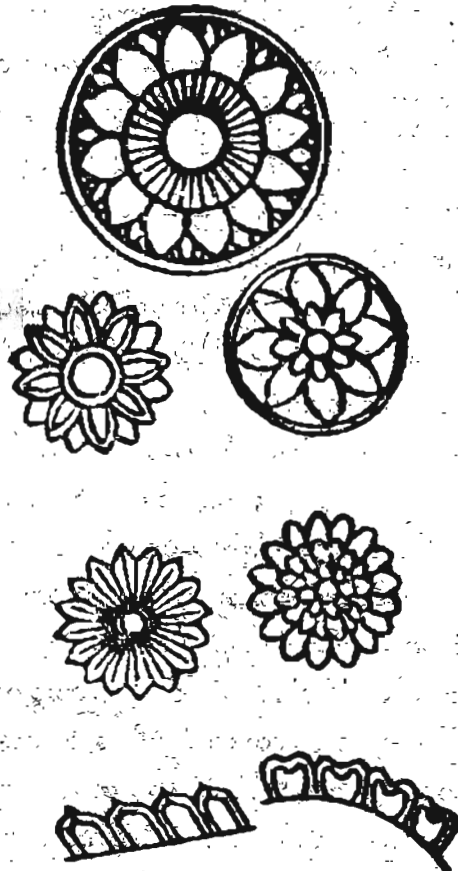
အထက်ပါ အရေးအဖွဲ့၌ တွေ့ရသော အချက်တို့ကို ထောက်၍ ကြာသည် မြန်မာတို့ ကိုးကွယ်ရာ စေတီ၌ အမြတ်နိုးခံ၊ အပူဇော်ခံ နေရာ၌ပင် ရောက်ရှိနေသော ပန်းဟု ဆိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုမျှ မကသေး

မြန်မာတို့၏ မင်းမှုရေးရာတို့၌လည်း ကြာသည် အရေးပါသော သင်္ကေတ ဖြစ်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။ ရန်တို့ကို အောင်နိုင်ခြင်း၊ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်ခြင်း၏ နိမိတ်အဖြစ် ယူဆခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“မွန်ဘာသာ ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကျမ်းတွင် ဗညားနွဲ့သည် ဒဂုန်၌ ခြားနားနေစဉ် လူတစ်ယောက်က ၎င်းအား ကြာပန်းတစ်စီးဖြင့်လာရောက် ဆက်သ၏။ ထိုအခါ ပညာရှိမင်းကံစီသည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းသည်။ “ပဇာကြောင့် အစ်ကို လက်သီးလက်မောင်းတန်းသနည်း” ဟု ဗညားနွဲ့ကမေးသည်။ ကြာပန်းဟူသည် တနင်္လာနံ၊ ဗိုင်းလည်း တနင်္လာနံ၊ ဟံသာဝတီကို အရှင်မင်းသား လွယ်ကာသာ ရမည် နိမိတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ကြာပန်းဟူသည် ဘုရားလောင်း ဗောဓိသတ္တတို့၏ အရိပ် နိမိတ် လည်း

* အသျှင် အရိလာဝံသ၊ အာဒိစ္စရံသီ၊ ရွှေထိရံသဗ္ဗိတော်သစ်၊

www.burmeseclassic.com

BURMESE CLASSIC

ဆန်ချိုလက်ရာ ကြာ (ထိပ်ဆုံး) တို့ အခြေခံ၍ ဆင့်ပွား
လာသော မြန်မာကြာများ။

ဖြစ်သည်။ ဘုရားလောင်းသည် ပါရမီ နှစ်စဉ်အခါက သုံဂမိတ်မင်း (သုမ္မိတ္တ) ဘဝ၌ လွန်စွာ ဆင်းရဲခြင်းကို ခံရသည်။ နောင် ပါရမီ ရင့်သန်လတ်သော် သုံးဆယ့် တစ်အံ့သားတို့၏ အထွတ်အထိပ် ဘုရားရှင် ဖြစ်ရသည် မဟုတ်လော။ ယခု ကြာပန်းရသည့် နိမိတ်သည် မကြာမီ အတွင်း ဟံသာဝတီ ရွှေနန်းထက်၌ သုခ စည်းစိမ်ကို အရှင်မင်းသား ခံစားရတော့မည် မချွတ်၊ ဤသည်ကို မြင်၍ ကျွန်ုပ်ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်း မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟု မင်းကံစီက ဖြေလေ၏။*

ထို့ပြင်

“ကြာ၏ အထိမ်းအမှတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထူးခြားသော အချက်မှာ မင်းနှင့် စပ်သော ကိစ္စအတွက် မြန်မာ ပညာရှိများက အဓိပ္ပာယ်သစ် ထပ်ထည့်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဓိပ္ပာယ်သစ်သည် အခြားမဟုတ်၊ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အထိမ်းအမှတ် (သင်္ကေတ) များ ဖြစ်သည်။ ထိုအထိမ်းအမှတ်များ ဖြင့် မင်းတို့၏ ပလ္လင်များ၌ ကြာရိုး၊ ကြာရွက်၊ ကြာပွင့်၊ ကြာချပ်တို့ကို ထုလုပ် သုံးဆောင်ခြင်း ပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ပြုခဲ့ကြောင်းကို (ဇေယျသင်္ခယာဘွဲ့ရ

* နိုင်ပန်းလှ၊ ကြာပန်းနိမိတ်နှင့် သုမ္မိတ္တ ဆောင်းပါး (အမှတ်-၁၀၄၊ ၁၉၆၉ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ်၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း) ကို လေ့လာနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၏) ရွှေဘုံနိဒါန်း၌ ရှင်းပြထား
လေသည်။

မြန်မာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ စာပေ၊ ပန်းချီ၊
ပန်းပု၊ ဝိသုကာ လက်ရာများ၌ ကြာသည် ဖူးလျက်၊
ပွင့်လျက်၊ ကြာရိုး ကြာစွယ်တို့သည် နွဲ့လျက် ယိမ်းလျက်
တင့်တင့်တယ်တယ်နှင့် လောကအကြောင်း ဓမ္မ
အကြောင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်သစ်
တို့ကို ပေးနေလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အပိုင်း (၁)

မှားယွင်းသော အတွေးအမြင်တို့နှင့် မရောယှက်
ခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော သင်္ကေတ

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ပန်းချီ၊ ပန်းပု အနုပညာလက်
ရာများ၌ တွေ့ရသော ပွင့်ဖတ် ရှစ်ခုရှိသည့် ကြာသည်
မဂ္ဂင် ရှစ်ပါးကို ညွှန်းဆိုသော သင်္ကေတဖြစ်သည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဓမ္မစကြာ (တရားမှန်တို့ လှည့်လည်ခြင်း) ဟူသော
သဘောလည်း ပါအောင် ပွင့်ဖတ် ရှစ်ခုရှိသော အဝန်း
အပိုင်းပုံများကို ထုလုပ်ရေးဆွဲသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဟူသည်မှာ -

- ၁။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ (မှန်သော အမြင်)
 - ၂။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ (မှန်သော တွေးကြံမှု)
 - ၃။ သမ္မာဝါစာ (မှန်သော စကားကို ပြောဆိုမှု)
 - ၄။ သမ္မာကမ္မန္တ (မှန်သောကိုယ်အပြုအမူကို ပြုမှု)
 - ၅။ သမ္မာအာဇီဝ (မှန်သော အသက်မွေးမှု)
 - ၆။ သမ္မာဝါယာမ (မှန်သော လုံ့လစိုက်မှု)
 - ၇။ သမ္မာသတိ (မှန်သော အမှတ်သတိရှိမှု)
 - ၈။ သမ္မာ သမာဓိ (မှန်သော စူးစိုက်တည်ကြည်မှု)
- တို့ဖြစ်သည်။

* လော်ကို ညွှန်းပြီး။

ထိုမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးရှိ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မဂ္ဂင်တို့ ငုဒ္ဒစာပေများ၌ ၆ မျိုးမျှ ဖော်ပြထား၏။ ယင်းတို့မှာ (၁) ကမ္မဿ ကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ (၂) ဈာနသမ္မာဒိဋ္ဌိ ၊ (၃) ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၊ (၄) မဂ္ဂသမ္မာဒိဋ္ဌိ ၊ (၅) ဖလ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ၊ (၆) ပစ္စဝေက္ခကာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤနေရာ ၌ ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အကြောင်းကိုသာ အလေး ပေးဖော်ပြရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုသည်မှာ ယေဘုယျအား ဖြင့် အကြောင်းအကျိုးတို့ဖြင့် အဖြစ်အပျက်ဟူသမျှသည် ဖြစ်ပျက်နေသောကြောင့် ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးတို့ ရှိသည် ဟု ခံယူသော အမြင် (ဝါ) ဝါဒပင် ဖြစ်သည်။

ဂေါတမဗုဒ္ဓ မတိုင်မီနှင့် ဂေါတမဗုဒ္ဓ လက်ထက် အခါက အိန္ဒိယ၌ အတွေးအခေါ် အယူဝါဒတို့ အများ အပြားရှိနေသည်။ ထိုအယူဝါဒတို့ မည်မျှပင် များပြားစေ ယင်းတို့သည် (၆၂) မျိုးသော အယူဝါဒတို့ အတွင်း၌ အကျုံးဝင်ကြောင်းကို ငုဒ္ဒက ဗြဟ္မဇာလသုတ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့၏။

“ရဟန်းတို့... ၊ ရှေးအဖို့ကို ကြံဆကုန်သော နောက် အဖို့ကို ကြံဆကုန်သော၊ ရှေးအဖို့ နောက် အဖို့ကို စွဲယူကုန်သော သမဏ ဗြဟ္မဏ အားလုံး တို့သည် ရှေးအဖို့နောက်အဖို့ကို စွဲယူ၍ များပြားသော မိစ္ဆာအယူပြ စကားတို့ကို ပြောဟောကြလျှင် ဤ

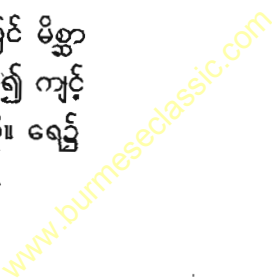
ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုးသော အကြောင်းတို့ဖြင့်သော် လည်းကောင်း၊ ဤ(ခြောက်ဆယ့်နှစ်မျိုး) တို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော အကြောင်းဖြင့် သော်လည်း ကောင်း ပြောဟောကြကုန်၏။ ဤ (ခြောက်ဆယ့် နှစ်မျိုး) တို့မှ တစ်ပါးသော အကြောင်းမရှိ။”

အထက်ပါ လွဲမှားသော ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော အယူဝါဒများနှင့် မိမိ အပါအဝင် လောကမှ လွန်မြောက် ပြီးသူတို့သည် မလိမ်းမကျ မကပ်ငြိတော့ကြောင်းကို ငုဒ္ဒ က အောက်ပါအတိုင်း ဟောပြောခဲ့၏။

“မာဂဏ္ဍိယ... ထို ငါဘုရားအား (ခြောက်ဆယ့် နှစ်ပါး) ဒိဋ္ဌိ တရားတို့၌ ဆုံးဖြတ်၍ (ဤငါ၏ အယူ သာမှန်၏။ အခြားသူတို့ အယူကား အချည်းနှီး သာတည်းဟု) ဤစကားကို ဆိုမည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယူဆ မှု မရှိချေ။ (ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော) ဒိဋ္ဌိ အယူတို့ ၌ အပြစ်တို့ကို မြင်သည်ဖြစ်၍ (တစ်စုံတစ်ခုသော ဒိဋ္ဌိအယူကိုမျှ) မယူဘဲ (သစ္စာလေးပါးတို့ကို) ရွေး ချယ်စိစစ်လျက် အဇ္ဈတ္တ၌ ဖြစ်သော ကိလေသာတို့ ငြိမ်းရာနိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီ...”

“လောက၌ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အကြင် မိစ္ဆာ ဒိဋ္ဌိ စသော အယူတို့မှ ကင်းဆိတ်သည်ဖြစ်၍ ကျင့် ၏။ ထိုအယူတို့ကိုလည်း ယူ၍ မပြောဆို။ ရေ၌

* ဗြာမ္မာဇာလသုတ်၊ ပိုဒ်ရေ ၁၀၂ ဒီယနိကာယ်

ပေါက်သော အဆူးရှိသော ပဒုမ္မာကြာသည် ရေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ညွန်ဖြင့် လည်းကောင်း မလိမ်းကျ မကပ်ညီသကဲ့သို့ ဤအတူ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ (ကိလေသာ) ငြိမ်းအေးရာ နိဗ္ဗာန်ကို ပြောဆိုသော ရဟန္တာသည် ကာမ၌ လည်းကောင်း၊ လောက၌ လည်းကောင်း၊ မတပ်မက် မလိမ်းကျ မကပ်ငြိ တော့ချေ.....”

အထက်ပါ စကားတို့ကို ထောက်၍ ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ၆၂ ပါးသော လောကရှိ အယူဝါဒတို့နှင့် (ကြာသည် နန်းညွှန်တို့နှင့် မကပ်ညီသကဲ့သို့) ရောယှက်ခြင်း မရှိဘဲ ယင်းဝါဒတို့မှ လွန်နေသော ဝါဒဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှား၏။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ၏ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးကို ဖော်ပြသော ကမ္မဿကတာဝါဒသည်လည်း အခြား အယူဝါဒများနှင့် ခြားနားလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓမတိုင်မီနှင့် ဗုဒ္ဓ လက်ထက်အခါက အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ (ဝါ) အတွေးအမြင် သမားများသည် ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုဒိဋ္ဌိဟု ခေါ်သော အတိတ်ကံအတိုင်းသာ လူ သတ္တဝါတို့ အကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုး ဖြစ်ကြရသည် ဟု ခံယူကြသည်။ ထိုသူတို့က

* မာဂဏ္ဍိယသုတ်၊ အဋ္ဌကဝဂ်၊ ပိုဒ်ရေ ၈၄၄ နှင့် ၈၅၂ သုတ္တနိပါတ်

“ဤလောက၌ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ ဟူသမျှ တို့သည် ချမ်းသာမှု သုခကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ မှု ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ ချမ်းသာလည်းမဟုတ်၊ ဆင်းရဲ လည်းမဟုတ်သော ဥပေက္ခာဝေဒနာကို လည်းကောင်း ခံစားရကုန်၏။ ထိုသို့သော အလုံးစုံ ခံစား ရမှု ဟူသမျှသည် ရှေးရှေးသော ဘဝတို့က ပြုခဲ့ ဖူးသော အကြောင်း သက်သက်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

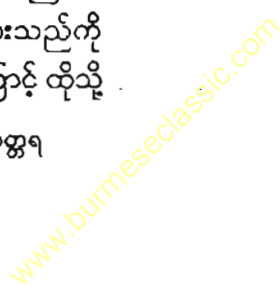
ဤသို့ ထင်မြင်မှတ်ယူ ပြောဆိုလေ့ ရှိကုန် ၏...”

အထက်ပါကဲ့သို့ ထင်မြင်မှတ်ယူလေ့ရှိသူတို့ကို ဗုဒ္ဓက..

“အရှင်တို့... သင်တို့သည် ချမ်းသာခြင်းသုခ ဆင်းရဲ ခြင်းဒုက္ခ ဆင်းရဲမဟုတ်၊ ချမ်းသာ မဟုတ် ဥပေက္ခာတို့ သည် ရှေးက ပြုခဲ့သော ကံကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလေ့ ယူလေ့ရှိသည်မှာ မှန် သလော” ဟု မေးသော အခါ ထိုသူတို့က ‘မှန်၏’ ဟု ဝန်ခံကြ၏။ ထိုသို့ ဝန်ခံသူ တို့ ကို ဗုဒ္ဓက အောက်ပါကဲ့သို့ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခဲ့၏။

“အရှင်တို့... သို့ဖြစ်လျှင် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်လေ့ရှိသူတို့သည် အတိတ်ကံ၏ အကြောင်း ကြောင့် သတ်ခြင်းဖြစ်ရတော့မည်။ မပေးသည်ကို ယူလေ့ရှိသူတို့သည်လည်း အတိတ်ကံကြောင့် ထိုသို့

* တတ္ထိယတနသုတ်၊ မဟာဝဂ်၊ တိတနိပါတ်၊ အင်္ဂုတ္တရ ဒီယနိကာယ်

ခိုးယူခြင်းအမှုကိုပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ရတော့မည်။ မဟုတ်
မမှန်ပြောလေ့ရှိသူတို့သည် ကုန်းချောစကားပြော
လေ့ရှိသူတို့သည် ကြမ်းတမ်းသောစကား၊ ပြိန်ဖျင်း
သောစကားတို့ကို ပြောလေ့ရှိသူတို့သည်လည်း
အတိတ်ကံအကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ ပြောဆိုကုန်း
ချောခြင်း စသည်တို့ကို ပြုရခြင်း)ဖြစ်ရတော့မည်။
သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကို မက်မောခြင်း၊ သူတစ်ပါး
တို့ ပျက်စီးလို စိတ်ရှိသူတို့သည်လည်း အတိတ်ကံ
ကြောင့် (ထိုသို့ သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို မက်မောခြင်း၊
သူတစ်ပါးကို ပျက်စီးစေလိုခြင်း) ဖြစ်ရတော့မည်။
မှားသော မြင်ခြင်း၊ မှားသော အယူရှိသူဖြစ်ခြင်း
တို့သည်လည်း အတိတ်ကံကြောင့် (ထိုသို့ အမှား
မြင်၊ အမှားယူသူ) ဖြစ်ရချေတော့မည်။”

ဗုဒ္ဓ အလိုအရ ကောင်းမှု မကောင်းမှု အလုံးစုံသည်
ရှေးကကံကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရသည်ဆိုပါက လောက၌
လူသည် “ဤအမှုကိုစွဲကို ပြုရသည် ဆိုပါက လောက၌
အမှုကိုစွဲမပြုရန်သော်လည်းကောင်း၊ အလိုဆန္ဒသည်
လည်းကောင်း၊ အားထုတ်ခြင်း ဝီရိယသည် လည်း
ကောင်း မဖြစ်တော့ချေ” * * ။ ဗုဒ္ဓကတဟေတု ဝါဒ
ကို အခိုင်အမာ လက်ခံလိုက်ပါက လူသည် ...

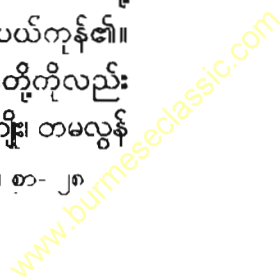
* တတ္ထိယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။
* * တတ္ထိယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။

“အကြင် အမှုကို ငါတို့မခွဲတ် ပြုသင့်ပြုထိုက်၏။
ထိုအမှုကို ငါတို့ မခွဲတ် မပြုသင့် မပြုထိုက်။ ထိုအမှု
ကို ငါတို့ပြုကျင့်ကုန်အံ့ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြင်
အမှုကို ငါတို့မပြုသင့် မပြုထိုက်ကြကုန်ရာ။ ထိုအမှု
မျိုးကို ငါတို့ မပြုဘဲ ရှောင်ကြဉ်ကုန်အံ့ဟူ၍ လည်း
ကောင်း စိတ်ထားဆန္ဒ ဝီရိယ မဖြစ်နိုင်ကြ ကုန်ရာ။
အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ ပြုထိုက်သည်ကို ပြုခြင်း၊
မပြုထိုက်သည်ကို မပြုဘဲ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းများသည်
ရှေးကံသာလျှင်အကြောင်းရှိ၏။ ရှေးကံကြောင့်
ဖြစ်၏။ စိတ်ထားဆန္ဒ ဝီရိယတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်
မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ကြသောကြောင့်တည်း”

ထိုအခါ

“လောက၌ရှိရှိသမျှ အခွင့်ကိစ္စ အရာဌာနတို့ကိုမပြု
မလုပ်ဘဲ အလကားနေဖို့ရန် (အကိရိယဖြစ်ဖွယ်) သာရှိ
လေတော့၏။ အဘယ်ကဲ့သို့ အကိရိယဖြစ်သနည်းဟူမူ
ဤဗုဒ္ဓကတဟေတုဝါဒကို မြဲမြံစွာ ယူသော သူတို့သည်
သူတော်တကာတို့ ပြုအပ်သောအမှု၊ သူတော်တကာတို့
၏ စွမ်းအင်လုံလ ဝီရိယဟူသမျှ အလုံးစုံ ပယ်ကုန်၏။
ဝီရိယ၏ အရာဌာန၊ ပညာ၏ အရာဌာနတို့ကိုလည်း
ပယ်ပယ်ကုန်၏။ ဒိဋ္ဌဓမ္မနှင့် စပ်ယှဉ်သောအကျိုး၊ တမလွန်

* လယ်တီ ပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဒီပနီ၊ စာ- ၂၈

နှင့် စပ်ယှဉ်သော သမ္မရာယိက အကျိုး ဤသို့ စသည်ဖြင့် ပညာရှိသူတို့ သမုတ်ပညတ်ထားအပ်သော အကျိုးစီးပွား ဟူသမျှကိုလည်း မဟုတ်မမှန်ဟု မှတ်ယူ စွဲမြဲကုန်၏။ ထိုပုဗ္ဗေကတဟေတုဒိဋ္ဌိ(အယူရှိသူ)တို့အား လောက၌ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော သူတော်တကာတို့၏ အမှုကိစ္စ ဟူသမျှကို ပြုလုပ်အားထုတ်ရန် ဆန္ဒသည်လည်းကောင်း၊ ဝီရိယသည်လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ကုန်ရာ။ ဤသို့လျှင် ပုဗ္ဗေကတဝါဒသည် အကိရိယဖြစ်ဖွယ် ရှိလေသည်။”

အတိတ်ကံကိုသာအားကိုးယုံကြည်ပုံရသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက ဂေါတမ ဗုဒ္ဓအား

“အရှင် ဂေါတမ... ဤသတ္တဝါ ပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော သုခကို ဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေ၊ ဥပေက္ခာကို ဖြစ်စေ ခံစား၏။ ထိုအားလုံးသော ခံစားမှုတို့သည် ဇ္ဇေကံကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလေ့ရှိကုန်သော အချို့သော သာမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရှိကုန်၏။ ဤအရာ၌ အရှင် ဂေါတမသည် အဘယ်သို့ ဆိုပါသနည်း ” ဟု မေးလျှောက်ရာ ဗုဒ္ဓက အောက်ပါကဲ့သို့ ဖြေကြားခဲ့သည်။

“ဤလောက၌ ဝေဒနာတို့သည် သလိပ်ကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ လေကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်၊ လေ သုံးပါး ပေါင်းစုံခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဥတုဖောက်ပြန်

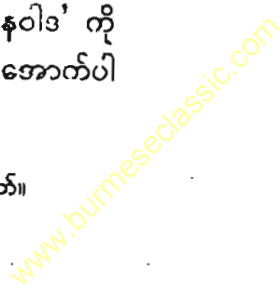
* လယ်တီ ပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၊ ညွှန်းပြီး၊ စာ - ၂၉

ခြင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မညီမညွတ်ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ ကံ၏ အကျိုးကြောင့် သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ဤအကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်လည်းသိအပ်၏။ လောက၊ ကလည်း အမှန်ဟု သမုတ်အပ်၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာခံစားရခြင်းသည် ဇ္ဇေကံကြောင့်ချည်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော သူတို့၏ စကားကို အမှားဟု ငါဆို၏ “ *

အထက်ပါ ဗုဒ္ဓ၏ဖြေကြားချက်စကားကို ထောက်၍ ပစ္စုပ္ပန်ရှိ အောင်မြင်မှု၊ ဆုံးရှုံးမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှု၊ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု မှန်သမျှသည် အတိတ်ကံကြောင့် ချည်းမဟုတ်ဘဲ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဆန္ဒ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတိပြုရပေလိမ့်မည်။

ပုဗ္ဗေကတဟေတုဝါဒကို လက်မခံသကဲ့သို့ အလုံးစုံသော အောင်မြင်ထမြောက်မှု၊ ကျန်းပျက်စီးမှု၊ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှုတို့သည် လောကီ အစိုးရသူ (ဖန်ဆင်းရှင်) ကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟူသော ‘ဣဿရန်မ္မာနဝါဒ’ ကိုလည်း လက်မခံချေ။ ဤသို့ လက်မခံခြင်းကို အောက်ပါ ဗုဒ္ဓ၏ စကားဖြင့် သိသာလေသည်။

* သီဝကသုတ်၊ အဋ္ဌသတပရိယဝဂ်၊ ဝေဒနာသံယုတ်။

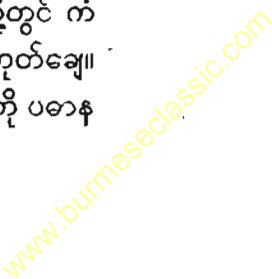
“ဤသတ္တဝါသည် အလုံးစုံသော ချမ်းသာခြင်း သုခကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခကို လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲမဟုတ်သော လျစ်လျူရှုခြင်း သဘော ဥပေက္ခာကို လည်းကောင်း၊ ခံစား၏။ ထိုခံစားမှုအားလုံးသည် လောကကို အစိုးရသူ ဖန်ဆင်းသူ၏ ဖန်ဆင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလေ့ရှိသော သာမဏ၊ ဗြာဟ္မဏတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရှင်တို့ ... သင်တို့သည် ချမ်းသာခြင်း သုခ၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခ၊ ဆင်းရဲမဟုတ် ချမ်းသာ မဟုတ် ဥပေက္ခာတို့သည် လောကကို အစိုးရသူ (ဖန်ဆင်းရှင်၏) ဖန်ဆင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောလေ့ ယူလေ့ရှိသည်မှာ မှန်သလော’ ဟု ငါမေး၏။ ထိုသို့ ငါမေးသော် မှန်၏ဟု သူတို့က ဝန်ခံကြ၏။ ထိုသူတို့ကို ငါသည် ဤသို့ဆို၏။ ‘အရှင်တို့... သို့ဖြစ်လျှင် သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသူ တို့သည် လောကကို အစိုးရသော (ဖန်ဆင်းရှင်၏) ဖန်ဆင်းမှု ဟူသော အကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ သူတစ်ပါး၏ အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း) ဖြစ်ရတော့မည်။ မပေးသည်ကို ယူလေ့ ရှိသူတို့သည်လည်း လောကကို အစိုးရသူ (ဖန်ဆင်းသူ၏) ဖန်ဆင်းမှု ဟူသော အကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ နှိုးယူခြင်း အပြုအမူကို ပြုလုပ်ခြင်း) ဖြစ်ရတော့မည်။ မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသူတို့သည်လည်း လောကကို

လှိုင်းသစ်စာပေ

အစိုးရသူ (ဖန်ဆင်းရှင်၏) ဖန်ဆင်းမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း) ဖြစ်ရပေတော့မည်။ မဟုတ်မမှန်ပြောဆို လေ့ရှိသူတို့သည်... ကုန်းချောစကားပြောလေ့ရှိသူ တို့သည်... ကြမ်းတမ်းသော စကား၊ ပြိန်ဖျင်းသော စကားတို့ကို ပြောလေ့ရှိသူတို့သည်လည်း လောက ကို အစိုးရသူ(ဖန်ဆင်းရှင်၏) ဖန်ဆင်းမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ ပြောဆိုကုန်းချောခြင်း စသည်တို့ကို ပြုရခြင်း) ဖြစ်ရတော့မည်။ သူတစ်ပါး ၏ စည်းစိမ်ကို မက်မောလေ့ရှိသူ ပျက်စီးစေလို စိတ်ရှိသူတို့သည်လည်း လောကကို အစိုးရသူ(ဖန် ဆင်းရှင်၏) ဖန်ဆင်းမှုဟူသော အကြောင်းကြောင့် (ထိုသို့ သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကိုမက်မောခြင်း၊ ပျက် စီးစေလိုခြင်း) ဖြစ်ရတော့မည်။ မှားသောမြင်ခြင်း မှားသောအယူရှိသူတို့သည်လည်း လောကကို အစိုး ရသူ(ဖန်ဆင်းရှင်၏)ဖန်ဆင်းမှုဟူသော အကြောင်း ကြောင့် (ထိုသို့ အမှားမြင်ခြင်း၊ အမှားယူခြင်း) ဖြစ်ရ ချေတော့မည်။”

ဖန်ဆင်းခြင်းကို လက်ခံသော ဘာသာတို့တွင် ကံ ထိရားကို လုံးဝ ပစ်ပယ်ထားသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုဘာသာတို့ အလိုအရ ကံတရားကို ပဓာန

• ထိတ္တာယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။

အားဖြင့် ကြီးကိုင် ပြဋ္ဌာန်းပေးသူမှာ မဟာဗြဟ္မာ(ဝါ) ဖန်ဆင်းရှင် ထာဝရဘုရား ဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကံတရားသည် ၎င်း၏ အလိုအလျောက်အကျိုး ပေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ မဟာဗြဟ္မာ၏ အလိုတော်အတိုင်း (ဝါ) ထာဝရဘုရား၏ အလိုတော်အတိုင်း ကံတရားကို အကျိုးပေးစေခြင်း ဖြစ်သည်။ “လောက၌ ထာဝရဘုရား ရှိ၏။ ထိုထာဝရဘုရားသည် လောကဓာတ်ကြီးကို ဖန်ဆင်း၏။ သတ္တဝါတို့ကို ဖန်ဆင်း၏။ သတ္တဝါတို့၏ ဆင်းရဲချမ်းသာကိုဖန်ဆင်း၏။ ထာဝရဘုရားသည် လောကကြီး၏အရှင်သခင်ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်၏။ ဤသို့ အယူရှိသော သူတို့သည် ဣဿရန်မာနဝါဒဒိဋ္ဌိ သို့ပါဝင်ကြလေကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် ကံနှင့်ကံ၏ အကျိုး များကို လုံးလုံးပယ်ရှားရာ ရောက်၏။ သတ္တဝါတို့ အကြောင်းကိုမူကား မပယ်ရှား။ သို့ပင် မပယ်ရှားသော် လည်း မှားသော အကြောင်းကို ယုံကြည်စွဲလမ်းကြကုန်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် လောကကို ဖန်ဆင်းသော ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲလျက် ဖန်ဆင်းသူ အရှင် သခင် ရှိ၏ဟု ယုံမှားခြင်းမှာ မမှန်သော အကြောင်းကို စွဲလမ်းခြင်း ဖြစ်လေသည်။” *

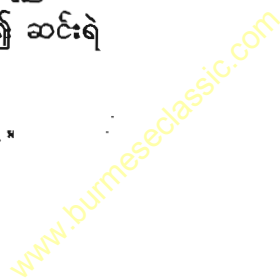
အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်သမိုင်း၌ အထက်ပါ ပုဗ္ဗေကတဟေတုဝါဒ၊ ဣဿရန်မာနဝါဒတို့နှင့် ဆင်ဆင်

* လယ်တီ ပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး၊ ယမိုက်အဖြေကျမ်း၊ စာ- ၃၂

တူသော အယူအဆတစ်ခုမှာ Fatalism ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဝါဒ၏ သဘောမှာ “ဖြစ်ရမည့်အရာသည် ဖြစ်ကိုဖြစ် လိမ့်မည်။ ဖြစ်ကိုဖြစ်မည့် အရာကို မည်သို့မျှ ဟန့်တား ပြောင်းလဲခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်” * ဟု ယူဆသော ဝါဒ ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသဘောမျိုးနှင့် ဆင်တူသော အယူ အဆတစ်ခုကို ဗုဒ္ဓလက်ထက်အခါက မက္ခလိ ဂေါသာလ ယူဆခဲ့ဖူးသည်။ သူက “ငါသည် ဤသီလဖြင့် သော် လည်းကောင်း၊ ဤကျင့်ဝတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဤ ခြိုးခြံမှုဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ ဤအကျင့်မြတ်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း မရင့်သေးသော ကံကိုလည်း ရင့်စေ မည်။ ရင့်ပြီးကံကိုမူလည်း တွေ့၍တွေ့၍ (ကံတို့ကို ခံလိုက် ခြင်းဖြင့်) ပျက်စီးစေမည် ဟူ၍ ဤသို့ ပြုပြင်နိုင် ခြင်း မရှိ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲသည် စွဲတတ်ကောင်းဖြင့် ခြင် ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ သံသရာသည် အပိုင်းအခြား ပြု ထားပြီး ဖြစ်၏။ အတိုးအဆုတ်မရှိ၊ အလွန်အယုတ်မရှိ၊ ချည်လုံးကို ပစ်လိုက်သော် ချည်ရှိသရွေ့သာ ပြေလျက် ပြေးသွားသကဲ့သို့ ဤအတူ လုမိုက်ဖြစ်စေ၊ ပညာရှိဖြစ်စေ၊ တစ်ဘဝမှ တစ်ဘဝသို့ ပြေးသွား ကျင်လည်၍ ဆင်းရဲ ဖျန်ခြင်းကို ပြုကြလတ္တံ့။” **

* T. E. Katent, "Doing Philosophy - P. 385"

** သာမညဖလသုတ်၊ ပိုဒ်ရေ ၁၆၈၊ ဒီဃနိကာယ်။

အထက်ပါ ကြမ္မာဝါဒနှင့် မကွလိဝေါသလ၏ အမြင် အရ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘဝအကောင်းအဆိုး ဖြစ်စဉ်များသည် မူလက ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်းသာ ဖြစ်ရပျက်ရ ချေတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ယခုမျက်မှောက် ဘဝ၌ မည်မျှ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် ဉာဏ်ပညာတို့ကို သုံးစေ မည်သို့မျှ ပြောင်းလဲနိုင်ခြင်း မရှိဟု ယူဆရတော့မည် ဖြစ်၏။

ကြမ္မာဝါဒနှင့် ဆင်တူသော အခြားအယူအဆတစ်ခု မှာ “ညီညွတ်မှု ကြိုတင် ပြင်ဆင် အခြေခံသဘောတရား (The Principle of Pre-established Harmony) ပင်ဖြစ်သည်။ ဤသဘောတရားကို ဖော်ပြခဲ့သူမှာ ဂျာမန်တွေးခေါ် ပညာရှင် လိုက်ဗ်နစ်စ် ဖြစ်သည်။

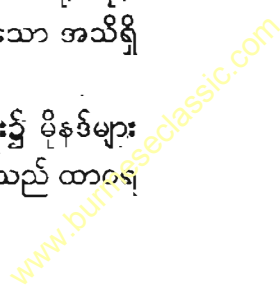
လိုက်ဗ်နစ်စ်က လောကကြီး၏ အခြေခံများသည် ထုထည်မရှိသော မိုနဒ်များ Monads ဖြစ်သည်ဟု ဆို သည်။ လိုက်ဗ်နစ်စ် သုံးနှုန်းခဲ့သည့် ‘မိုနဒ်’ ဟူသော စကားလုံး သည် အား(ဝါ) စွမ်းအင်ကို ရည်ညွှန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသူများလည်း ရှိသည်။ လိုက်ဗ်နစ်စ်က ထိုမိုနဒ်များသည် ပုံသဏ္ဍာန်လည်းမရှိ၊ ခြပ်လည်းမရှိ၊ ရုပ်ပစ္စည်းများလည်း မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် လိုက်ဗ်နစ်စ်၏ အခြေခံဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်သော အယူဝါဒကို ‘အရူပဝါဒ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ လိုက်ဗ်နစ်စ် က မိုနဒ် လေးမျိုးရှိကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ (၁) ထာဝရ

ဘုရား (၂)၊ လူတို့၏ စိတ် (၃)၊ တိရစ္ဆာန်တို့၏ စိတ် (၄) ရုပ်ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။

လိုက်ဗ်နစ်စ် အလိုအရ ထာဝရဘုရားဟူသော အား (ဝါ)မိုနဒ်သည် ပဓာနကျသော အားဖြစ်သည်။ ထို ထာဝရ ဘုရားတည်းဟူသော မိုနဒ်က ကျန်မိုနဒ်သုံးမျိုးကို ဖန်တီး ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖန်တီးခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အရာခပ်သိမ်းတို့ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အား တို့နှင့်ဆိုင်သောမိုနဒ်တို့သည်စကြဝဠာကြီး၌ အမြောက် အမြားရှိသော်လည်း တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်သွယ်မှုမရှိဘဲ တည်နေကြသည်ဟု လိုက်ဗ်နစ်စ်က ယူဆသည်။

လိုက်ဗ်နစ်စ်က ထာဝရဘုရားတည်းဟူသော အား (ဝါ)မိုနဒ်သည် အကြည်လင် အသန့်စင်ဆုံး မိုနဒ်ဖြစ်၍ အရာရာတို့ အကြွင်းမဲ့ တစ်မဟုတ်ချင်း သိနိုင်သည်ဟု ဆို၏။ လူတို့၏ စိတ်အား (ဝါ) မိုနဒ်သည် အကြွင်းမဲ့ တစ်မဟုတ်ချင်း မသိနိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် ထိုမိုနဒ်သည် ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ စိတ်အား(ဝါ) မိုနဒ်သည် ဆင်ခြင်မှုကို မပြုနိုင်။ သို့ရာတွင် အာရုံကို သိနိုင်သည်။ ရုပ်ဝတ္ထုအား (ဝါ) မိုနဒ်မှာမူ အာရုံသိနိုင် ခြင်းသဘောပင် မရှိ။ ၎င်းသည် ‘ဖူးကွယ်သော အသိရှိ သော အား’ ဖြစ်သည်။

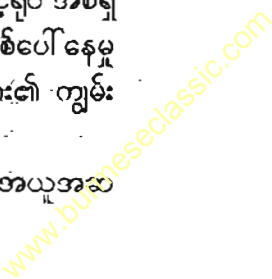
လိုက်ဗ်နစ်စ် အလိုအရ စကြဝဠာကြီး၌ မိုနဒ်များ အမြောက်အမြားရှိကြသော်လည်း ယင်းတို့သည် ထာဝရ

ဘုရား ဖန်ဆင်းပြီးနောက်၌ အစိုးအလျော့လည်း မရှိ၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြုပြင် ဖန်တီး၍လည်း မရနိုင်ဘဲ ထာဝရ အခြေခံများအဖြစ် တည်ရှိနေကြသည်။ မိနစ်များ၏ အတွင်းသဘော၌ ပြောင်းလဲခြင်းရှိသော်လည်း အခြား မိနစ်များနှင့်မူ ဆက်သွယ်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ လူ၏စိတ် မိနစ်နှင့် ရုပ်မိနစ်သည်လည်း ဆက်သွယ်မှု လုံးဝမရှိချေ။ သို့ရာတွင် လူတို့က တစ်ခါတစ်ရံ၌ စိတ်၏ ဦးဆောင်မှုကို ရုပ်ကားလိုက်သလို ရုပ်၏ ဦးဆောင်မှုကိုလည်း စိတ်က လိုက်သည်။ စိတ်နှင့်ရုပ် ဆက်သွယ်မှုရှိသည်ဟု ထင်မှတ် တတ်ကြသည်။ စင်စစ် မိနစ်များသည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု လွှမ်းမိုးနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ လူ၏ စိတ်မိနစ်နှင့် ရုပ်မိနစ် သည် ယင်း တစ်ခုက တစ်ခုကို လွှမ်းမိုး ဆက်သွယ်မှု မရှိကြချေ။ ဤသို့ တစ်ခုက တစ်ခုကို လွှမ်းမိုး ဆက်သွယ် မှု မရှိခြင်းကို ရည်ညွှန်း၍ လိုက်ပ်နစ်စ်တ မိနစ်များ၌ တစ်ခုကို တစ်ခုဆက်သွယ်ရန် တံခါးမရှိ (Windowless Monads)ဟု ဖော်ပြခဲ့၏။ မိနစ်များ ဆက်သွယ်သယောင် ရှိနေခြင်းမှာ အဓိကမိနစ်ဖြစ်သော ထာဝရဘုရားက စကြဝဠာကို မဖန်တီးမီကပင် မိနစ် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကိုက်ညီမှုရှိနေစေရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ စီစဉ်ထားမှုကို လိုက်ပ်နစ်စ်တ ညီညွတ်မှု ကြိုတင်ပြင်ဆင် အခြေခံသဘောတရားဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

အထက်ပါ အယူအဆကို နားလည်ရန်အတွက် အောက်ပါ ဥပမာကို ဆောင်ပြတတ်ကြသည်။ စိတ်ရုပ် အစရှိသော လောကကြီးရှိ မိနစ်များတည်နေပုံသည် ချိန်ကိုက်ထားသော အလွန်အချိန်မှန်သည့် နာရီများနှင့်တူသည်။ ထိုချိန်ကိုက်ထားသော အလွန်အချိန်မှန်သည့် နာရီများကို မည်သည့်အခါတွင်ကြည့်ကြည့် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ကိုက်ညီသော “အချိန်တူ” ကို ပြနေကြသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ကိုက်ညီမှုကို ပြနေသော်လည်း ထိုနာရီတို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အပြန်အလှန် အဆက်အသွယ်ရှိနေသည်ကားမဟုတ်။ ထိုအတူ စိတ်၊ ရုပ် အစရှိသော မိနစ်တို့သည်လည်းတစ်ခု၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ကျန်တစ်ခု၏လှုပ်ရှားမှုတို့ ကိုက်ညီမှန်ကန်စွာ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ပြိုင်တူလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း စိတ်နှင့် ရုပ်မိနစ်များ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ လွှမ်းမိုး ထိခိုက်ခြင်းလည်းမရှိ၊ အခြား မိနစ်များသည်လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်သည်။ နာရီတို့ တစ်ပြိုင်တည်း၌ အချိန်မှန်ပြမှုသည် နာရီလုပ်သော သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဖြစ်သကဲ့သို့ စိတ်နှင့်ရုပ် အစရှိသည့် မိနစ်တို့ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ကိုက်ညီစွာ ဖြစ်ပေါ်နေမှုသည်လည်း ဖန်တီးထားသော ထာဝရဘုရား၏ ကျွမ်းကျင်မှု ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ ညီညွတ်မှု ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အယူအဆ

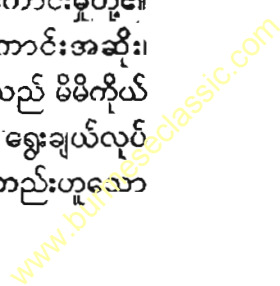
သည် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပြဿနာတို့နှင့် ရင်ဆိုင်
စရာများ ရှိလာသည်။

လိုက်ဗ်နစ်စ်က ဤကမ္ဘာကြီးသည် ထာဝရဘုရားက
အကောင်းဆုံးသော ကမ္ဘာကြီးဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းထား
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် ထာဝရဘုရားသည်
အတိုင်းမသိ ကောင်းမြတ်ခြင်း၊ အသိဉာဏ်ရှိခြင်းတို့ဖြင့်
ပြည့်စုံသူဖြစ်ပါလျက် ဤလောကကို ဖန်ဆင်းရာ၌
မကောင်းမှုတို့ကို အဘယ်ကြောင့် ထည့်သွင်းဖန်ဆင်း
ခဲ့ရသနည်း။ ထာဝရဘုရားသည် အတိုင်းမသိ ဉာဏ်ရှိ
သူဖြစ်ပါက ဤလောကကြီး၌ မကောင်းမှုများ၊ အနိဋ္ဌာရုံ
များ ပါဝင်ဖြစ်ပေါ်လာမည်ကို ကြိုတင်၍ မသိလေ
သလော။ ကြိုတင်၍ သိသည်ဆိုလျှင် ဤလောကကြီးကို
မဖန်ဆင်းမီ ကတည်းက မကောင်းမှုများ မပါဝင် မဖြစ်
ပေါ်အောင် အဘယ်ကြောင့် ကြိုတင်၍ မစီစဉ်သနည်း။
ထို့ပြင် အကုသိုလ်စိတ်များနှင့် ဒုစရိုက် အပြုအမူ
များကိုကိုက်ညီဖြစ်ပေါ်နေအောင်လည်း ထာဝရဘုရား
ကပင် ကြိုတင် စီစဉ်လိုက်လေသလော။ မကောင်းမှုကို
တွေးကြံ မိအောင် ထိုသို့ တွေးကြံမှုနှင့် မကောင်း သည်
ကို ပြောခြင်း၊ မကောင်းသည်ကို ပြုခြင်းတို့ အချိုး
ကိုက်ညီစွာ ဖြစ်ပေါ် နေအောင်လည်း ထာဝရ ဘုရား
ကပင် ကြိုတင် ဖန်တီး လေသလော စသည့် အမေး
ပြဿနာများကို ဒဿန ပညာရှင်များ မေးလာကြ သည်။
ထိုအမေးများ နှင့်အတူ လိုက်ဗ်နစ်စ်၏ ညီညွတ်မှု

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု နိယာမအပေါ် သံသယများ ဖြစ်လာ
ကြသည်။

လိုက်ဗ်နစ်စ်က ဤကမ္ဘာလောကကြီးကို ထာဝရ
ဘုရားက အကောင်းဆုံးသော ကမ္ဘာလောကကြီးဖြစ်
အောင် ဖန်ဆင်းထားသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။ သို့ပါလျက်
ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ အဘယ်ကြောင့် မကောင်းမှု
အနိဋ္ဌာရုံများ ရှိနေရသနည်းဟုမေးလာစရာ ရှိလာသည်။
လိုက်ဗ်နစ်စ်က မကောင်းမှု အနိဋ္ဌာရုံများသည် ဤကမ္ဘာ
လောကကြီးကို တည်ဆောက်ရာ၌ လိုအပ်သော အရာ
များဖြစ်သည်။ မကောင်းမှုတို့ မရှိပါက ကိုယ်ကျင့်သီလ
စောင့်ထိန်းမှုသည်လည်း ရှိမည် မဟုတ်ချေ။ မကောင်းမှု
တို့ မရှိပါက ကောင်းခြင်းသဘောကို သိသော အသိ
ဉာဏ် (ဝါ) အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြားသိမြင်တတ်သော
အသိဉာဏ်လည်း ရှိလာမည် မဟုတ်ချေ။

လိုက်ဗ်နစ်စ် အလိုအရ အကယ်၍ လောကကြီး၌
မကောင်းမှုများ မရှိပါက လူတို့တွင် မကောင်းမှုကို ပြု
ကျင့်မှု၊ အကျင့်သီလ စောင့်သိမှု၊ ဆင်ခြင်မြော်မြင်မှု၊
လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်လုပ်ဆောင်မှုတို့သည် မရှိနိုင်တော့
ချေ။ မကောင်းမှုတို့ မရှိလျှင် လူသည် ကောင်းမှုတို့၏
သဘောကို နားမလည်နိုင်ချေ။ အကောင်းအဆိုး၊
သုစရိုက်၊ ဒုစရိုက်တို့ကို နားလည်ပါမှ လူသည် မိမိကိုယ်
တိုင် အကောင်းအဆိုးကို လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်လုပ်
ဆောင်နိုင်မှု ရှိနိုင်လေသည်။ မကောင်းမှုတည်းဟူသော

ဒုက္ခအန္တရာယ်များ၊ ပြဿနာများ၊ အခက်အခဲများ၊ မရှိပါက လူသည် ထိုဒုက္ခ၊ အခက်အခဲ ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသူဖြစ်လာမည် မဟုတ်ချေ။ အခက်အခဲနှင့်ပြဿနာများ၊ ဘေးအန္တရာယ် အစရှိသော မကောင်းမှုများကြောင့်လူသည် အသိဉာဏ်ရှိသူ၊ အသိဉာဏ်ကို အသုံးချတတ်သူ ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မကောင်းမှုများသည်လည်း လူ့လောက တိုးတက်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အရာများဟု လိုက်နာစိန်စက် ဆိုလိုချင်ဟန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင်

ဝေဖန်သူတို့က ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် လိုက်နာစိန်စက် ယူဆသကဲ့သို့ ထာဝရဘုရား၏ အကောင်းဆုံးသော ဖန်ဆင်းမှု လက်ရာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ မြေငလျင်များ၊ မိုးခေါင်ခြင်းများ၊ ရေကြီးခြင်းများ၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းများ၊ ရောဂါအန္တရာယ်များ၊ မတရားမှုများ၊ ရက်စက်ခြင်းများ၊ မတော်လောဘ၊ မတော်ဒေါသတို့ဖြင့် သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းများ၊ အိမ်ခြင်း၊ သေခြင်းတရားများကို ထောက်၍ ဤကမ္ဘာလောကကြီးသည် အကောင်းဆုံး ကမ္ဘာလောကကြီးမဟုတ်သည်မှာ ထင်ရှားသည် မဟုတ်ပါလော။ မကောင်းမှုတို့ကို ထည့်သွင်းပေးခြင်းဖြင့် လူ့လောက ထီးတက်အောင် ဖန်တီးမည့်အစား အသိအလိမ္မာနှင့် သင်ခန်းစာရဖွယ် ဖြစ်ရပ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် မထည့်သွင်းခဲ့သနည်း စသည်ဖြင့်ဝေဖန်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓ ဝါဒသည် အထက်ပါ ကြမ္မာဝါဒ၊ ညီညွတ်မှု ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဝါဒတို့ကို လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ပြင် အဟောတုကဒိဋ္ဌိဟုခေါ်သော အကြောင်းတရားကို ပစ်ပယ်သည့်ဝါဒကိုလည်း ဗုဒ္ဓဝါဒက လက်မခံချေ။

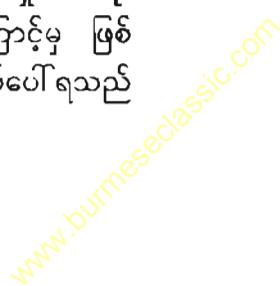
အဟောတုကဒိဋ္ဌိ ကို လက်ခံသူတို့က

“ဤလောက၌ အလုံးစုံသော သတ္တဝါ ဟူသမျှတို့သည် ချမ်းသာခြင်းသဘော၊ ဆင်းရဲခြင်းသဘော၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်သော ဥပေက္ခာသဘော၊ ဤသဘောသုံးပါးသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်မှ ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်ပေါ်ရသည်။ ဤသို့ ထင်မြင်မှတ်ယူ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။” *

အထက်ပါကဲ့သို့ ထင်မြင်မှတ်ယူ ပြောဆိုလေ့ရှိသူတို့ကို ဗုဒ္ဓက

“အရှင်တို့ ဤသတ္တဝါသည် အလုံးစုံသော ချမ်းသာခြင်း သုခကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကိုလည်းကောင်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ လွတ်သော ဥပေက္ခာသဘောကိုလည်းကောင်း ခံစားရ၏။ ထိုခံစားမှု အားလုံးသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်မှ ဖြစ်သည် မဟုတ်၊ အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်ပေါ်ရသည်

* တိတ္ထာယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။

ဟုပြောလေ့ရှိသည်မှာ မှန်သလော” ဟု မေး၏။ ထိုသို့ မေးသောအခါ “မှန်၏” ဟု ထိုသူတို့က ဝန်ခံကုန်၏။ ဤသို့ ဖန်ခံသူတို့ကို ဗုဒ္ဓက အောက်မါအံ့သို့ တုံ့ပြန် ပြောဆိုခဲ့လေသည်။

“အရှင်တို့ ... သို့ဖြစ်လျှင် သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်လေ့ရှိသူတို့သည် အကြောင်းအထောက်အပံ့မရှိဘဲ သတ်ခြင်း ဖြစ်ရတော့မည်။ မပေးသည်ကို ယူလေ့ရှိသူ တို့သည် ... မမြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေ့ရှိသူတို့သည် ... မဟုတ်မမှန်ပြောလေ့ရှိသူတို့သည် ကုန်းချောစကား ပြောလေ့ရှိသူတို့သည် ... ကြမ်းတမ်း သောစကားကို ပြောဆိုလေ့ရှိသူတို့သည် ... ပြန်ဖျင်းသောစကားတို့ကို ပြောဆိုလေ့ရှိသူတို့သည် ... သူတစ်ပါး၏ စည်းစိမ်ကို မက်မောလေ့ရှိသူတို့သည် ... သူတစ်ပါးအား ပျက်စီးစေ လိုသောစိတ်ရှိသူတို့သည်လည်း ... (ထိုမပေးသည်ကို ယူ ခြင်း စသည်တို့ကို) အကြောင်း အထောက်အပံ့မရှိဘဲဖြစ် ရချေတော့မည်။ မှားသောမြင်ခြင်း မှားသောအယူရှိသူ ဖြစ်ခြင်းတို့သည်လည်း အကြောင်းအထောက်အပံ့ မရှိ (အကြောင်းမဲ့) ထိုသို့ (အမှားမြင်၊ အမှားယူသူ) ဖြစ်ရ ချေတော့မည်။” *

* တိတ္ထာယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။

ဗုဒ္ဓအလိုအရ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း အစရှိသည့် ဖြစ်ပေါ်မှုမှန်သမျှသည် အကြောင်းမဲ့ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆစွဲလမ်းပါက လူသည် ...

“ဤအမှုကိစ္စကို မချွတ် ပြုထိုက်၏။ ဤအမှုကိစ္စကို မပြုထိုက်။ ဤသို့အာသာဆန္ဒသည်လည်းကောင်း၊ အား ထုတ်ခြင်း ဝီရိယသည်လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။” *

ထို့ပြင် “ဤသို့ ပြုသင့်သည်ကို ပြု၊ မပြုသင့် သည်မှ ရှောင်ကြဉ်မှုကို မှန်ကန်သော အားဖြင့်၊ ခိုင်မြဲသောအားဖြင့် မရအပ်သည်ရှိသော် သတိလွတ် ကင်း ချွတ်ယွင်းတိမ်းပါး ကြကုန်လျက် အစောင့် အရှောက်မရှိကြကုန်ဘဲ နေကြကုန်သောသူတို့အား အသီးသီးတရားနှင့်တကွ ဖြစ်သော (ဝါ) တရားနှင့် လျော်သော သူတော်သူမြတ်တို့၏ အယူဝါဒသည် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ” * *

ဆိုခဲ့သည့် (၁) အရာရာသည် အတိတ်ကကြောင့် သာ ဖြစ်ရသည်ဟု ယူဆ ယုံကြည်သော ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုဝါဒ (၂) ဖန်ဆင်းမှုကြောင့်သာလျှင် အရာရာ ဖြစ်ပေါ်ရသည်ဟု ယုံကြည်သော ဣဿရနိဗ္ဗာန ဝါဒ (၃) အကောင်းအဆိုး စသည့် ဖြစ်ရပ်များသည်

* တိတ္ထာယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။
* * တိတ္ထာယတနသုတ်၊ ညွှန်းပြီး။

အကြောင်းမဲ့သက်သက်ဖြစ်ပေါ်ရသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆသော အဟေတုကဝါဒတို့၌ တူညီသော အချက်တစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ စိုက်ထုတ်၍ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား စွမ်းဆောင်မှု (ပစ္စုပ္ပန်ကံကို ထူထောင်မှု) လျော့သွားနိုင်ခြင်း (ဝါ) မရှိနိုင်တော့ခြင်းပင်တည်း။ ထိုသို့ လျော့သွားခြင်း (ဝါ) မရှိနိုင်တော့ခြင်းကြောင့် ကိုယ်နှုတ်စိတ်တို့ဖြင့် မကောင်းသည် တို့ကို ရှောင်၍ ကောင်းသည်တို့ကို ကြိုးစားစောင့်ထိန်းခြင်း၊ ကုသိုလ်မှုတို့ကို အားထုတ်၍ အကုသိုလ်မှုတို့ကို ကြိုးစားရှောင်ကြဉ်ခြင်း စသည့် ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပစ္စုပ္ပန် လုပ်ဆောင်မှုတို့သည်လည်း လျော့သွားနိုင်သည်။ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှု မရှိနိုင်တော့သော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။

လောကဆိုင်ရာ အောင်မြင်တိုးတက်မှုတို့၌လည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဆိုခဲ့သည့် ပုဗ္ဗေကတဝါဒ၊ ဣဿရနိဗ္ဗာနဝါဒ၊ အဟေတုကဝါဒတို့ကို ပယ်ရှားအပ်ပုံနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပုဒ္ဂဝါဒီ သုတေသီများက အောက်ပါကဲ့သို့ သုံးသပ် ဖော်ပြကြလေသည်။

“ဤတိတ္ထိ အယူကြီးသုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကို သန်သန်ကြီး စွဲ၍ ခိုင်မာစွာ ယူသည်ရှိသော် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ပြုပြင်မှုသော ပစ္စုပ္ပန်ကံတို့ကို ပစ်ပယ်ကုန်၏။ ပစ္စုပ္ပန်ကံတို့ကို ပယ်ပုံမှာ... တစ်ယောက်သော သူသည် ကူးသန်းရောင်းဝယ် ခြင်းကိစ္စဖြင့် ဥစ္စာဓန

တိုးတက်၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ ...

ပုဗ္ဗေကတဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောသူက “ရှေးကံကြောင့် ချမ်းသာသည်” ဟု သန်သန်ကြီး စွဲလမ်းသည်။

ဣဿရနိဗ္ဗာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောသူက “ထာဝရဘုရားဖန်ဆင်းခြင်းကြောင့် ချမ်းသာသည်” ဟု သန်သန်ကြီး စွဲလမ်းလေ၏။

အဟေတုကဒိဋ္ဌိ အယူရှိသောသူက “အဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ ချမ်းသာသည်မဟုတ်၊ သူချမ်းသာချင်လို့ ချမ်းသာသည်၊ သူ့အလိုအလျောက် ချမ်းသာသည်” ဟု သန်သန်ကြီးစွဲလမ်းလေ၏။ ထိုအယူသုံးမျိုးတို့၌ပင် မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ဉာဏ် ဝီရိယတို့ ပြုလုပ်အားထုတ်ခြင်းတည်းဟူသော ပစ္စုပ္ပန်ကံကို ပယ်ရှားကြ၏။ အယူသုံးပါး၌ပင် ပစ္စုပ္ပန်ကံကို ပယ်ရှားခြင်းမှာ သဘောတူကြ၏။ စင်စစ်မှာ ထိုကုန်သည်၏ ချမ်းသာကြီးပွားခြင်းသည် ပစ္စုပ္ပန်ကံနှင့် လုံးလုံးမကင်းကြောင်း အထင်အရှားပင် ဖြစ်၏။

ဤမျက်မှောက် လောက၌ ယောက်ျားတို့၏ စွမ်းအား သတ္တိ၊ ဉာဏ်စွမ်းသတ္တိ၊ ဝီရိယစွမ်းသတ္တိတို့သည် အချည်းနှီးအကျိုးမဲ့ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ကုန်။ မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်မှာ ထိုအစွမ်းသတ္တိတို့ကိုပင်

အမှီသဟဲပြုကာ သတ္တဝါတို့နေထိုင် ကြရကုန်သည်။ ထိုအစွမ်းသတ္တိကို အလုံးစုံ လျှော့ထားလိုက်လျှင် ကြီးပွားချမ်းသာမည်ကိုဝေးစွာ အသက်ရှည်ကြာစွာပင် တည်နေရန် အကြောင်းရှိမည် မဟုတ်ချေ။

ဤလူ့ပြည် လောကကြီးသည် ရှေးကအရှိန်ကို ခိုလှုံရသည်ထက် ပစ္စုပ္ပန်ကဟု ဆိုအပ်သော ဉာဏ်စွမ်း၊ ဝီရိယအစွမ်းတို့၏ အရှိန်ကို ခိုလှုံရခြင်းတို့က များပြား ကျယ်ဝန်းလှလေသည်။ ဉာဏ်စွမ်းသတ္တိ၊ ဝီရိယစွမ်းသတ္တိများကိုပင် ပစ္စုပ္ပန်ကဟု၍ ခေါ်ဆိုရပေသည်။

မင်္ဂလာသုတ္တန်၌ “အတ္တသမ္မာ ပဏီမိ” ဆိုသော မင်္ဂလာသည် ပစ္စုပ္ပန် ကံကို ပင် ဆိုလို၏။ မိမိကိုယ်ကို ခိုင်မြဲ တည်တံ့အောင် ဆောက်တည်ခြင်းကို အတ္တသမ္မာ ပဏီမိ မင်္ဂလာဆိုသည်။ ထိုအတ္တသမ္မာ ပဏီမိသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကြိုးစားအားထုတ်အပ်သော ဉာဏ်စွမ်း ဝီရိယစွမ်းတို့ဖြင့် ထူထောင်ထားမှုကြောင့်သာလျှင် လူတို့၏ ခန္ဓာသည် မားမားမတ်မတ်နှင့် ထောက်ရာတည်ရာ ရရှိလေသည်။

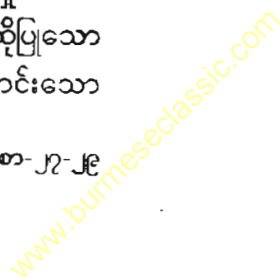
ဉာဏ်စွမ်း ဝီရိယစွမ်းတို့ကို အလုံးစုံ ပစ်ပယ်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သတ္တဝါတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ထောက်ရာ တည်ရာ မရဘဲ လဲပြို ပျက်စီးခြင်းသို့

ရောက်မည် မချွတ်ပင်တည်း။ အတ္တသမ္မာ ပဏီမိ မင်္ဂလာကြီးသည် ပျက်စီးယိမ်းယိုင်၍ သွားလိမ့်မည်။

ပယောဂသမ္ပတ္တိ ဆိုသည်မှာလည်း ဉာဏ်စွမ်း ဝီရိယစွမ်းတည်းဟူသော ပစ္စုပ္ပန်ကံများကိုပင် ဆိုလိုသည်။ အကျိုးမှန်းမသိ၊ အကြောင်းမှန်းမသိ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့သောသူတို့သည် ပစ္စုပ္ပန်ကံများကို ပယ်ရှားပြီးလျှင် ဆိုခဲ့ပြီးသော တိတ္ထိအယူကြီးသုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသို့ ပါဝင် ကျရောက်တတ်ကုန်၏။ အလွန်မှောက်မှားတတ်သောအချက်ကြီးပေတည်း။”

ဗုဒ္ဓဝါဒသည် ကြောင်းကျိုးတရားကို လက်ခံသော ကမ္မဿကတာဝါဒဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးပေးသက်ရောက်မှုကို လက်ခံသော ဝါဒဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒအလိုအရ အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုးသော ဖြစ်ရပ်တို့သည် သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ရသည်။ လူ၏ အကောင်းအဆိုး ဖြစ်ရပ်တို့သည်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းသော ကိုယ် နှုတ် စိတ်ဆိုင်ရာ အပြုအမူ (ကံ) တို့ကို လူကပင် ပြု၍ ထိုပြုသော ကောင်းသည့် အပြုအမူ တို့ကြောင့် ကောင်းသော

* လယ်တီပုဏ္ဏိတ ဦးမောင်ကြီး ၊ ယမိုတ်အဖြေကျမ်း၊ စာ- ၂၇-၂၉

အကျိုး (ကံအကျိုးပေး) တို့ကို ထိုသူကပင် ရရှိသည်။ မကောင်းသော ကိုယ် နှုတ် စိတ် ဆိုင်ရာ မကောင်းသော အပြုအမူ (ကံ) တို့ကိုလည်း လူကပင် ပြုလုပ်၍ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် ထိုသူကပင် မကောင်းသော အကျိုး (ကံအကျိုးပေး) တို့ကို ရရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အကောင်းအဆိုး အတိတ် ပစ္စုပ္ပန်တို့ကို လူကပင် ပြုလုပ် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သည်။ အကောင်းအဆိုး ကံ အကျိုးပေးလာခြင်းသည်လည်း ထိုသူ ပြုလုပ်ခဲ့မှုတို့ ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိပြုခဲ့သော မကောင်းမှု ကံတို့ကြောင့် မလိုလားမနှစ်သက်ဖွယ်ရာများ၊ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာများ၊ မပြေလည်မှုများ၊ ဒုက္ခစားများကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်လာရခြင်းများရှိပေလိမ့်မည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့အလိုအရ ထိုသို့တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်လာရသော မနှစ်သက်မလိုလားဖွယ်ရာဒုက္ခတို့သည် အတိတ်ကံမကောင်း၍ ယခုကဲ့သို့ ကြုံတွေ့ရသည်ဟုဆိုကာ အားလျော့ စိတ်ပျက် ညှိုးငယ်နေပါက မိမိသည် ပုဗ္ဗေကတဟေတုဝါဒနှင့်ငြိစွမ်းနေသူဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ထိုသို့မနှစ်သက်ဖွယ်ရာဒုက္ခတို့နှင့် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ခြင်းသည် လောကကို ဖန်ဆင်းသူ မဟာဗြဟ္မာ အစရှိသည့် ဖန်ဆင်းရှင်တို့၏ အလိုအတိုင်း တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ စိတ်ဝမ်းညှိုးငယ်ခြင်းသည် ဣဿရန်ဗ္ဗာန် ဝါဒနှင့် ငြိစွမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ယခုကဲ့သို့ မနှစ်သက်ဖွယ်ရာဒုက္ခတို့နှင့်ရင်ဆိုင်ရ

ခြင်းသည်အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ စိတ်ပျက် လက်လျော့နေလျှင်လည်း အဟေတုက ဝါဒနှင့် ငြိစွမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓဝါဒရှိ ကမ္မဿကတာ ဝါဒသည် ထိုဝါဒတို့နှင့် မငြိစွမ်းဘဲ (ကြာသည် နန်းညွှန်နှင့် မလိမ်းကဲ့ဘဲ ရေပေါ်၌ စင်ကြယ်စွာ တည်နေသကဲ့သို့) တည်နေသော ဝါဒဖြစ်သည်။

မသာယာမနှစ်သက်ဖွယ် နန်းညွှန်၌ အခြေခံ၍ ရေ၌ ဖြစ်သော ကြာသည် နန်းညွှန်နှင့်ရေကို ကျော်လွှားနိုင်မှုကြောင့် နေရောင်တွင် တင့်တယ်စွာ ပွင့်နိုင်သကဲ့သို့ မနှစ်သက်ဖွယ်သော ဆုံးရှုံးခြင်း၊ နိမ့်ကျခြင်း ဒုက္ခများ၊ မကောင်းမွန်၊ မတင့်တယ်ခြင်းများ၌ ဖြစ်လာရသော်လည်း အသိပညာ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် ကြိုးစားကျော်လွှားနိုင်မှုကြောင့် ကောင်းမြတ်မှုတို့ဖြင့် လူ့လောက၌ အောင်အောင်မြင်မြင် တင့်တင့်တယ်တယ် ဖြစ်လာသူသည် ကမ္မဿကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဝါဒကို လက်ခံကျင့်သုံးသူ ဖြစ်သည်ဟု ဗုဒ္ဓဝါဒစာ ရှုမြင်မည် ဖြစ်လေသည်။

အပိုင်း (၂)

ငြိမ်းစေးပြေလွင်ခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်

ကျွန်ုပ်တို့၌ ဖြစ်လာသော စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့ခြင်းများ၊ အလိုမကျနိုင်မှုများ၊ ပူပန်သောကရောက်ခြင်းများ၊ တွေဝေခြင်းများသည် နေ့စဉ်ဘဝဖြစ်ရပ်တိုင်း၊ ခဏတိုင်းနှင့် တစ်သားတည်း မနေနိုင်မှုကြောင့် ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်-ရုပ်တို့၌ ဖြစ်သမျှသော အဖြစ်အပျက်တိုင်း၊ အမူအရာတိုင်းနှင့် တစ်ဖြောင့်တည်း တစ်ညီတည်း မနေနိုင်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မနေနိုင်မှုကြောင့် စိတ်သည် ဖြစ်ရပ်တိုင်း၊ အမူအရာတိုင်း၏ ပစ္စုပ္ပန်မှ သွေဖီကာ အတိတ်၊ အနာဂတ်သို့ ယိမ်းယိုင်ပျံ့လွင့်လျက် စဉ်းစားချိန်၊ ခံစားရချိန် ရသွားသည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားချိန်၊ ခံစားရချိန်ရမှုကြောင့် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ အလိုမကျခြင်း၊ ငွေ့သွေဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

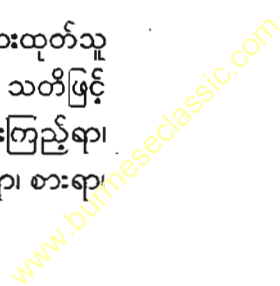
သိခဲဝေဒနာနှင့်ဆိုင်ရာ ခံစားမှုတို့ ဖြစ်ကြရာ၌လည်း အထက်ပါနည်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဝါဒရှိ သုတ်ပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်သည် အတွေ့အကြုံတိုင်း၊ ဖြစ်ရပ်တိုင်း၊ အမူအရာတိုင်း၏ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲ၌ စိတ်ကို ရှိနေစေရန် သတိထား ရှုမှတ်နေမှုကြောင့် စိတ်သည် ဖြစ်ဆဲမှ သွေဖည် ယိမ်းယိုင်ကာ အကောင်းအဆိုး အမျိုးမျိုး စဉ်းစား ခံစားချိန် မရတော့ချေ။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ ပစ္စုပ္ပန် ခဏတိုင်း ဖြစ်ရပ်တိုင်း၌ စိတ်ကိုထားနိုင်ရန် ကျင့်ဆောင်ရသော ကျင့်စဉ်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါဝင်လျက်ရှိသည့် သုတ်ပဋ္ဌာန် ကျင့်စဉ်များအနက် ကာယနုပဿနာတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဣရိယာပထပိုင်း၊ သတိသမ္မဇဉ်ပိုင်းကို ဖြစ်ဆဲ၌ ရှုမှတ်သတိထားရန် ညွှန်ပြထားသော ကျင့်စဉ်များ ဖြစ်ကြသည်။

“အားထုတ်သူသည် မိမိသွားလျှင် သွားသည်ဟု သိအောင် ရှုမှတ်ရ၏။ ရပ်လျှင်လည်း ရပ်သည်ဟု၊ ထိုင်လျှင်လည်း ထိုင်သည်ဟု၊ လျောင်းလျှင်လည်း လျောင်းသည်ဟု သိအောင် ရှုမှတ်ရ၏။ ရုပ်အပေါင်းသည် အကြင်အမူအရာအားဖြင့် တည်နေ၏။ ထိုရုပ်အပေါင်းကို ထိုထိုအမူအရာအားဖြင့် သိအောင် ရှုမှတ်ရ၏။”

ထို့ပြင် “သတိသမ္မဇဉ် အားဖြင့်လည်း အားထုတ်သူသည် ရှေ့သို့တိုးရာ၊ နောက်သို့ ဆုတ်ရာ၌ သတိဖြင့် သိလျက် ပြုရ၏။ တူရှုကြည့်ရာ တစ်စောင်းကြည့်ရာ၊ ကွေးရာ၊ ဆန့်ရာ၊ သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်ရာ၊ စားရာ၊

သောက်ရာ၊ ခဲရာ၊ လျက်ရာ၊ ကျင်ကြီး ကျင်ထယ်စွန့်ရာ တို့၌လည်း သိလျက်သိလျက် ပြုရမည် ဖြစ်သည်။”

ထို့ပြင် “ဝေဒနာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်ကို အားထုတ် သူသည် သုခဝေဒနာကို ခံစားလျှင်လည်း သုခဝေဒနာ ကို ခံစားသည်ဟု သတိဖြင့် ရှုမှတ်ရ၏။ ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားလျှင်လည်း ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားသည်ဟု သိအောင် သတိဖြင့် ရှုမှတ်ရ၏။ သုခမဟုတ်၊ ဒုက္ခမဟုတ် ဝေဒနာ ကို ခံစားလျှင်လည်း သုခမဟုတ်၊ ဒုက္ခမဟုတ် ဝေဒနာကို ခံစားသည်ဟု သိအောင် သတိဖြင့် ရှုမှတ်ရ၏။”

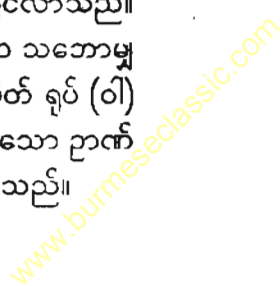
ထို့ပြင် “စိတ္တာနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန် ရှုမှတ်အား ထုတ်သူသည် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော စိတ်ဟူသမျှတို့ သိ၊ သိနေအောင် သတိဖြင့် ရှုမှတ် အားထုတ်ရာ၏။”

အချုပ်အားဖြင့် မိမိ၏ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်း၌ ဖြစ်လာ သမျှကို ဖြစ်ဆဲ၌ သိအောင် ရှုမှတ်နေရမည် ဖြစ်သည်။ စိတ်ပိုင်း ရုပ်ပိုင်းတည်းဟူသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်လာ သမျှသော ဖြစ်ရပ်တိုင်း၊ စိတ်ပိုင်း၊ ရုပ်ပိုင်းတည်းဟူသော ခန္ဓာငါးပါး၌ ကြုံတွေ့လာသော အတွေ့အကြုံတိုင်းကို သိ၊ သိနေအောင် ရှုမှတ် အားထုတ် နေရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာတိုင်းသော ဖြစ်ရပ်တိုင်း (ဝါ) ခဏတိုင်းကို သိအောင် ရှုမှတ်ခြင်းဖြင့် (လုံလောက်သော သမာဓိကို ရပါက) စိတ်သည် ဖြစ်ရပ်တိုင်း၊ ခဏတိုင်း၌သာ ရှိနေ၊ ဖြစ်နေ၍ အတိတ်၊ အနာဂတ် စသည်တို့သို့

ပျံ့လွင့် ပြေးလွှား သွေဖီခြင်းမရှိတော့ဘဲ ဖြစ်လာလေ သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်နှင့် ရုပ် (ဝါ) စိတ်နှင့် ဖြစ်ရပ်တို့သည် တစ်သားတည်း တစ်ညီတည်း ဖြစ်လာ လေသည်။ ထိုသို့ တစ်သားတည်း တစ်ညီတည်း ဖြစ်လာ ခြင်းသည် သမာဓိ (စိတ်တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့မှု) ဖြစ်လာခြင်း ပင်တည်း။ လုံလောက်သော စိတ်၏ တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့မှု ရှိလာပါက စိတ်နှင့်ရုပ် (ဝါ) ရုပ်နှင့် နာမ် တို့၏ သဘာဝ အမှန်ကို သိမြင်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာ၌ စိတ်နှင့် ရုပ်(ဝါ) ရုပ်နာမ်တို့၏ သဘာဝ အမှန်ကို သိမြင်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်ကို ကိုးကား ၍ အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပါဦးမည်။

ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှတို့ကို (ဝါ) ဖြစ်ပေါ် လာတိုင်းသော အမူအရာတို့ကို ရှုမှတ် အားထုတ် နေသူ သည် သမာဓိ ပြည့်စုံလာသောအခါ ... ဖြစ်ပေါ် လာ တိုင်းသော အတွေ့အကြုံ အာရုံ(သို့မဟုတ်) ဖြစ်ပေါ်လာ တိုင်း သော အမူအရာတိုင်းကို သိ၊ သိနေခြင်းမှလွဲ၍ အခြားမရှိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ “စိတ်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော အာရုံကို သိခြင်းသဘောမျှဖြစ် သည်” ဟု စိတ်၏ သဘာဝ အမှန်ကို သိမြင်လာသည်။ ရုပ်ဆိုသည်မှာလည်း “ပြောင်းလဲနေသော သဘောမျှ ဖြစ်သည်” ဟု သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ စိတ် ရုပ် (ဝါ) နာမ် ရုပ်တို့၏ သဘာဝကို ပိုင်းခြား သိမြင်သော ဉာဏ် သည် “နာမရူပ ပရိစ္ဆေဒဉာဏ်” ပင် ဖြစ်သည်။

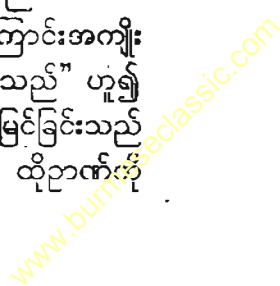
သတိသမာဓိ စွမ်းအင် မကောင်းခင်က ခန္ဓာငါးပါး နာမ်ရုပ်တရားတို့ကို တစ်စုတည်း တစ်ပေါင်းတည်း အနေ ထင်မှတ်လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ တစ်စုတစ်ပေါင်း တည်း အနေ ထင်မှတ်မှုကြောင့် ခန္ဓာငါးပါး၌ ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည့် သဏ္ဍာန် ပညတ်တပ်၍ စွဲလမ်းမှု၊ တပ်မက်မှု၊ အကောင်း - အဆိုးထင်မှု၊ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာမှု တို့ ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ၊ ငါ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည့်သဏ္ဍာန် ပညတ်တပ်၍ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် စွဲလမ်းနေ ခြင်း ဖစ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရှုမှတ်မှု သဘာဝ၊ သမာဓိ ကောင်းလာသောအခါ ခန္ဓာငါးပါးကို တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း အနေ မမြင်တော့ဘဲ ပြောင်းလဲနေသော ရုပ်နှင့် သိတတ်သော စိတ်တို့ ဒွန်တွဲ ဖြစ်ပျက်နေသော သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သိမြင်လာသည်။

စင်စစ် ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်လာသမျှကို ရှုမှတ်နေသော အခါ သိ၊ သိနေခြင်းမှလွဲ၍ အခြားမရှိ။ သိမှု နောက်မှ သော်လည်းကောင်း၊ သိမှုရှေ့မှ သော်လည်းကောင်း ငါ၊ သူ စသည်ဖြင့် မည်သည့် ပညတ်ကိုမျှ တပ်၍ မရချေ။ တစ်၍ ရလျှင်လည်း ထိုပညတ်တပ်မှုသည် စစ်မှန်သော ပညတ်တပ်မှု မဟုတ်ချေ။ တကယ်စစ်မှန်သော ပရမတ္ထ စိတ်သဘာဝမှာ သိ၊ သိနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် တကယ်စစ်မှန်သော ရုပ်၏ သဘာဝမှာ ပြောင်းလဲနေသော သဘောမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုပြောင်းလဲနေသော ရုပ်သဘောကိုလည်း ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ထိုအရာ၊ ဤအရာ စသည့် သဏ္ဍာန် ပညတ်တို့ တပ်၍ မည်သို့မျှ ခေါ်ဝေါ်စွဲလမ်းရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည့်သဏ္ဍာန် ပညတ်တပ်၍ ရသည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုသဏ္ဍာန် ပညတ်တပ်မှုသည် စစ်မှန်သော သဏ္ဍာန်မညတ်တပ်မှုမဟုတ်ချေ။ တကယ်စစ်မှန်သော ပရမတ္ထရုပ်သဘာဝမှာ ပြောင်းလဲခြင်းသာ လျှင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ သိတတ်သော စိတ်နှင့် ပြောင်းလဲနေသော ရုပ်မှ တစ်ပါး အခြားမရှိ။ အတ္တ၊ လိပ်ပြာ၊ ဝိညာဉ်ဟု ခေါ်သော စိတ်အခြေခံ ဝတ္ထုသည် မရှိ။ ငါ၊ သူ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဟူ၍ ထင်မှတ် စွဲလမ်းရန် မရှိဟု နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ် ရင့်သန်လာသောအခါ၌ ပို၍ ပို၍ သိမြင်လာလေသည်။

နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ကို ရပြီး၍ ဆက်လက်ရှုမှတ် အားထုတ်ပြန်သောအခါ နာမ်၊ ရုပ်တို့၏ 'ဖြစ်ကြောင်း' များကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သိမြင်လာသည်။ "ဤကဲ့သို့ အကြောင်းများကြောင့် ဤကဲ့သို့ ရုပ်နာမ်များ ဖြစ်လျက်ရှိခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ "အကြောင်း အကျိုးမျှသာ ရှိသည်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆက်နွယ်မီတွယ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းသာ ရှိသည်" ဟူ၍လည်းကောင်း သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ သိမြင်ခြင်းသည် "ပစ္စယ ပရိဂ္ဂဟဉာဏ်" ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဉာဏ်ကို

ရ၍ အကြောင်းအကျိုးမျှသာ ရှိသည်ဟု သိမြင်မှုကြောင့် ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော ယုံမှားသံသယများ ကင်းစင် သွားလေသည်။”

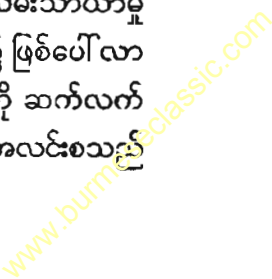
ပစ္စယပရိစ္ဆယဉာဏ် ရင့်သန် ပြည့်စုံသော အဆင့်သို့ ရောက်သော အခါ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို 'ဖြစ် ပေါ်ပြီးလျှင် ပျက်၍ ပျက်၍ သွားသောကြောင့် မမြဲသော တရားများ (အနိစ္စ) ဖြစ်ချေသည်' ဟု သိမြင်လာသည်။ ထိုခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့သည် ဖြစ်ပျက်မှု အမြဲ မပြတ် ရှိနေမှုကြောင့် 'ထိုခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားစု သည် ဆင်းရဲသော တရားများ(ဒုက္ခ) ဖြစ်သည်' ဟုလည်း သိမြင်လာသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်မှု၊ ပျက်မှု၊ ပြောင်းလဲမှုတို့ ကြောင့် 'ခန္ဓာငါးပါးသည် မိမိ ဖြစ်ချင်သလို မဖြစ်၊ အစိုး ရချင်သလို မရနိုင်သော တရားများ (အနတ္တ) ဖြစ်ချေသည်' ဟုလည်း သိမြင်လာသည်။ ထိုသို့ သိမြင် မှုများအပေါ် မူတည်၍ 'ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရား တို့ သည် အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ကာလသုံးပါး ၌ လည်း ထိုသို့ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘောတို့ ရှိနေ မည်သာ ဖြစ်သည်' ဟု ခြံ၍ ဆုံးဖြတ်သော ဉာဏ်

• ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်သော ယုံမှားသံသယများ အကြောင်း ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ တစ်ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိနိဒ္ဒေသ၌ လေ့လာ နိုင်ပါသည်။

သည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ~~သိမြင်မှုကြောင့်~~ သိမြင်မှုကြောင့် ဟု ခေါ်လေသည်။

ဆက်လက်၍ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၏ ဖြစ် ဆဲ၊ ဖြစ်ဆဲကို ရှုမှတ် အားထုတ်ပြန်သောအခါ သတိ၊ သမာဓိ အားကောင်းလာသည့် အလျောက် ထိုဖြစ်ဆဲ ရုပ်နာမ်တို့၏ 'ဖြစ်ခြင်း' နှင့် 'ပျက်ခြင်း' (အစနှင့်အဆုံး) ကိုသိမြင်လာသည်။ ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်းသော အဖြစ်များ(ဝါ) အမူအရာများသည် ထိုထိုဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ဆဲ၌ မင် ပျက်၍ပျက်၍ သွားကြသည်။ ရုပ်နာမ် တရားတို့ သည် ထိုထို ခဏမှာပင် ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ် ပေါ်လာ ကြ၍၊ ထိုထိုခဏမှာပင် ရုတ်ချည်း ရုတ်ချည်း ကုန်ပျောက် သွားကြသည်ဟု သိမြင်လာသည်။ ထိုသို့ သိမြင်လာ သော ဉာဏ်ကို "ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်" ဟု ခေါ်လေသည်။

ထို ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်အဆင့်၌ အရောင်၊ အလင်း၊ ဝီတိ စသည်တို့သည် စိတ်၌ ထင်ပေါ်လာတတ်ကြောင်း ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ ဖော်ပြထား၏။ ထို အရောင်၊ အလင်း၊ ဝီတိ စသည်တို့ ထင်ပေါ်လာသော အခါ ရှုမှတ်ဆဲကို စွန့်လွှတ်၍ ထို အရောင်အလင်းတို့ကို စွဲလမ်းသာယာမှု ဖြစ်တတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်ပေါ်လာ တိုင်းသော အဖြစ်အပျက်၊ အမူအရာတို့ကို ဆက်လက် ရှုမှတ်ရ၏။ ထိုသို့ ရှုမှတ်မှုကြောင့် အရောင်အလင်းစသည်

တို့ကို ဝမ်းသာအားနည်းစွာ လွတ်မြောက်သွားမည် ဖြစ်သည်။

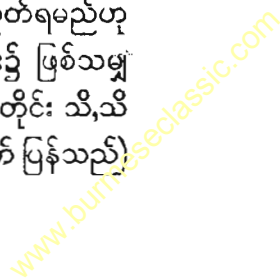
ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်ရင့်သန်နေသောအခါ အမှတ်သတိ သည် အလွန်ကောင်းမွန်လာရကား ဖြစ်ပေါ်လာသော ရုပ်၊ နာမ် အမှုအရာ(ဝါ) ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်သမျှတို့သည် ရှုမှတ်ခိုက်မှာပင် ပျက်၍ ပျက်၍ သွားသည်ကို သိမြင် လာသည်။ သတိကောင်းသည့် အလျောက် အသိက လျစ်မြှန်ရကား ဖြစ်ခိုက်အာရုံ ဖြစ်ခိုက် ရုပ် နာမ် အမှု အရာတို့၏ ဖြစ်စ ဥပါဒ် နှင့် တည်မှု 'ဋီ' ကို ကျော်လွန် ၍ ပျက်မှု 'ဘင်' ကိုသာလျှင် မြင်လျက်ရှိသည်။ ထိုသို့ ပျက်မှုကိုသာ မြင်နေသောကြောင့် ရုပ်နာမ်တို့ကို (မပြတ် စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ တစ်ဆက် တစ်စပ် တည်းရှိနေသေ ရုပ် နာမ် အစဉ်အတန်း အဖြစ် မမြင် တော့ဘဲ) အစဉ်အမြဲပျက်၍ ပျက်၍ နေသော သဘော သာ ဖြစ်သည်ဟု သိမြင်လာသည်။ ထိုသို့ အပျက်ချည်း ကို မြင်သော ဉာဏ်ကို 'ဘင်္ဂဉာဏ်' ဟု ခေါ်လေသည်။

ထိုသို့ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို အစဉ် ပျက်နေသော သဘောများသာ ဖြစ်သည်ဟု သိမြင်သော အခါ ထိုအပျက်တို့ စုပေါင်းရာ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရ တို့သည် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ သိမြင်လာသော ဉာဏ်ကို 'ဘယဉာဏ်' ဟု ခေါ်၏။ ထိုသို့ အမြဲ ပျက်နေသော ရုပ် နာမ် သင်္ခါရ တို့သည်

ကောင်းသော နှစ်သက်ဖွယ်သော သဘောများမဟုတ် ဟု ရုပ်နာမ် သင်္ခါရတို့၏ အဖြစ်ကို သိမြင်လာပြန်သည်။ ထိုသို့ သိမြင်လာသောဉာဏ်ကို 'အာဒိနဝဉာဏ်' ဟု ခေါ် သည်။ ထိုအာဒိနဝဉာဏ် ရင့်သန်လာသော အခါ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ငြီးငွေ့လာသည်။ ရုပ်နာမ် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ရှုမှတ်နေခြင်းကိုပင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ဟု သိမြင်လာသည်။ ဤသို့ သိမြင်လာသောဉာဏ်ကို "နိဗ္ဗိန္ဒာဉာဏ်" ဟု ခေါ်သည်။

ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ ငြီးငွေ့မှု ဖြစ်သော အခါ ထိုငြီးငွေ့မှုမှ လွတ်မြောက်လိုမှု ဖြစ်လာသည်။ 'ခဏမစ် ဖြစ်ပျက်နေသော ကြောင့် ငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်သော ရုပ် နာမ် သင်္ခါရတို့ ချုပ်ငြိမ်းသွားလျှင် ကောင်းမည်၊ ထို ငြီးငွေ့ဖွယ်အဖြစ် ထိုငြီးငွေ့ဖွယ် ဘဝမှ လွတ်မြောက် သွားလျှင်ကောင်းမည်' ဟူသော အသိနှင့် လွတ်မြောက် လိုမှုကို "မုဗ္ဗိတုကမ္ပတာဉာဏ်" ဟု ခေါ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ငြီးငွေ့မှုမှ လွတ်မြောက်ရာ၊ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရတို့ ချုပ်ငြိမ်းရာကို ရရန်မှာလည်း ထိုခန္ဓာငါးပါး၊ ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို (ဝါ) ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်လာသမျှကို ယခင်ကကဲ့သို့ ပင် ပြန်လည် ရှုမှတ် အားထုတ်ရမည်ဟု သိမြင်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်သမျှ (ဝါ) ရုပ် နာမ် သင်္ခါရတို့ကိုပင် ဖြစ်တိုင်း ဖြစ်တိုင်း သိ၊ သိ နေအောင် ရှုမှတ်ပြန်သည်။ (ဝိပဿနာ ရှုမှတ် ပြန်သည်)

ထိုသို့ ရှုမှတ်အားထုတ်သောအခါ မမြခြင်း(အနိစ္စ)၊ ဆင်းရဲခြင်း (ဒုက္ခ)၊ အစိုးမရခြင်း (အနတ္တ) အခြင်းအရာတို့ကို ထင်ရှားသိမြင်လျက်ရှိသည်။ ဤသည်မှာ “ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့ကို ပြန်လည် ရှုမှတ် အားထုတ်ရမည်” ဟု သိမြင်သည့်အလျောက် ပြန်လည်ရှုမှတ်အားထုတ်ခြင်းဖြင့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခစသည့် လက္ခဏာတို့ကို ပြန်လည် သိမြင်လာသောဉာဏ် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့တစ်ဖန် ပြန်လည်သိမြင်လာသောဉာဏ်ကို “ပဋိသင်္ခါဉာဏ်” ဟု ခေါ်သည်။ ပဋိသင်္ခါဉာဏ် ရင့်ကျက်သော အခါ၌ ထင်ပေါ်လာသော ရုပ်နာမ် သင်္ခါရတို့ကို စောစောပိုင်းက ကဲ့သို့ သတိအထူးတလည် မစိုက်ရတော့ဘဲ အလိုက်သင့်သိလျက် သိလျက် ရှိ၏။ ရှုမှတ်ချက်တိုင်း၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခအနတ္တ လက္ခဏာတစ်မျိုးမျိုးကို ရှင်းလင်းထင်ရှားစွာ သိလျက်လည်းရှိ၏။ ဤသို့ သိသောဉာဏ်ကို “သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်” ဟု ခေါ်လေသည်။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်အဆင့်၌ ရှေ့ဉာဏ်များကတည်းက အပြစ်မြင်ခြင်း၊ ငြီးငွေ့ခြင်း၊ လွတ်မြောက်လိုခြင်း စသည်တို့ မရှိတော့ချေ။ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထိခိုက် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးရမည့် အရေးကိစ္စတို့အတွက်လည်း ပူပန်ကြောင့်ကြမှု မရှိ ဖြစ်လာသည်။ ဘယဉာဏ်မှာကဲ့သို့ အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊

ဝမ်းသာခြင်းလည်း မရှိ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာငါးပါး နှင့်ပတ်သက်သော အကောင်းအဆိုး ဟူသမျှကို လျစ်လျူရှုလျက် ဖြစ်ပေါ်သမျှ အမှုအရာတိုင်း၊ ဖြစ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်တိုင်း၊ အဖြစ်အပျက်တိုင်းကို သတိ အထူး မစိုက်ရဘဲ အလိုက်သင့် သိနေခြင်းသာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌

“ဥပမာအားဖြင့် စဉ်းငယ်ကိုင်းရှိုင်းသော ကြာဖက်ပေါ်၌ ရေပေါက်တို့သည် တွန့်ကုန်ရုံကုန်ပြန် နစ်ကုန်လျက်ပျံ့၍ မသွားသကဲ့သို့ ထို့အတူပင် လျှင်...”

ဖြစ်လာသမျှ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့ကို စွဲငြိမှု၊ ရောယှက်ပတ်သက်မှုမရှိဘဲ ၎င်းတို့ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ပျက်လျက်ရှိနေသည်ကို သိနေသော ဉာဏ် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်တွင် ဂုဏ် (၆)မျိုးရှိကြောင်းကိုလည်း ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထား၏။

- (၁) ကြောက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်သက်ပျော်မွေ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း ပယ်စွန့်၍ မချစ်မမုန်း အညီအမျှ ရှုသည် ဖြစ်၏။

* မဟာစည် ဆရာတော် ဝိသုဒ္ဓိမဂ် ၊ မြန်မာပြန်၊ (အခြေခံများနှင့် ဝိဝဿနာပိုင်း) စာ - ၂၈၁။

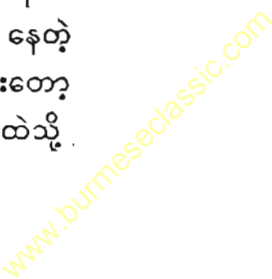

- (၂) ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း မဖြစ်၊ နှလုံးမသာလည်းမဖြစ်၊ အမှတ်ရလျက် မှန်စွာသိလျက် အညီအမျှ ရှုမှတ်လျက်နေ၏။
 - (၃) သင်္ခါရတို့ကိုရှုမည့် အလယ်အလတ် အညီအမျှ ဖြစ်၍(ရှုစရာအာရုံတို့ကလည်း အဆင်သင့်ပေါ်လျက် ရှုသိမှုကလည်း အာရုံတိုင်းကို သိလျက် သိလျက်ဖြင့်) ရှုမှတ်နေသည်။
 - (၄) ရှုသိနေမှုသည်(တစ်နာရီ နှစ်နာရီ စသည်ဖြင့်) ကြာရှည်စွာ ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့ဉာဏ်များဖြစ်တုန်းက(ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ် ကြာသောအခါ) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်ပျက်သွားသောကြောင့် အသစ်အသစ် အခြေတည်ပြီး ရှုမှတ်အားထုတ်မှုကို ပြုရသည်။ ဤသင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်မှာမူ (နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီစသည်ဖြင့်) စဉ်ဆက်ရှည်စွာ ဖြစ်နေသည်။
- (အထက်ပါ သင်္ခါရပေက္ခာ ဉာဏ်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ ရုပ်ကိုထောက်၍ အမှန်တရားကိုသိမြင်ရေး၌ အတိတ်အနာဂတ် စသည်တို့သို့ ပျံ့လွင့်ခြင်းမရှိဘဲ ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်ပျက်မှု မှန်သမျှကို ဖြစ်ပျက်နေကြသည်အတိုင်း အချိန်မည်မျှကြာအောင် သိမြင်လျက်ရှိကြောင်းတို့ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ ထိုသို့ ဆက်တိုက်သိမြင်မှုမျိုး မဖြစ်သေးပါက သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ လုံလောက်စွာ မဖြစ်ပေါ်သေးကြောင်း ၊ သို့ဖြစ်၍

- သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ လုံလောက်စွာ ဖြစ်ပေါ်ရန် အားထုတ်ဖို့ လိုသေးကြောင်း သဘောပေါက်ရမည် ဖြစ်လေသည်။
- (၅) ရှုသိမှုတို့သည် ကြာလေ ကြာလေ သိမ်မွေ့၍ သိမ်မွေ့၍ လာကြသည်။
- (၆) မည်သည့် အာရုံတို့ဆီကိုမျှ မပျံ့လွင့်တော့ဘဲ ရှုသိနေကျ အာရုံ အနည်းငယ်သာ သိလျက် သိလျက် ဖြစ်နေသည်။

သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ရင့်သန်လာသောအခါ နိဗ္ဗာန်သဘာဝကို တွေ့မြင်သွားမည် ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်ကို မဟာစည် ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါကဲ့သို့ ဖော်ပြထားသည်။

“ဂုဏ်အင်္ဂါ ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်ကရင့်သန် အားပြည့်တဲ့အခါကျတော့ ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ သူ့အရှိန်နဲ့သူ ရှုသိလျက် ရှုသိလျက် ဖြစ်နေရာက အထူးသွက်လက် လျင်မြန်တဲ့ အသိကလေးတွေ ဖြစ်လာပြီးတော့ အာရုံရောအသိရော အကုန်ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ သဘောထဲသို့ ဆိုက်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါဟာ ပဝတ္ထဆိုတဲ့ မပြတ်ဖြစ် နေတဲ့ ရုပ်နာမ် သင်္ခါရ အယဉ်ကို ကျော်လွန်ပြီးတော့ အပဝတ္ထဆိုတဲ့ နိဗ္ဗာန်အငြိမ်းဓာတ်သဘောထဲသို့

ကျရောက်သွားတာပါပဲ။ အဲဒီလို ရောက်သွားတာ ကို နိဗ္ဗာန် မျက်မှောက်ပြုတယ်လို့ ဆိုတာပဲ။” *

မိလိန္ဒပညာ၌ “တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် အဆင့်ဆင့် နှလုံးသွင်း ရှုသိနေသော ထိုယောဂီ၏ ထိုရှုသိနေသော စိတ်သည် မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်နာမ်အယဉ်ကို ကျော် လွန်၍ မပြတ်ဖြစ်နေသော ရုပ်နာမ် အယဉ်၏ ပြတ်စဲ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သဘောထဲသို့ သက်ဝင်သွားလေတော့ သည်။” * * * ဟုဖော်ပြထား၏။ ဤအချက်ကိုပင် မဟာစည် ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါကဲ့သို့ ရှင်းလင်းထားသည်။

“ယောဂီဟာ မူလက ထိသိမှု၊ ကြံသိမှု၊ ကြားမှု၊ မြင်မှု စသော မပြတ်ဖြစ်နေတဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို တစ်မှတ်ပြီးတစ်မှတ် အဆင့်ဆင့် မပြတ်ရှုသိနေရ တယ်။ ရှုသိလို့လဲမကုန်နိုင်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေ ဖြစ်ပျက် နေတာကိုချည်း တွေ့သိနေတယ်။ အဲဒီလို မကုန် ဆုံးနိုင်တဲ့ ရုပ်နာမ်တွေကို အနိစ္စ... စသော အခြင်း အရာဖြင့် ရှုသိနေရင်းထဲက နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီ သိစရာ အာရုံတွေရော၊ ရှုသိမှုရော ပြတ်စဲချုပ်ငြိမ်း တဲ့ သဘောထဲသို့ ရုတ်တရက် ကျရောက်သွားတယ်။

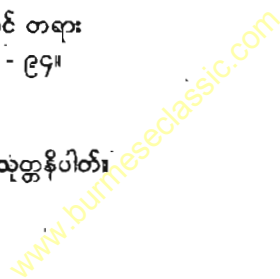
* မဟာစည် ဆရာတော်၊ ရှစ်ဖြာ မဂ္ဂင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်၊ စာ - ၉၂ - ၉၃။
* * * မိလိန္ဒပညာ (၁၁ - နိဗ္ဗာနသစ္စိ တရုဏပညာ)။

အဲဒီလို ကျရောက်သွားတာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုထားတာပါပဲတဲ့။” *

“ပဒုမ္မာကြာသည် ရေဖြင့် မလိမ်းကျံသကဲ့သို့ ဤ အတူသာလျှင် နိဗ္ဗာန်သည် အလုံးစုံသော ကိလေသာတို့ ဖြင့် မလိမ်းကျံ “ * * * ” ဟူသော စကားအတိုင်း နိဗ္ဗာန် သည် ကိလေသာဟူသမျှမှ လွန်မြောက်လေသည်။ နိဗ္ဗာန် အမြင်ကိုရပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် “ရေပေါက် သည် ကြာရွက်မှ လျောကျသကဲ့သို့ လောက၌ လွန်ဆန် နိုင်ခဲ့သော ယုတ်မာသော (ထို) တဏှာကိလေသာကို ညှဉ်းဆဲနိုင်ခဲ့မှု ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သန္တာန်မှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မှုတို့သည် လျောကျကုန်၏။” * * * ” ဟူသောစကား အတိုင်း ကိလေသာတို့ကို ဖြိုခွင်းနိုင်မှုကြောင့် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုတို့ မရှိဘဲ ငြိမ်းအေးနေသူ ဖြစ်သည်။

“တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မမှီသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အတွင်းအပ တရားအားလုံးတို့၌ ချစ်ခြင်းကိုလည်း မပြု၊ မုန်းခြင်းကိုလည်း မပြု၊ ကြာဖက်၌ ရေသည် ဝန်တိုမှုသည် မကပ်ငြိနိုင်။” * * * *

* မဟာစည် ဆရာတော်၊ ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရား တော်၊ စာ - ၉၃ - ၉၄။
* * * မဟာစည် ဆရာတော်၊ ညွှန်းပြီး၊ စာ - ၉၄။
* * * မိလိန္ဒပညာ (၁၁ - နိဗ္ဗာန် ရူပသဏ္ဍာနပညာ)
* * * * ရောသုတ်၊ ၄ - အဋ္ဌကဝင်၊ ပိုဒ်ရေ - ၃၃၆၊ သုတ္တန်ပါတ်။

“ကြာဖက် ရေပေါက်သည် မကပ်ငြိနိုင်သကဲ့သို့
လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာပွင့်၌ ရေသည် မကပ်ငြိ
သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဤအတူ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်
သည် မြင်ရသော ရူပါရုံ၊ ကြားရသော သဒ္ဒါရုံ၊
ရောက်ရသော ဝန္တ၊ ရသ၊ ဖောဋ္ဌဗျာရုံ၌ မကပ်ငြိ
တော့ချေ။” *

ကြာသည် နန်းညွှန်တို့၌ ဖြစ်သော်လည်း ထိုနန်းညွှန်
နှင့်မလိမ်းကျဘဲ ရေပေါ်၌ စင်ကြယ်စွာ ပွင့်သကဲ့သို့
နိဗ္ဗာန် အမြင်ကို ရပြီးသူသည် ဤကာမဘုံ၌ပင် နေသော်
လည်း ကိလေသာတို့နှင့် မရောယှက်ဘဲ စင်ကြယ်တင့်
တယ်စွာ နေထိုင်သူ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

* ရောသုတ်၊ ၄ - အဋ္ဌကထာ၊ ပိုဒ်ရေ - ၈၁၈၊ ၈၁၉၊
သုတ္တန်ပါး။

ယှဉ်တွဲလေ့လာနိုင်သော ကျမ်း
ကောက်နုတ်ချက်များယှဉ်တွဲလေ့လာရန် (၁)

မျက်နှာကြက် ကြာယပ်သလွန် ညောင်ရွက်၏
အကြောင်းမှာ ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်း
ပြုသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းညီ သုဒတ္တလည်း ကောသမ္မိ
မင်း၏သားမက် ဖြစ်၏။ ဂေါတမဘုရားသခင်အလောင်း
တော်သည် မထင်ရှားသော အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ အရောင်
အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံခြင်း နှစ်လိုဖွယ်ရှိခြင်းကြောင့် နန္ဒ
ကုမာရ မှည့်ကြကုန်သည်။

အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်ရောက်သောအခါ
အိပ်မက်မြင်သည်မှာ မြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်တွင် ခြေနှစ်ဘက်
တင်လျက် ကိုယ်မှာ မြစ်လယ်တွင်နေ၍ မြောလာသမျှ
အမှိုက် ဝမ်းသို့ဝင် မက်သည်။ အိပ်မက်ကို ပုရောဟိတ်
ပုဏ္ဏားအား ပြန်ကြားမည် သွားလေလျှင် ဗန္ဓုလ ကုမာရ
အမည်ရှိသော သူငယ်ချင်း အဖော်ပါ၏။ ပုဏ္ဏားမကို
ပြန်ပြောလျှင် ဖျဉ်းအနာစွဲလိမ့်မည် နိမိတ်ဖတ်လေသည်။

ပြန်ခဲ့၍ လမ်းတွင် ပုဏ္ဏားမနှင့်တွေ့လေသော်
အကြောင်းမျိုးကို မေးမြန်းပြီးမှ ပုဏ္ဏားမ ဆံထုံးကို လှီး၍
ဝစ်လိုက်သည်တွင် မိုးကြိုးဝစ်လေသည်။ ပုဏ္ဏားလည်း
သည်အိပ်မက်သည် အတုမရှိသော အိပ်မက်ဖြစ်သည်။ မင်း

www.burmeseclassic.com

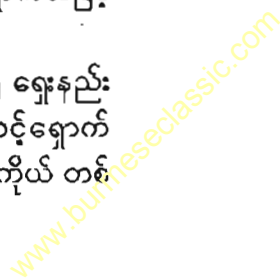
ခစားရမည်။ မိရည်မကြာ မဟာသမုဒြာနား၌ ပြည်ကြီး မြို့ကြီးတွင် မင်းဖြစ်လိမ့်မည် ဟောပြောလိုက်၍ နန္ဒ ကုမာရလည်းဗာရာဏသီမင်းဝယ် ဗန္ဓလကုမာရနှင့်အတူ ခစားကြလေသော် ဗာရာဏသီမင်းလည်း နန္ဒကုမာရ၏ အရောင်အဆင်း အင်္ဂါလက္ခဏာ အကျင့် အာစရ အပြု အမူ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်တို့ ကိုမြင်လျှင် ချီးမွမ်းနှစ်လိုဖွယ်ရှိ၍ သား၏ အမှတ် ချစ်ကြည် မြတ်နိုးလေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်မဆိုသည့် နှုတ်နိမိတ်အတိုင်းလည်း ဝမ်း၌ ဖျဉ်းအနာစွဲ၍ ခုနစ်ရက်ခန့် မင်းမခစားနိုင်၊ နန္ဒကုမာရ မရှိ သည့်အခိုက် ဗန္ဓလကုမာရသည် ချုပ်ချယ်လိုသည့် စိတ်ဖြင့် နန္ဒကုမာရ အိပ်မက်မြင်သည့်အကြောင်း ပုဂ္ဂိုလ်မ ဟောပြောသည့် အချက်များကို ဗာရာဏသီမင်းအား လျှောက်ထားလေလျှင် ဗာရာဏသီမင်းလည်း နန္ဒကုမာရကို သားကဲ့သို့ချစ်ကြည်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် အလို အလျောက် သေလေစေရည်၍ ဗာရာဏသီ ၏ မြောက် ဝါးယူဇနာကွာဝေးသော တောအရပ်တွင် ကုမုဒြာကြာပန်း ကိုဆောင်ယူရမည်စေ၍ နန္ဒကုမာရ သွားရလေသော် ဝါး ယူဇနာ ခရီးအလွန်၌ ဟိမဝန္တာ တောစပ်သို့ ရောက်၍ ညောင်ပင်ကြီးအရိပ်တွင် နားနေ၍ ဟိမဝန္တာတောစပ် အရပ် တစ်ပါးဝယ် သစ်သီးမျိုး၊ ပန်းမျိုးတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် အိုင်ကြီးတစ်ခု၌ သိကြားနတ် တို့ ရံဖန်ရံခါ ပျော်ဖြူလာ၏။

ကဿပဘုရားသခင်လက်ထက်တော်၌ မိဘုရားလေး ယောက်တို့သည် ကုမုဒြာကြာလက်စွဲလျက် တရားနာ သော အဆုံး၌ အမိဝမ်းမှာ ပဋိသန္ဓေ နေရခြင်းသည် ဆင်းရဲလှသည်။ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းကင်းစေသော ဟု ဆု ပန်ယုဖူးသောကြောင့် ထိုအိုင်တွင် လေးရိုးလေးဖြာ နွယ်မြှာ၍ပွင့်သော ကုမုဒြာကြာပွင့်၌ ကြာနတ်သမီးလေး ယောက် သသေဒေ ဖြစ်လာ၏။ သိကြားနတ်လည်း ကြာ နတ်သမီးလေးယောက်ကို ပြာသာဒ်လေးဆောင်ဖန်ဆင်း ၍ အခြွေအရံနှင့်တကွ ရုက္ခစိုးနတ်၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ နွား လားဥသဘာတို့ကို တစ်ဦးစီအပ်၍ အစောင့်အရှောက် ထား၏။

နန္ဒကုမာရလည်း ပညောင်ပင်ကြီးရိပ်၌ နားလေ သည် ကို နွားလား ဥသဘာတွေ့လေ၍ ကုမုဒြာ ကြာပွင့် ယူလာကြောင်းကို ပြန်ပြောလျှင် လူသာမညကား ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်။ သည်အရပ်သို့ ရောက်လာနိုင် သည်၊ ဘုန်းတန်ခိုးရှိသည့် ဖြစ်သည် အောက်မေ့၍ နွား လားဥသဘ စောင့်သော နတ်သမီး ပြာသာဒ် လမ်းသို့ ညွှန်ပြလိုက်၍ သွားလေလျှင် ကြာနတ်သမီးမြင်လေသော် ရှေးကုသိုလ်ကံစိမ့်ကြိုက်ကြသည့်အချိန်ရောက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်တစ်စိတ်ထည်းဖြစ်ကြလေ၏။

ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ရုက္ခစိုးတို့နှင့်လည်း တွေ့၍ ရှေးနည်း သွားလေလျှင်၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ရုက္ခစိုးတို့ စောင့်ရှောက် သော ကြာနတ်သမီးတို့နှင့် နန္ဒကုမာရ တစ်ကိုယ် တစ်

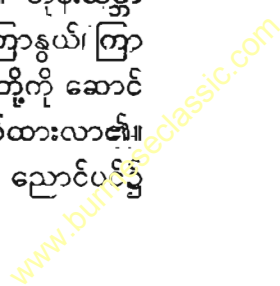
စိတ်တည်းရှိသည် ဖြစ်၍၊ ကုမုဒြာကြာပန်းယူလာ ကြောင်းကို ပြောဆိုလျှင် ကြာနတ်သမီးတို့ကလည်း ကုမုဒြာကြာပန်းသည် စန္ဒာနတ်တို့ အမိပင်ဖြစ်သည်ပြော ဆို၍ ကုမုဒြာကြာပန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် နန္ဒကုမာရ နှင့် ကြာနတ်သမီးလေးယောက် ဓိဋ္ဌာန်သစ္စာမြုကြလေ သော် ဘုရားလောင်း၏ သစ္စာအာနုဘော်၊ ကြာနတ်သမီး တို့၏ ဓိဋ္ဌာန်ခြင်းကြောင့် သိကြားနတ်လည်း ပြာသာဒ် ဖန်ဆင်း၍ တောင်းကင်ခမ်းဖြင့် ကြာ နတ်သမီးလေး ယောက်နှင့်တကွ နန္ဒကုမာရပြန်လာခဲ့၏။ ဘုရားလောင်း တို့ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုသမျှသည် အပြီးတိုင်မြဲ ဖြစ်ကုန်သည် ကို ရည်၍ ပညာရှိတို့ စပ်ဆိုသည်မှာ.....

ဗောဓိသတ္တ၊ ဝှာဒိတ်ရတို့၊ မြက်ဟဆောက်တည်
 ဓိဋ္ဌာန်သည်တား၊ သွေဖီမလွဲ၊ မချွတ်ဘဲလျှင်၊ ပြီးမြဲ
 စကန်၊ စင်စစ်မှန်၏။ ...ဟူ၍ စပ်ဆိုလေသည်။

ပြာသာဒ်စီးလျက် ကြာနတ်သမီးလေးယောက်နှင့် ကောင်းကင်ခမ်းတို့ လာခဲ့၍ ဗာရာဏသီမြည်အနီးသို့ ရောက်လျှင် ပြာသာဒ်မှ သက်၍ ကုမုဒြာကြာပန်းကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် နန္ဒကုမာရလည်း ဗာရာဏသီမင်းအား ဆက်၏။ ကြာနတ်သမီးလေးယောက်ပါကြောင်းလည်း လျှောက်ထား၏။ ဗာရာဏသီမင်းလည်း များမတ် ဝိုလ်ပါတို့နှင့် ထွက်လေသော် ဗာရာဏသီမင်း ထွက်လာ သည်ကို မြင် လျှင် ကြာနတ်သမီးတို့စီးသည့် ပြာသာဒ်

လေးဆောင်သည့် ကောင်းကင်သို့ မြင့်၍ ပျံလေ၏။ “နန္ဒ ကုမာရကို ခေါ်ပါလော့” ဟုဆိုလျှင် ‘အရှင်အား ထိုက်လျှောက်ဖြစ်၍ ဆောင်ယူခဲ့ပါသည်။ ကံကြမ္မာ ဘန်ပါလျှင် ခေါ်တော်မူသည့် ကာလ အထံတော်သို့ ရောက်ပါလိမ့်မည်’ လျှောက်လေသော် ဗာရာဏသီမင်း ခေါ်သည်ကို ပြာသာဒ်လေးဆောင် မြေသို့ မနိမ့်ရှိလေ လျှင် နန္ဒကုမာရကို ခေါ်ပါလော့ ဆို၍ နန္ဒကုမာရခေါ် လေသော် လေးဆောင်သော ပြာသာဒ်တို့သည် ဝါဂွမ်း လဲပွင့်ကျသကဲ့သို့ နန္ဒကုမာရ ရှေ့သို့ ရောက်လာ၍ နန္ဒ ကုမာရက ပြာသာဒ် လေးဆောင်ယဉ်လျက် တင်ဆောင် ပြန်လေ၏။

ဗာရာဏသီမင်းတွင်လည်း သားမြေးမရှိ၍ သား၏ အမှတ်ဖြင့် ကြာနတ်သမီးလေးယောက်နှင့်တကွ နန္ဒ ကုမာရကို ငါနှင့်အတူ တိုင်းငံပြည်ရွာကို အုပ်ချုပ်စောင့်မ ၍ ငါ၏ တိုယ်စားဖြစ်စေ နှင်းအပ်၏။ ဗာရာဏသီမင်း မရှိသည့်နောက် နန္ဒကုမာရ မင်းဖြစ်လေလျှင် ဗာရာ ဏသီမင်း၏ညီ ကောသမ္ဘိမင်း၏ သမက်ဖြစ်သော သုဒတ္တလည်း နန္ဒကုမာရကို အကြိမ်ကြိမ် လုပ်ကြံသည်။ အလိုမပြည့် ရှိလေ၏။ နန္ဒကုမာရမင်း၏ ဘုန်းသမ္မာ ကြောင့် ရုက္ခစိုးနတ်တို့ ကုမုဒြာ ကြာရိုး၊ ကြာနွယ်၊ ကြာ ဓွတ်၊ ကြာမုံ၊ ကြာပွင့်၊ ကြာချပ်၊ ကြာယပ်တို့ကို ဆောင် ယူ၍ တစ်နေ့မပြတ် နန်းဦး၌ စုပုံဆက်ထားလာ၏။ ဟိမဝန္တာ တောစပ်၌ နားနေခဲ့ဖူးသော ညောင်ပင်၌

ညောင်စောင့်နတ်တို့လည်း ညောင်ညွန့်၊ ညောင်ရွက်တို့ကို တစ်ရက်မကင်း ကုမုဒြာ ကြာပန်းနှင့်အတူ ဆက်ပို့စုပုံလာ၏။

နန္ဒာကုမာရမင်းလည်း ကုမုဒြာကြာပန်းကျေးဇူးကြောင့် မင်း၏ အဖြစ်ကို ရခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းခြင်း အကြောင်းအကျိုးကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်၍ ထိုကြာရွက်တို့ကို ပတ်လည်ဆွဲထားလျက် ညောင်ညွန့်၊ ညောင်ရွက်တို့ကိုလည်း ကြာချပ်၊ ကြာယပ်၌ ချပ်ကာ ချပ်ကာ ဆွဲထားရ၏။ တစ်နေ့မပြတ် တစ်ရက်မကင်း လဲလှယ်ရသည်။ “သူကောင်းဖြစ်ရာ၊ ချက်မြုပ်ရာ၊ မိဘတို့ အရပ်ဌာန သုံးပါးသောအရပ်ကို မမေ့အပ်” ဆိုသည့်နှင့်အညီ လေးနွယ် လေးမြွှာ လေးဖြာသော ကြာနို့တို့ကို အခြေပြု၍ ခေါင်းရင်းက ကြာရွက်အဖျားလိပ်သည့် သဏ္ဍာန်၊ ခြေရင်းက ကြာရွက် အရင်းသဏ္ဍာန်နေရာ ပြု၍ အိပ်၏။ ထိုနေရာကို အခြားနေရာထက် သာလွန်မြတ်နိုးသည် ဖြစ်သောကြောင့် “သာလွန်နေရာ” သမုတ်သည်။ ရှည်လျားသဖြင့် “သလွန်” ဟု ခေါ်ဝေါ်လေသည်။ နောက်နောက်မင်းတို့လက်ထက် သစ်ပျဉ်၊ ရွှေ၊ ငွေ အစရှိသည်တို့ကို လုပ်လေသည်။

မျက်နှာကြက် ကြာယပ်မှာလည်း နောက်နောက်မင်းတို့လက်ထက် ရွှေဖျင်း၊ ငွေဖျင်း၊ ပိတ်ရမထီး၊ ခါသား၊ ပင်

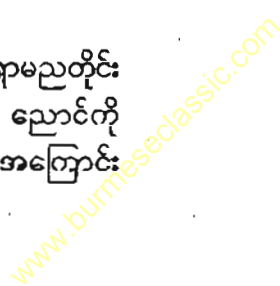
ကလာ အစရှိသည်တို့ကို ကုမုဒြာ ကြာချပ်၊ ကြာယပ် သဏ္ဍာန် ထုလုပ်၍ မျက်နှာကြက် ကြာယပ်သုံးဆောင်လေသည်။ ထိုညောင်ရွက်သဏ္ဍာန်လည်း ရွှေအစရှိသည် ညောင်ရွက်လုပ်၍ ဆွဲထားလေသည်။ ကြာနို့၊ ကြာရွက်၊ ကြာပွင့်၊ ကြာချပ်၊ ညောင်ရွက်၊ ညောင်ခက်၊ ညောင်ညွန့်၊ အစရှိသည်များကို သုံးဆောင်ပြုလုပ်သည် ဖြစ်၍ “သလွန် ညောင်စောင့်” ခေါ်ဝေါ်လေသည်။ အစဖြစ်ရင်း ကြာညောင်ရွက်ကို အစွဲပြု၍ ရှေးစာဟောင်းများတွင်...

“ဝန်းရှက်ကြာညောင်၊ လရောက်ပြက်ကာ၊ မွေ့ရာ ကြက်နိုး၊ သင်္ဇင်အုံးထက်” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “သလွန်ကြာညောင်၊ ခမ်းသာချောင်ဝယ်၊ ကိုယ်ရောင်နှင့်သာ၊ ဆီမီးပါဟု...” ဟူ၍ လည်းကောင်း စပ်ဆိုသည်များကို ထောက်၍ သိရသည်။

သည်မှတစ်ပါးလည်း ကြာညောင်ကို အစပ်အဟပ် အများရှိသည်။ သူကောင်းဖြစ်ရာ၊ ချက်မြုပ်ရာ၊ မိဘတို့ အရပ်သုံးပါးကို မမေ့သင့် မမေ့ရာ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ပညာရှိတို့ စပ်ဆိုသည်မှာ

သုံးဆင့်ရပ်ရွာ၊ မမေ့ရာဟု၊ စဉ်လာဆိုမှု၊ ထုံးတန့်... ဟု စပ်ဆိုလေသည်။

ညောင်ရွက်ကို လှေခွဲ ခေါ်သည်မှာ... ရာမညတိုင်း သားတို့သည် အရွက်ကို ‘လှ’ ခေါ်သည်။ ညောင်ကို ‘ရွဲ’ ခေါ်သည်။ ညောင်ရွက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကြောင်း

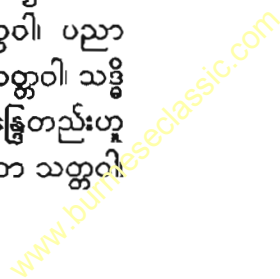
ကြောင်း အချက်ချက်ကို ထောက်သဖြင့် ယူဖွယ်ယူဆင့် ဆိုရန် ဆိုခွင့်ရှိလေသည်။ ရခိုင်ရာဇဝင်တွင် တောက ရစ်သတ္တဝါ ကိုရ၍ ကြာနိုး ကြာရွက်တို့ကို အမိုးအကာ ပြုသည်။ ကြာပွင့် ကြာချပ်တို့ကို ပတ်လည်ဆွဲထား၍ မုဆိုးယူခဲ့သည်တို့ကို အစွဲပြုသဖြင့် ကြာယပ် လုပ်ဆောင် ခေါ်ဝေါ်သည် ဆိုသည်။

ဇေယျသင်္ခယာ
ရွှေဘုံနိဒါန်း၊ ပိုဒ်ရေ (၄၉)

ယဉ်တွဲလှေလာရန် (၂)

...သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း တရားဟောရန် တောင်းပန် သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် (၁) ဗြဟ္မာမင်း၏ တောင်းပန်ခြင်းတည်းဟူသော ဗာဟိရနိဒါန်း၊ (၂) ကိုယ် တော်မြတ်၏ သတ္တဝါတို့၌ သနားကြင်နာတော်မူခြင်း မဟာဓကရုဏာတည်းဟူသော အဇ္ဈတ္တိက နိဒါန်း ၏ နိဒါန်းနှစ်ရပ်ပြည့်စုံပြီး ဖြစ်လတ်ရကား အာသယာနသယ ဉာဏ်၊ ဣန္ဒြိယပံနောပရိယတ္တဉာဏ် နှစ်ပါး တည်းဟူ သော ဗုဒ္ဓစက္ခုအစုံဖြင့် သတ္တလောကကို ကြည့်ရှုတော် မူလေသည်။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုတော်မူသော အခါ ကြာညိုတော၊ ကြာ နီတော၊ ကြာဖြူတောဝယ် ရေ၌ဖြစ်ပွား၊ ရေမှာပင် ကြီး ထွား၍ ရေအတွင်း၌ မြုပ်ကာ ဖွံ့ဖြိုးကြီးပွားလျက် ရှိသော ကြာ တစ်မျိုး (၁)၊ ရေ၌ဖြစ်ပွား ရေမှာပင်ကြီး ထွား၍ ရေမျက်နှာပြင်နှင့်အညီ တည်ရှိသော ကြာတစ် မျိုး (၂)၊ ရေ၌ဖြစ်ပွား ရေမှာပင်ကြီးထွား၍ ရေမှ အထက်သို့ စွင့် စွင့် တက်တည်ရှိကာ ရေနှင့် မလိမ်းကျ မကပ်ငြိသော ကြာတစ်မျိုး (၃)၊ (ထိုကြာသုံးမျိုးတို့ အနက် ၃- အမှတ်ပါ ရေမှ အထက် စွင့်စွင့်တည်နေ သော ကြာတို့ကား ယနေ့ပွင့်မည့် ကြာများ ဖြစ်သည်။ ၂- အမှတ်ပါ ရေမျက် နှာပြင်နှင့် တညီတည်း တည်နေ သော ကြာတို့ကား နက်ဖြန် (နောက်တစ်နေ့) ၌ ပွင့်မည့် ကြာများဖြစ်သည်။ ၁- အမှတ်ပါ ရေအတွင်း၌ မြုပ်ကာ ဖွံ့ဖြိုး ကြီးပွားလျက် ရှိသော ကြာတို့ကား တတိယနေ့(သန်တက်ခါ)၌ပွင့်မည့် ကြာများဖြစ်သည်။) ထိုကြာသုံးမျိုးမှ အလွတ်ဖြစ် ၍ ရေမှ အထက် လုံးဝ မပေါ်တက်တော့ဘဲ ပွင့်လည်း မပွင့်တော့ဘဲ ငါးစာလိပ် စာ ဖြစ်ရမည့် အနာရောဂါ မကင်းသော ကြာတစ်မျိုး (၄)။ ဤကြာလေးမျိုးတို့နှင့် အတူ ပညာမျက်စိ၌ ကိလေ သာ မြူမှုန် ကင်းစင်နည်းပါးသော သတ္တဝါ၊ ပညာ မျက်စိ၌ ကိလေသာ မြူမှုန် များပြားသော သတ္တဝါ၊ သဒ္ဓိ ခြေ၊ ဝိရိခြေ၊ သတိခြေ၊ သမာဓိခြေ၊ ပညိခြေတည်းဟူ သော ဣန္ဒြေငါးပါး ထက်မြက် ရင့်ကျက်သော သတ္တဝါ

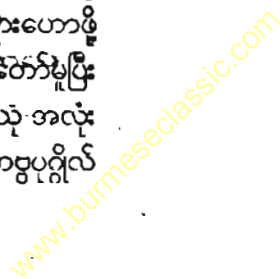

ထိုကြွကြွငါးပါးနှင့်နွေး နုနယ်သော သတ္တဝါ၊ သဒ္ဓါ အစရှိသော အခြင်းအရာ ကောင်းသော သတ္တဝါ၊ မကောင်းသော သတ္တဝါ၊ ဟောအပ်သော တရားကို သိ လွယ်မည့် သတ္တဝါ၊ သိနိုင်ခဲ့မည့် သတ္တဝါ၊ ခန္ဓာ စသော လောကနှင့် ကိလေသာတရား၊ ဒုစရိုက်တရား၊ အဘိသင်္ခါ ရတရား၊ ဘဂဝါမိက်တရား ဤအပြစ်များကို သန်လျက် ဆိုမိုး၍ ထိုးခုတ်အံ့သော ရန်သူယောက်ျားပမာ ကြောက် လန့်မှု ဘေးအရဟု ရှုမှတ်လျက်နေသော သတ္တဝါ၊ ထိုသို့ မနေသော သတ္တဝါတို့ကို ပိုင်းခြားသိမြင်တော် မူလေ၏။

(ဤ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓ စက္ခုဖြင့် လောက ကို ကြည့်ရှုတော်မူသော အခါ (၁) ရေမှ ပေါ်တက် ၍ နေထွက်လျှင် ထွက်ချင်းယနေပင်ပွင့်မည့် ကြာများကဲ့သို့ အကျဉ်းမာတိကာ ဥဒ္ဓေသမျှ ဟော လိုက်လျှင်ပင် သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ် တမ်းဝင်ကြမည့် ဥက္ကဋ္ဌိတညျပုဂ္ဂိုလ်၊ (၂) ရေ မျက်နှာ ပြင် နှင့်အညီ တည်နေကာ နက်ဖြန်ပွင့်မည့် ကြာ များကဲ့သို့ အကျဉ်းမာတိကာ ဥဒ္ဓေသကို ကြားနာရုံ ဖြင့် ကျွတ်တမ်းမဝင်သေးဘဲ ထိုမာတိကာ ဥဒ္ဓေသ ကို အကျယ်ဝတ္ထာရန်ဒွေသ ပဒဘာဇနိချဲ့ထွင်၍ ဟောမှု သစ္စာလေးပါး တရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင် ကြမည့် ဝိပဗ္ဗိတညျ ပုဂ္ဂိုလ်၊ (၃) ရေအတွင်း၌ နစ်မြုပ်ကာ ဖွံ့ဖြိုး ကြီးပွားလျက် တတိယနေ့

(သန်ဘက်ခါ) မှ ပွင့်မည့် ကြာများကဲ့သို့ တရား တော်တို့ အကျဉ်းအကျယ်နာရသော်လည်း ထိုတစ် ထိုင်တည်း၌ ကျွတ်တမ်းမဝင်သေးဘဲကလျာဏမိတ် ဆွေတို့ကိုမှီဝဲကာ ထိုတရားကို အဖန်ဖန်ပွားများ လေ့လာနှလုံးသွင်း၍ နောက်ရက် နောက်လ နောက်နှစ်တို့သို့ရောက်မှ သစ္စာလေးပါးတရားသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြမည့် နေယျပုဂ္ဂိုလ်၊ (၄) ရေမှအထက် သို့ တက်လည်းမတက်၊ ပွင့်လည်းမပွင့်တော့ဘဲ ရေ ထဲမှာပင် ငါးစာလိပ်စာဖြစ်ရမည့် အနာအဆာ မကင်းသော ကြာမျိုးကဲ့သို့ ယခုဘဝ မည်မျှပင် တရားကို နာယူလေ့လာပွားများသော်လည်း မဂ် ဖိုလ်တို့မရဘဲ နောက်နောက်ဘဝတို့အတွက် တရား အထုံ ဝါသနာပါရုံမျှ အကျိုးရှိ၍ ကိလေသာတည်း ဟူသော ငါး လိပ်တို့၏ အစာဖြစ်ကာ ဘဝဆုံးရ သော ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်၊ ဤပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့ကို အစု လိုက် အစုလိုက် မြင်တော်မူလေသည်။

ထိုသို့ မြင်တော်မူပြီးသော အခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် လေးမျိုးတို့အား ဆိုင်ရာအကျိုးကို သည်ပိုးရွက်ဆောင်နိုင်မည့် တရားဒေသနာကို ကောင်းစွာ ဆင်ခြင် သိမြင်စေ၍ နှစ်ရားဟောဖို့ ရန် ထက်သန်သော ဆန္ဒတော်တို့ဖြင့်ပေးတော်မူပြီး နောက် တစ်ဖန်... ဘုရား၏ နိဗ္ဗာန်သို့ အလုံး ဝံ့သော သတ္တဝါတို့ကို ကျွတ်ထိုက်သော ဘဗ္ဗပုဂ္ဂိုလ်

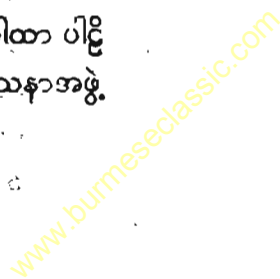

မကျွတ်ထိုက်သာ အဘဗွပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ နှစ်စု နှစ်ပုံ ခွဲဝေဆင်ခြင်တော်မူလေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှစ်မျိုးတို့တွင် လည်း အဘဗွပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဖယ်ရှားမဆင်ခြင် မစဉ်း စားတော့ဘဲ ကျွတ်ထိုက်သော ဘဗွပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် သိမ်းဆည်းယူငင်တော်မူပြီးလျှင် ရာဂစရိုက် ထူပြောသော သတ္တဝါတို့ကား ဤမျှတို့ တည်း။ ဒေါသစရိုက် ထူပြောသော သတ္တဝါတို့ကား ဤမျှတို့တည်း။ မောဟစရိုက်ထူပြောသော သတ္တဝါ တို့ကား ဤမျှတို့တည်း။ ဝိတတ်စရိုက် ထူပြောသော သတ္တဝါတို့ကား ဤမျှတို့တည်း။ သဒ္ဓါစရိုက်ထူပြော သော သတ္တဝါတို့ကား ဤမျှတို့တည်း။ ပညာစရိုက် ထူပြောသော သတ္တဝါတို့ကား ဤမျှတို့တည်းဟု ခြောက်ပုံခြောက်စု ပြုတော်မူပြီးလျှင် “ငါကား တရားကိုဟောတော့အံ့” ဟု ကြံစည်တော်မူလေ၏။

တိဝိသုဒ္ဓိတရ ဆရာတော် ဦးဝိစိတ္တသာရာထိဝံသ
မဟာဗုဒ္ဓဝင်၊ ဗုဒ္ဓိယတွဲ စာ- ၄၀၇ - ၄၀၉

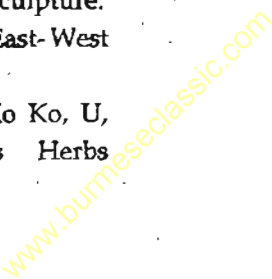
တိုးတားကျမ်းများ

- ၁။ ဒီဃနိကာယ်၊ သီလက္ခန္ဓဝဂ်၊ ပါဠိတော် မြန်မာ ပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၆ ခု၊
- ၂။ မဇ္ဈိမနိကာယ်၊ ဥပရိ ပဏ္ဍာသ ပါဠိတော် မြန်မာ ပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက် ၁၉၆၀ ခု၊
- ၃။ သံယုတ္တနိကာယ်၊ ဝေဒနာ သံယုတ် ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ် တိုက်၊ ၁၉၆၀ ခု၊
- ၄။ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်၊ မဟာဝဂ်၊ တိကနိပါတ်ပါဠိ တော် မြန်မာပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၀ ခု၊
- ၅။ ခုဒ္ဒကနိကာယ်၊ သုတ္တနိပါတ် ပါဠိတော် မြန်မာ ပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၆ ခု၊
- ၆။ ယေရဂါထာ ပါဠိတော်နှင့် ယေရီ ဂါထာ ပါဠိ တော် မြန်မာပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၇၀ ခု၊

- ၇။ မိလိန္ဒပညာ(နိဗ္ဗာန် ရူပ သက္ကာနပညာ) ပါဠိတော် မြန်မာပြန်၊ မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ် တိုက်၊ ၁၉၈၄ ခု၊
- ၈။ ဇော်ဂျီ၊ ကြာပူ၊ ကြာပွင့်၊ အပြောက်အမွမ်း (ဆောင်းပါး)၊ ရူမဝ မဂ္ဂဇင်း ၁၉၅၃ ခု၊ ဖေဖော် ဝါရီ၊ အတွဲ ၄၊ အမှတ် ၄၅၊
- ၉။ ညောင်ကန်ဆရာတော်၊ ငါးရာငါးဆယ်ဇာတက၊ ရန်ကုန်မြို့၊ လယ်တီမဏ္ဍိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
- ၁၀။ တိုက်စိုး၊ ကြာ၊ ရူမဝ မဂ္ဂဇင်း၊
- ၁၁။ နဝဒေး၊ နဝဒေး ရတုပေါင်းချုပ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၆၆ ခု၊
- ၁၂။ မဟာစည် ဆရာတော်၊ ရှစ်ဖြာမဂ္ဂင် နိဗ္ဗာန်ဝင် တရားတော်၊ မန္တလေးမြို့၊ ရတနာပုံ ဝိပဿနာ အသင်း၊ ၁၉၇၇ ခု၊
- ၁၃။ မဟာစည် ဆရာတော်၊ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် မြန်မာပြန် (စတုတ္ထတွဲ) မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၇၁ ခု၊
- ၁၄။ မဟာသီလဝံသ၊ ရှင် ပါရာယနဝတ္ထု၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်၊
- ၁၅။ မင်းသုဝဏ်ရီသောသဒ္ဓါတော်လာပြင် (ဆောင်းပါး) ရူမဝ မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၈ ခု၊ ဇွန်လ၊
- ၁၆။ မင်းသုဝဏ်၊ ဗုဒ္ဓ ဆင်းတုတော် လှေလာချက်၊ စာပဒေသာ စာစောင်၊ စာပေဗိမာန်၊

- ၁၇။ မောင်ကြီး ဦး(လယ်တီပဏ္ဍိတ) သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဒီပနီ၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဟံသာဝတီ ပုံနှိပ်တိုက်၊ (၁၉၆၁) ၁၃၂၃၊
- ၁၈။ မောင်ကြီး ဦး(လယ်တီပဏ္ဍိတ) ယမိုက်အဖြေ ကျမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇမ္ဗူမိတ်ဆွေ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၃၀၂၊
- ၁၉။ မြ၊ ဦး၊ သီရိပျံချို၊ အပယ်ရတနာလိုဏ်ဂူဘုရား (ပထမတွဲ)ရန်ကုန်မြို့၊ ပြည်ထောင်စုယဉ်ကျေးမှု ဌာန၊ ရှေးဟောင်းသုတေသန ဌာနခွဲ၊
- ၂၀။ ဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသဦး (တိပိဋကဓရဓမ္မသက္ကာ ဂါရိက) မဟာဗုဒ္ဓဝင် (ပထမတွဲ) မြန်မာနိုင်ငံ ဗုဒ္ဓသာသနာအဖွဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၉၇၁၊
- ၂၁။ သန်းထွန်း၊ ဒေါက်တာ၊ ခေတ်ဟောင်း မြန်မာ ရာဇဝင်ရန်ကုန်မြို့၊ မဟာဝန်စာပေထုတ်ဝေရေး၊ ၁၉၆၉၊
- ၂၂။ အရိယာဝံသ၊ အသျှင်၊ အာဒိစ္စရံသီ၊ ရွှေတိဂုံ သမိုင်းတော်သစ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၂၅၅၊
- ၂၃။ Fabri, C. L., "Discovering India Sculpture: A Brief History" New Delhi, East-West Press PVT, LTD 1970.
- ၂၄။ Hundley, H. G., and Chit Ko Ko, U, "The List of Trees, Shrubs Herbs

ဣ

and Principal Climbers, Etc. " Yangon Union of Myanmar, 1961.

- ၂၅။ Katen, T; E., "Doing Philosophy" New Jersey, Perntice Hall, INC, Englewood Cliffs.
- ၂၆။ Majumdar, C. R., "Ancient India" Banaras, Motital Banarsides, 1952.
- ၂၇။ Prasad, Ishwari "A New History of India" f Allahabad, Indian Press (Publications) PRIVATE LTD. 1957.
- ၂၈။ Ray, N., "An Introduction To the Study of Theravada Buddhism In Burma " University of Calcutta. 1946.
- ၂၉။ Rhys Davids, T. W., "Buddhist India" Calcutta, Susil Gupta (INDIA) LTD. 1955.
- ၃၀။ Rowland, B., "The Ajanta Caves" New York, The New American Library of World Literature, INC. 1963.
- ၃၁။ "The Art and Architecture of India. (Buddhist Hindu and Jain)
- ၃၂။ Smith, V. A., "The Oxford History of India " Oxford University Press, 1958.

အက္ခရာစဉ် အညွှန်း

(က)	ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ	၅၆
ကမလကြာ	၇	ကမ္မဿကတာ
ကာယနုပဿနာ	၈၅	ဝါဒ
တိလေသာစင်ကြယ်ခြင်း၏ သင်္ကေတ	၁၃	ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ ပြဿနာ
တိလေသာစင်ကြယ်သူ	၁၃	ကြာကိုလျှမ်းခြင်းနှင့် ရရှိခဲ့သော
တိလေသာတို့ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်	၅၇၊ ၅၈	အကျိုးများ
တုမာ	၆	ကြာခေါင်းလောင်း
စာဝလယကြာ	၈	ကြာညို
တံ ၆၅၊ ၆၆၊ ၆၇၊ ၈၁၊ ၈၂		ကြာနီ
တံနှင့်ကံ၏အကျိုးတို့		ကြာနု
ပိသည့်ဟု ခံယူသော		ကြာနှင့်ပတ်သက်
ဝါဒ	၅၆	သောရေးခြယ်
တိအကျိုးလေး	၈၂	ထုလုပ်ခြင်းဆိုင်ရာ
ကောင်းခြင်းသဘော	၇၁	အနုပညာ
တမ္ဘာဦးကတည်းက		ကြာပတ်ခေါင်း
ပေါ်ခဲ့သောပန်း	၁၃	ကြာပန်းရသည့်နိမိတ်
		ကြာပန်းရောင်

၁၁၈	နန္ဒာသိန်းဝံ	ကြာ	
ကြာပျံ	၅၁	ချောင်းသီး	၄၉၊ ၅၁
ကြာပြာ	၇	ခြောက်ဆယ်နှစ်ပါး	
ကြာပွင့်ပေါ်တွင်		သော အယူဝါဒ	
ထိုင်နေသော ရုပ်ပုံ		များ	၅၇
ပါရှိသည့် တံဆိပ်		(ဂ)	
ဝိုင်းများ	၁၀		
ကြာဖြူ	၇	ဂုဏ်ခေတ်	၃၅၊ ၃၇
ကြာဘီလူးဆွဲ	၄၉	(င)	
ကြာမျိုးငါးပါး	၇		
ကြာမှောက်	၁၅၊ ၄၈	ငှက်ပျော်ဖူး	၅၁
ကြာလန်	၄၈	(စ)	
ကြာအဝါ	၈		
ကြိုးကိုင်ပြဋ္ဌာန်းပေး		စကြာပုံများ	၁၇
သူ	၆၆	စေတီဆိုင်ရာ မြန်မာ	
ကြမ္မာဝါဒ	၆၇၊ ၆၈၊ ၇၅	ပိသုကာ	၄၉
	(ခ)	စိတ္တာနုပဿနာသတိ	
		ပဋ္ဌာန်	၈၆
ခဏတိုင်း၌ ရှိနေဖြစ်နေ		စိတ်နှင့် ရုပ်ဆက်သွယ်	
သော ဘဝ၏		မှု	၇၀
အတွေ့အကြုံ		စိတ်အခြေခံဝတ္ထု	၈၉
အဖြစ်အပျက်	၈၆	စွမ်းအင်	၆၈
ခေါင်းလောင်း	၄၉		
ခန္တီပါရမီ	၃၂		

	အတွဲရာစဉ် အညွှန်း	၁၁၉	
	(ဆ)	(ထ)	
ဆင်းရဲသောတရားများ	၉၀	တာဝန်တူရား၏	
ဆန္ဒနှင့်ဆင်မင်းဇာတ်	၃၂	ကျမ်းကျင်မှု	၇၁
ဆန်ချိုထူပါ	၁၇	တာဝန်အခြေခံများ	၇၀
		ထူပါရုံစေတီများ	၁၅
	(ည)	ထေရဝါဒ	၈၅
ညီညွတ်မှုကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု အခြေခံသဘောတရား	၆၈၊ ၇၀၊ ၇၅	(ဒ)	
		ဒါနပါရမီ	၃၂
		ဒီပက်ရာမြတ်စွာ	
	(တ)	ဘုရား	၂၇
တတယ်စစ်မှန်သော ရုပ်တို့၏ သဘာဝ	၈၈	ဖြာဇီးဒီးယန်းလူမျိုး	၁၀
တရားမှန်တို့ လှည့်လည်ခြင်း	၅၅	(န)	
တရားဦးဟောခြင်းကို ရည်ညွှန်းခြင်း	၁၇	နလိနကြာ	၈
တရားဦးဟောခြင်း၏ သင်္ကေတ	၂၃	နာမရူပပဋိစ္ဆေဒ	
တော်ဘက်အမူအရာ	၃၇	ဉာဏ်	၈၇၊ ၈၉
တရားတိုင်များ	၁၇	နင်ဖီအာအယ်လ်တ	၉
တောကြာ	၇	နိုင်ငံတော် သံယမဟာ	
		နာယကအဖွဲ့ရုံးတံဆိပ်	၁၄
		နိဗ္ဗာန်	၉၇၊ ၉၈၊ ၉၉
		နိဗ္ဗန္ဒာဉာဏ်	၉၃
		နိဗ္ဗာန်၏သင်္ကေတ	၉၉

www.burmeseclassic.com

(၀)	ပစ္စုပ္ပန်ကံ	၇၈၊ ၇၉
		၈၀၊ ၈၁
ပညာရှိ	၁၊ ၂၊ ၃	
ပညာရှိခြင်း၏		
သင်္ကေတ	၃	
ပဋိသင်္ခါဉာဏ်	၉၄	
ပဒုမကြာ	၇	
ပဒုမပါဏိ	၃၅၊ ၃၇	
ပဒုမ္မာ	၆၊ ၇	
ပဒုမ္မာကြာ	၅၈	
ပဒုမ္မာသန	၁၀	
ပဓာနကျသော အား	၆၉	
ပယောဂသမ္ပတ္တိ	၈၁	
ပရမတ္ထမ	၁၀	
ပရမတ္ထစိတ်သဘာဝ	၈၈	
ပရမတ္ထရုပ်သဘာဝ	၈၉	
ပရိနိဗ္ဗာန်စံယူခြင်းကို		၅၅
ညွှန်းဆိုသော		(၁)
သင်္ကေတ	၁၇	
ပရိသတ် ၄-ပါး၌		
ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ		
ထိုင်ရောက်နိုင်ခြင်း		
ဟူသော ဂုဏ်	၁၇	
ပစ္စိယပရိဂ္ဂဟဉာဏ်စဉ်	၉၀	

ဖုံးကွယ်သောအသိ	ဘုရားငါးဆူပွင့်	
ရှိသောအား	၆၉ မည် ပုဗ္ဗနိမိတ်	၁၄
(၁)	ဘုရားအဖြစ်ရတော်မူ	
	ခြင်းကို ညွှန်းဆိုသော	
	သင်္ကေတ	၁၇
ဗညားကျန်းတော	၄၉	
ဝိရကောင်းသောအကျင့်		
ကောင်းခြင်း၏		
သင်္ကေတ	၄	
ဗောဓိသတ္တ	၃၅၊ ၅၁	
ဗစ်တိုးဇိုးဂိုးယား	၉	
ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန်စံခြင်းကို		
ညွှန်းဆိုသော ထူပါရုံ		
စေတီပုံ	၁၉	
ဗုဒ္ဓ ဖြစ်တော်စဉ်		
များကို သင်္ကေတ		
ဖြင့်ဖော်ပြသော		
လက်ရာများ	၁၇	
ဗြဟ္မာ	၁၀	
ဗြဟ္မန်	၁၀	(၁)
(ဘ)	မကောင်းမှု	၇၂၊ ၇၃၊ ၇၄
ဘယဉာဏ်	၉၂၊ ၉၄	

www.burmeseclassic.com

မကောင်းမှုကင်း		မင်းတို့အတွက်	
သောမင်း	၃၄	အကျင့်သီလ	
မမြသော တရားများ	၉၀	စင်ကြယ်ခြင်း	
မမှန်သော အကြောင်း		၏ အထိမ်းအမှတ်	၃၄
ကိုစွဲလမ်းခြင်း	၆၆	မုဇ္ဇတူကမျှတာဉာဏ်	၉၃
မဟာဗြဟ္မာ	၆၆	မြန်မာ့အစဉ်အလာမူ	၄၈
မဟောသေ	၃၂၊ ၃၃	မြန်မာ့စေတီ	၄၈
မိမိကိုယ်ကို ခိုင်မြဲ			
တည်တံ့အောင်		(ဃ)	
ဆောက်တည်ခြင်း	၈၀	ယောဂကျင့်စဉ်	၁၀
မိုနစ်	၆၈၊ ၆၉၊ ၇၀၊ ၇၁	ယုံမှားသံသယများ	၉၀
မက္ခလိကဂေါသာလ	၆၇၊ ၆၈		
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး	၅၅	(ရ)	
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို ညွှန်း		ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်	၅၇
ဆိုသော သင်္ကေတ	၅၅	ရာဇာဓိရာဇ် အရေး	
မင်္ဂပိုင်ဉာဏ်ပညာ၏		တော်ပုံကျမ်း	၅၁
သင်္ကေတ	၁၃	ရဲစွမ်းသတ္တိ၏	
မင်းကံစီ	၅၃	အထိမ်းအမှတ်	၅
မင်္ဂလာရှိခြင်း၏		ရှုပ်နှင်နှစ်တို့၏	
သင်္ကေတ	၁၁	သဘာဝအမှန်	၈၇
		ရှေးကံ	၈၀

ရှေးကံကြောင့်ချည်းသာ		(ဝ)	
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော			
သူတို့၏စကား	၆၃	ဝေဒနာနုပဿနာ	
ရွှေတိဂုံစေတီ	၄၉	သတိပဋ္ဌာန်	၈၆
ရွှေထီး	၄၉	ဝင်္ကဵုတ္တိသဘောဖြင့်	
		ညွှန်းဆိုသော	
(လ)		သင်္ကေတများ	၃၅
လူလောက တိုးတက်		ဝိဇ္ဇာဉာဏ်	၁၃
နေအတွက်လိုအပ်			
သော အရာများ	၇၄	(သ)	
လူပိုက်	၁၊ ၂	သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်	၈၅
လောကကို အစိုးရ		သတိသမ္ပဇည	၈၅
သူ	၆၃၊ ၆၄၊ ၆၅	သမာဓိ	၈၇
လောကကြီး၏ မူလအစ၁၀		သီရိဓမ္မာသောက	
လောကအောင်မြင်		မင်းကြီး	၁၄
တိုးတက်မှု	၇၈	သီရိနတ်သမီး	၁၁
လိုက်ပန်စစ်	၆၈၊ ၆၉	သုမေဓာရှင်ရသေ့	၂၆
လွတ်လပ်စွာရွေးချယ်		သုမိတ္တာ	၂၆
လုပ်ဆောင်မှု	၇၃	သူတော် သူမြတ်တို့၏	
လုံလောက်သော		အယူဝါဒ	၇၇
သမာဓိ	၈၆	သူရဿတီ	၁၀

သောဂန္ထိကကြာ	၈	အကန်အသတ်	
သံသရာ	၆၇	ခံရသော	
သင်္ခါရတို့၏အပြစ်	၉၃	ရတနာ	၂၄
သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်	၉၄	အကျင့်သီလ	
	၉၅၊ ၉၆	စင်ကြယ်သူ	၃
သဏ္ဍာန် ပညတ်	၈၈၊ ၈၉	အကျင့်သီလ	
သဏ္ဍာန်ပညတ်		စင်ကြယ်ခြင်း၏	
တတ်၍ စွဲလမ်းမှု	၈၈	သင်္ကေတ	၃
သမ္မသနဉာဏ်	၉၁	အကြောင်းတရားကို	
သုံဂမိတ်မင်း	၅၃	ပယ်သည့် ဝါဒ	၇၅
သုံးဆစ်ချိုး (တိဘက်)		အခြေခံဝတ္ထု	၆၈
အမူအရာ	၃၇	အစိုးရချင်သလို	
		မရနိုင်သော	
(အ)		တရားများ	၉၀
		အန္တောလိုက်ဂူ	
အင်္ဂါရိယ	၆၀၊ ၆၂	ပန်းချီများ	၃၅
အကောင်းဆုံးသော		အပယ်ရတနာဘုရား	၃၅
ကမ္ဘာကြီး	၇၂၊ ၇၃	အပြောက်အမွမ်းများ	
အကောင်းအဆိုးကို			၄၇၊ ၄၈
ခွဲခြားသိမြင်တတ်		အမရဝတီ	၁၅၊ ၁၆
သောအသိဉာဏ်	၇၃	အမရဝတီအနုပညာ	
အကောင်းအဆိုး		လက်ရာများ	၁၇
ဖြစ်စဉ်	၆၈		

အမှန်တရား	၂၃၊ ၂၄	(ဇ)	
အရိမေတ္တယျမြတ်စွာ			
ဘုရားကို ညွှန်းဆို		ဣဒိယာပထပိုင်း	၈၅
သောသင်္ကေတ	၁၄	ဣဿရန်ဗ္ဗာနဝါဒ	၆၆
အဓမ္မ ဝါဒ	၆၈	၆၇၊ ၇၇၊ ၇၈၊ ၈၂	
အရှင်ပဒုမ ပုပ္ဖိယ		(ဇါ)	
မထေရ်	၂၉		
အဝိဇ္ဇာ	၁၃	ဤလောကမှ လွန်	
အသောက		မြောက်နေသူ	၂၃
ကျောက်တိုင်	၁၅		
အဟေတုကဒိဋ္ဌိ	၇၅	(ဇ)	
အာဒိနဝဉာဏ်	၉၃	ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ်	၉၁
အားမာန်၏ အထိမ်း		ဦးခေါင်းတွင် ကြာပန်း	
အမှတ်	၅	ကိုပန်ထားသော	
အောင်မြင်ခြင်း၏		အမျိုးသမီး	
သင်္ကေတ	၅	ရုပ်တုများ	၁၀
စိန္တိယအတွေးအခေါ်		ဥပ္ပလက္ခာ	၇
ယဉ်ကျေးမှု	၄၆	ဥပ္ပလရက်ထေရီ	၃၁
အာရိယန်လူမျိုး	၁၀		

စိုင်းသစ်စာပေမှ နန္ဒာသိန်းဝံ၏ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

စိုင်းသစ်စာပေမှ နန္ဒာသိန်းဝံ၏ ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

- ၁။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ (ဓမ္မမာကြိမ်)
- ၂။ ကိုယ်ကျင့်တည်ကြည်ခြင်းနှင့် အဆင်ပြေစေရေး (သတ္တမာကြိမ်)
- ၃။ စိတ်အဆင့်ဆင့်မြင့်တက်ခြင်း သဘာဝ (ဒုတိယမာကြိမ်)
- ၄။ အံ့တေးအခေါ်တို့ လွှင့်မျောခြင်းနှင့် လူ၏ ဆောက်တည်ရာ(စတုတ္ထမာကြိမ်)
- ၅။ ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (ဓမ္မမာကြိမ်)
- ၆။ ပိတ်ကောင်းဆွေကောင်းနှင့် ခရီးသွားခြင်း (တတိယမာကြိမ်)
- ၇။ THROUGH LIFE'S PERILS
- ၈။ မှန်ဆောစကားကို ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော မှတ်ချက်များ (ဒုတိယမာကြိမ်)
- ၉။ ပြေဆည်ရာ
- ၁၀။ အသွင်သဏ္ဍာန်တို့၏ နောက်ကွယ်၌
- ၁၁။ စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးဗျူဟာ
- ၁၂။ အရိမဒ္ဒန မှ တွေးမြင်ရန်တို့ ဝေပုံနေဆဲ

ဘဝအဓိပ္ပာယ်နှင့် ဘဝသစ္စာ
၃/၈၉(၁)

စီးပွားရေးနှင့် စစ်ရေးဗျူဟာ
၈/၉၂(၁)

ခရောင်းလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ခြင်း
၃၆/၈၉(၁)

ပိတ်ကောင်းဆွေကောင်းနှင့်
ခရီးသွားခြင်း
၁၅/၈၈(၁)